

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 7 - (728)

1938

θαυμάσιο χρώμα

χωρίς
να δείχνεται
μακιγιαρισμένη

ΝΕΑ ΠΟΥΔΡΑ
«ΑΕΡΟΠΟΙΗ-
ΜΕΝΗ»

ΑΟΡΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΔΟΣ

Δίδει χάριν φρέσκια και μα-
γευτική. Πούδρα τόσο λεπτή
και ελαφρά ώστε είναι άορατος
επί της επιδερμίδος — κανείς
δεν θα ήδυνάτο να φαντασθή
ότι η ωραιότης σας δεν είναι τέ-
λειως φυσική. Το μυστικόν συν-
ίσταται εις ένα νέον τρόπον αε-
ρίσματος της πούδρας κατά τον
όποιον παρασκευάζεται η Πού-
δρα Tocalon. Δέκα φορές λε-
πτότερα και ελαφρότερα απ' ό-
τι θα μπορούσε κανείς να
φαντασθή. Δοκιμάσατε σήμερα
ήδη την νέαν Πούδραν Τοκαλόν
«αεροποιημένην». Έργασθητε
όλην την ημέραν εις το γρα-
φείον, το κατάστημα ή το σπίτι
το πρόσωπόν σας δεν θα γυαλι-
ζη ποτέ. Χορέψατε όλην την νύ-
κτα, το χρώμα σας θα μείνη
φρέσκο και χαριτωμένο. Προ-
μηθευθήτε σήμερα ακόμη το
χρώμα μιας συναρπαστικής και
διαρκούς ωραιότητας, που μό-
νον η Πούδρα Τοκαλόν μπορεί
να δώσει.

ΥΟΦΙΑ ΡΟΥΣΣΑΚΑΛΥ

Χειρουργός · Οδοντίατρος
Πτυχιοχός Έθνικού Πανε-
πιστημίου
Πατησίων 54
Παρά το Μουσείον
*Ωραι επισκέψεων:
10-1 π. μ. και 5-8 μ. μ.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Επί 16ετίαν επιμελητής της
Ιδιαίτερας Κλινικής του καθη-
γητού κ. Γ. Φωτεινού, δέχεται
όδος Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
*Ωραι 8-11-4-6
Αριθ. Τηλέφ. 80215

Δέρμα βελούδο...

ΝΕΑΝΙΚΟ
ΛΕΠΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟ
ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ

FORVIL
AUX 5 FLEURS.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 38
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 58

Γεν. Αντιπρόσωπος εν Ελλάδι Αλέξ. Θεοκάρης - Αθήναι 51 Τηλ. 25202

ΝΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΣ ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ
Δι' όλα τα γούστα, δι' όλα τα σπέρ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΑ του ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡ-
ΡΕΡ των Παρισίων, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ και προσωπικόν άρτιον
εις την διάθεσιν σας εις το ιδιαίτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΕΣΣΕΣ ελαστικές νέας παρα-
λαβής εντελώς αδιόρατες και επίδεσμοι ελαστικοί Ideal. Velpeau κλπ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΚΟΠΤΙΚΗ ΟΙΚΟΣΡΑΠΤΙΚΗ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ, Περικλέους 44
Τηλ. 26.391
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Μπουμπουλίνας
και Άλκιτιάδου
Τηλ. 45.077

Είς το κεντρικόν καθώς και
εις το υποκατάστημα Πειραι-
ώς διδάσκει προσωπικώς έ-
κύριος Όρέ, διπλωματούχος
της 'Ακαδημίας supérieure
CANNONE των Παρισίων, ει-
δικευθείς επί 11ετίαν εις Παρι-
σίους, Λονδίνον και Αθήνας.
Τό οίκοτροφεΐον διευθύνεται
παρά της κυρίας του κυρίου
Όρέ, διπλωματούχου και ταύ-
της της ως άνω 'Ακαδημίας.
Διά της ατομικής έφευρέσεως
μαθηματικού συστήματος Όρέ,
εύκολοηόητου και διά τας ά-
γραμμάτους και μηδεμίαν έ-
χοντος σχέσιν μετά των δια-
φόρων διαφημισμένων συστη-
μάτων, έτελειοποιήθησαν μέχρι
σήμερον πλέον των οκτακοσί-
ων μαθητριών πάσης κοινωνι-
κής τάξεως.

Αί περισσότεραι εξ αυτών
έδρυσαν Ιδικά των έργοντά-
σια. Διά ν' αποδείξωμεν την
υπεροχήν μας και διά να μη
υπάρχη ή παραμικρότερα άμ-
φιβολία των πεπραγμένων μας,
έδημοσιεύθησάμεν 1ον συνολι-
κώς εις την έφημερίδα «Άκρό-
πολις» της 23ης Σεπτεμβρίου
1937 όλα τα ονοματεπώνυμα
των αποφοίτων μας μετά των ά-
κριβών διευθύνσεων των έργο-
στασίων των και οικίων των,
2ον έδημοσιεύθησαν κατά και-
ρούς παρά του 'Αθηναϊκού Τύ-
που ονοματεπώνυμα αποφοίτων
μετά διευθύνσεων των και πολυ-
άριθμα εύχαριστήρια αυτών.

Ζητήσατε κανονισμόν. Απο-
στέλλεται δωρεάν και περιέ-
χει αντίγραφα δημοσιευθέν-
των εύχαριστηρίων με ήμερο-
μηνίας έφημερίδων.

*Επιστοδών την προσοχήν
παντός ένδιαφερομένου.

Πολλοί μας έμνημόθησαν και
εις τα εύχαριστήρια και πα-
ραθέτουν εις τους κανονισμούς
των άνύπαρκτα και μη δημοσι-
ευθέντα τοιαύτα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ!

Υπό καθηγητριας της Γερμανι-
κής παραδίδονται μαθήματα
κατ' ιδίαν ή καθ' ομάδας καθ'
έκάστην και ώρας απογευματι-
νάς και βραδυνάς.

ΤΙΜΑΙ ΠΡΟΣΙΤΑΙ

Πληροφορίαι : Γραφεία
«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ό Βορονάφ των παλαιών
φορεμάτων είναι αι Γερμανι-
και Βαφαί «ARTI».

10 Φεβρουαρίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΤΑΡΙΟ ΝΙΚΟΝΤΕΜΙ

ΕΝΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Τώρα κι' ένα μήνα περίπου, ό Μάριος Σεργιάκντι είναι ό κρυ-
φός φίλος της 'Αδέλας Γκαμπιάνι, που δώδεκα δόξοληρα χρόνια
πριν ήτανε μια πιστή σύζυγος. Ό Όράτζιο, ό άντρας της 'Α-
δέλας και φίλος του Μαρίου, πάει να του κάνει μιά επίσκεψη.

ΜΑΡΙΟΣ (θλέποντας τον φίλο του να μπαίνει). — "Ερ-
χεσαι να μου κάνης επίσκεψη ; Δεν χωρεί καμμία άμφιβό-
λια: θάχης την ανάγκη μου.

ΟΡΑΤΖΙΟ (με κάποιαν άφέλεια). — "Ετσι φαίνεται πως
είνε.

ΜΑΡΙΟΣ. — Κάθησε, λοιπόν και μιλά. "Εκανες καμμία
τρέλλα πάλι ; Καμμία άπρονουσία ; Μήπως καμμία άπι-
στία ; Τι σε ανάγκασε ναρθής να με θρής; Μήπως θέλεις
χρήματα ; Καμμία θήθηα ; Μιά συμβουλή ; "Η μιά ά-
πλή γνώμη ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Μπράβο ! Αυτό είναι: Μιά άπλή γνώμη.

ΜΑΡΙΟΣ. — Τίποτε άλλο απ' αυτό ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Τίποτ' άλλο.

ΜΑΡΙΟΣ. — Έμπρός, πές μου τί σου συμβαίνει; Είμαι

όλος αυτιά.

ΟΡΑΤΖΙΟ (με άταραξία). — "Η γυναίκα μου δεν με
είνε πιστή !

ΜΑΡΙΟΣ (συγκρατώντας τη συγκίνησή του). — Τι ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Με άπατά !..

ΜΑΡΙΟΣ (άναπνδώντας). — "Αδύνατον !

ΟΡΑΤΖΙΟ. Μου τό είπε ή ίδια.

ΜΑΡΙΟΣ (πηδώντας από την καρέκλα του). — Διάβο

λε !

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Μου τό είπε στ' όνειρό της.

ΜΑΡΙΟΣ (καθησυχασμένος λίγο). — "Α! Στο όνειρό

της! Είνε πολύ διαφορετικό τό πράγμα ! Και τί μόρεσε

λοιπόν, να σου πη στ' όνειρό της ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Μά δεν καταλαβαίνεις ; Μιλούσε με τον

φίλο της στ' όνειρό της. Και ήτανε πολύ όμιλητική μαζί

του. Και του μιλούσε στον ένικό αριθμό.

ΜΑΡΙΟΣ (με μεγάλην άμυχανία). Και τον φώναζε... με

τ' όνομά του ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Βεβαίότατα.

ΜΑΡΙΟΣ. — Με κοροϊδεύεις.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Τό νομίζεις ;

ΜΑΡΙΟΣ. — Ναί, ναί, είναι ένα άστείο.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Δεν μπορώ να καταλάβω τί σε κάνει να

πιστεύης πως άστειεύομαι.

ΜΑΡΙΟΣ (συγχυσμένος λίγο). — Μά... ή ήρεμία σου.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Θέλεις, λοιπόν, να σκάσω, γιατί άπατή-

θηκα ; Όχι, αγαπητέ μου, δεν σκάω καθόλου. Αυτό σε

σκανδαλίζει ; Είσαι πολύ άφελής. Τό πλείστον των συζύ-

γων, που ή γυναίκες τους έχουν ένα φίλο, χωρίζεται σε

δυό μεγάλες κατηγορίες: Σε κείνους που δεν τό ξέρουνε

και σε κείνους που τό ξέρουν. Και οι ένενήντα έννέα στους

έκατό από κείνους που τό ξέρουν, προσποιούνται πως δεν

τό ξέρουν, για να μην γελοιοποιούνται. Και εγώ επίσης

θα προσποιηθώ πως δεν τό ξέρω. Πιστεύεις πως θα πάω

να φωνάξω στη δημοσία πλατεία: «Κυρίες και κύριοι, εί-

μαι ένας... κλπ., κλπ...»; "Ας μου λείπη ένα τέτοιο πράγ-

μα ! Μά πρέπει επίσης να παίζω την ίδια κωμωδία κι' ά-

πέναντι σε σένα, που είσαι ό έμπιστος φίλος μου και στον

όποιο δεν έκρυψα ποτέ κανένα κι' από τά πιο Ιδιαίτερα

μυστικά μου ; Αυτό θα ήτανε ήλιθιο και πρόστυχο. "Υπε-

ρα από πολλά χρόνια έγγαμου βίου, ή γυναίκα μου με

άπατά. Τό άποφάσισε άργά, θέβαια, μά πάλι καλά. "Η

καυμενούλα ! "Εγώ την άπάτησα για πρώτη φορά στο

ταξίδι που κάναμε στον μήνα του μέλιτος ! Πρέπει επίσης

να σου πώ, πως ή πίστι της γυναίκας μου είχαν αρχίσει να

με κουράζει. "Η ζηλοτυπίας της, ή στοργικές περιποιήσεις

της, ή αδιαλλαξίες της σ' όλα τά ζητήματα, οι έρωτευμέ-

νοι της τρώποι είχανε γίνει — έπιτέψτε μου αυτό — την

πλήρη κίφρασι — ό φιάλης μου. Καθώς δεν έχρωμε ά-

γκιτήσει παιδιά, φαντάζεσαι πόσο άνιάρεις κυλούσαν ή

άτέλειαιώς ώρες όλων αυτών των χρόνων της άφοσίωσας

που δεν ήχανε διακοπή τουλάχιστον από τις παρενθέσεις

των θείων καθηκόντων της μητρότητος. Είνε τρομερό ! Μ'

αυτό δει θέλω να πώ καθόλου πως δάν την είχα αγαπήσει

πολύ κα' πως δεν την αγαπώ ακόμα και τώρα. Μά ή σί-

μασία έχει αυτό ; Σε βεβαιώνω πως στην αρχή ή έρωτιά-

τητα της άπιστίας της με στενοχώρησε λίγο. Μά άπτερα

είδα πως αυτό ήταν άπαραίτητο για να έρθη ή Ισσορροπία

στις συζυγικές σχέσεις μας και σκέφτηκα πως καλύτερα

ήταν που είχα έρθει έτσι τά πράγματα. Αυτή δέ είναι

και η δική σου γνώμη ;

Ο Μάριος παραξυλισμένος, κατασπυγισμένος, δεν μπορεί καθόλου να πιστέψει πως αν η γυναίκα του Όρατζιο είχε αναφέρει πραγματικά το όνομά του στον ύπνο της, ο φίλος του θα δειχνότανε μέγας αυτό το σημείο κινικός. Τаланτεύεται ανάμεσα στον φόβο και σε μιαν άμυδρή ελπίδα.

Γίνεται μακρινά σιωπή.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Δεν μου απαντάς ;
ΜΑΡΙΟΣ. — Άγαπητέ μου, δεν έχω καμιά γνώμη γι' αυτήν την υπόθεση. Σ' ακούω, μά, πραγματικά, δεν μπορώ καθόλου να ξεγλήσω τη στάση σου. Σε ποιά δεδομένα στηρίζεις για να θεσπισθεί ; Έγώ δεν θάθελα να σχηματίσω καμιά γνώμη με τόσο φανταστικά δεδομένα. Άν μου έλεγες τουλάχιστον... το όνομα που είπε η γυναίκα σου στον ύπνο της, θα μπορούσα ίσως να κρίνω καλλίτερα τις υποψίες σου. Μά τώρα, έτσι όπως μου τὰ λές, μου φαίνονται λίγο άπίθανα και φαντασιώδη. Έμπρός, θάρρος... Πές μου το όνομα.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — "Α! αυτό όχι ! Θά έκανα μιαν αγένεια απέναντι της γυναίκας μου ! Δεν μπορώ να στο πω.

ΜΑΡΙΟΣ. — Σέβομαι τη λεπτότητα των αισθημάτων σου. Μά αν πής σε μένα αυτό το όνομα, είνε σαν να μ'ήν τ'όχι πη σε κανένα.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Καταλαβαίνω.

ΜΑΡΙΟΣ. — Έε άλλου, αφού δεν θέλεις, δεν επιμένω. (Η φυσιογνωμία του καθιστάζει. Το όνομα αυτό δεν μπορεί να είναι το δικό του. Η λεπτότητα του Όρατζιο, είνε μια απόδειξη πως δεν πρόκειται γ' αυτόν).

Και δεν επιμένω, πρό πάντων γιατί νομίζω πως μια άποκάλυψη που έγινε στο όνειρο, δεν έχει καμιά σημασία. Τα πράγματα που όνειρεύεσθε είνε τις περισσότερες φορές τὰ πιά άποιακρυσμένα από τις καθημερινές μας συνήθειες, από τις συνηθισμένες μας σκέψεις, από την ίδια μας τη φύσι και τέλος, από τη λογική. Γι' αυτό δεν πρέπει να δίνουμε και τόση σημασία στα όνειρα...

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Ναι, μά έγω δεν άρκέστηκα σ' αυτήν την έξομολόγησι...

ΜΑΡΙΟΣ (ταραγμένος). — Και τί έκανες ; Λέγε γρήγορα ! Την παρακολούθησες, την κατασκοπεύσες ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Μη φοβάσαι, φυλάχτηκα καλά ! Κατασκοπεύοντάς την, κινδύνευα να γίνω γελοίος ή να προδοθώ. Κι' έγω δεν ήθελα να γίνω παραιτίος μιας τραγωδίας. Ξέρεις πόσοι σύζυγοι δημιουργούν τραγωδίες στη ζωή τους, χωρίς να έχουνε καμιά επιθυμία γι' αυτό ;

ΜΑΡΙΟΣ. — Λοιπόν ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Η έρευνά μου δεν πέρασε τὰ όρια της συζυγικής μας έστίας.

ΜΑΡΙΟΣ. — Και τί μπόρεσες ν' ανακαλύψης μέσ' τη συζυγική σας έστία ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Η άπιστία μιας γυναίκας — πρό πάντων μάλιστα όταν είνε η πρώτη της — προδίνεται πάντα από μερικά μικροπεριστατικά στην ιδιαίτερή της ζωή. Αλλά ίσως σ' ένα οποιοδήποτε κοινό μάτι, θα περνούσαν άπαρατήρητα. Μά έγω που είμαι ένας άπιστος από ίδιουσυγκρασία, έχω τόν τρόπο να τὰ βλέπω όλ' αυτά. Λοιπόν, παρατήρησα πως η γυναίκα μου, τόν τελευταίον καιρό, είχαν αρχίσει να περιποιήται κάπως ιδιαίτερα τόν έαυτό της... την εμφάνισή της...

ΜΑΡΙΟΣ. — Ναι, μά αυτό δεν είνε μια σπώδεξις άδίαφιλονείκη...

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Υπομονή ! Την άπόδειξι αυτή την είχα χτες τὸ βράδυ.

ΜΑΡΙΟΣ. — Χτες, τὸ βράδυ ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Ναι, στις έντεκα και σαράντα...

ΜΑΡΙΟΣ. — Με τὸ ρολόι στὸ χέρι ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Τι ;

ΜΑΡΙΟΣ. — "Α ! τίποτα ! Σκεπτόμουνα πως άκριβώς χτες τὸ βράδυ, στις έντεκα και σαράντα άρχιζα στη λέσχη μια παρτίδα μπεζίκι.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Φυσικά...

ΜΑΡΙΟΣ. — Γιατί τὸ λές αυτό ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Δεν έχει καμιά σημασία. Κείνη την ώρα έσύ άρχιζες στη λέσχη σου μια παρτίδα μπεζίκι κι' έγω θρισκόμουνα στὸ στίτι μου μαζί με τη γυναίκα μου.

ΜΑΡΙΟΣ (που άρχίζει να τὰ χάνη). — Πολύ καλά... πολύ καλά...

ΜΑΡΙΟΣ. — "Ησωνα μαζί με τη γυναίκα σου... και η γυναίκα σου ήτανε μαζί σου... Αυτό είνε ολοκάθαρο.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Και ένω έσύ τρεφόσουνα με την έλπιδα πως θὰ κέρδιζες ίσως χίλια φράγκα, έγω έκανα... μια δεκάρα.

ΜΑΡΙΟΣ. — Αυτό δεν είνε καθαρό.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Η τελειωτική άνακάλυψι της προδοσίας της γυναίκας μου μου στείχισε μια δεκάρα.

ΜΑΡΙΟΣ. — Τόσο λίγο ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Ναι, όπως βλέπεις, έκανα μια πολύ καλή δουλειά.

ΜΑΡΙΟΣ. — Δηγηόσου μου, λοιπόν, τί συνέβη ;...

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Χτες τὸ πρωί η γυναίκα μου με είχαν έξοποιήσει πως θὰ περνούσε τὸ βράδυ μ' ένα άμάξι ή φίλη της Φάνου Λαουρίνι για να την πάρη να την πάη στη θεία της, την κόμισσα Πραντελλέτι, που δεν μπορεί να υποφέρει τὸς άντρες. Είνε έξητνα χρονών και δεν δέχεται ποτέ, παρά μόνον γυναίκες. Τότε αποφάσισα να έφαρμόσω τὸ σχέδιό μου.

Είχα την υποψία, πως ή φίλη της ή Φάνου και ή κόμισσα Πραντελλέτι δεν ήτανε τίποτ' άλλο, από μια πρόφασι. Μετα τὸ γεύμα, λοιπόν, την ώρα που η γυναίκα μου ντυνότανε, την πλησίασα και καθώς περνούσε τη ρόμπα της της έδωσα ένα φιλή στὸ λαιμό.

ΜΑΡΙΟΣ. — Τι ώραία σκηνή !

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Ωραία, πραγματικά. Μά αυτό τὸ φιλή δεν ήτανε τίποτε άλλο, από μια παγίδα. Γιατί την ώρα που άκουμπούσα τὰ χείλη μου στὸν λαιμό της, για να της δώσω αυτό τὸ έντιμο φιλή, άφησα να κυλίση έλαφρά, ανάμεσα στὸν κορσέ της, μια δεκάρα που είχα μέσ' στὸ στόμα μου. Τὸ σχέδιό μου, όπως βλέπεις ήτανε σατανικό. "Αν τὸ βράδυ, όταν θὰ γυρνούσεν από την κόμισσα Πραντελλέτι, ή δεκάρα θρισκόταν άκόμα εκεί, αυτό θὰ σήμαινε πως μου είχε πη την αλήθεια. "Ε! λοιπόν, άγαπητέ μου, στις έντεκα και σαράντα που γύρισε στὸ στίτι η γυναίκα μου και γδύθηκε μπρός στα μάτια μου, ή δεκάρα δεν θρισκότανε πια εκεί !

ΜΑΡΙΟΣ. — Αυτό είνε έκπληκτικό ! Είσαι πολύ επινοητικός !

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Σ' ευχαριστώ.

ΜΑΡΙΟΣ (πολύ χλωμός). — Στὸν λόγο της τιμής μου, ή τακτική αυτή που κράτησες έχει μια σπάνια λεπτότητα.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Πρόσεσέ τα τώρα όλα μαζί, τὰ λόγια και τὸ όνομα που άκουσα στὸν ύπνο της, τις περιποιήσεις που κάνει τελευταία στὸν έαυτό της και τη δεκάρα που χάθηκε μέσα από τὸν κορσέ της και θὰ καταλάθης πως δεν μου μένει πια τίποτα να μάθω. Κι' αν μπορούσα να μιλήσω έλεύθερα στὸν φίλο της γυναίκας μου, σε θεοβάνω πως θὰ τούλεγα τούτα: «Διάβολε ! Δεν είνε καθόλου εύκολο πράγμα να καταχτήσης μια τέτοια γυναίκα...» Κ' ύστερα θὰ τούκανα μερικές συστάσεις.

ΜΑΡΙΟΣ (τὸν κάκου προσπαθώντας να κρατήση την ψυχραιμία του, γελά νευρικά). — Χά, χά, χά ! Συστάσεις ! Θά τὸ έκανες συστάσεις ! Και ποιές ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Π ρ ὶ τ η σύστασι: Να είνε πολύ προσε-

ρα θρισκόταν άκόμα εκεί, αυτό θὰ σήμαινε πως μου είχε πη την αλήθεια. "Ε! λοιπόν, άγαπητέ μου, στις έντεκα και σαράντα που γύρισε στὸ στίτι η γυναίκα μου και γδύθηκε μπρός στα μάτια μου, ή δεκάρα δεν θρισκότανε πια εκεί !

ΜΑΡΙΟΣ. — Αυτό είνε έκπληκτικό ! Είσαι πολύ επινοητικός !

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Σ' ευχαριστώ.

ΜΑΡΙΟΣ (πολύ χλωμός). — Στὸν λόγο της τιμής μου, ή τακτική αυτή που κράτησες έχει μια σπάνια λεπτότητα.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Πρόσεσέ τα τώρα όλα μαζί, τὰ λόγια και τὸ όνομα που άκουσα στὸν ύπνο της, τις περιποιήσεις που κάνει τελευταία στὸν έαυτό της και τη δεκάρα που χάθηκε μέσα από τὸν κορσέ της και θὰ καταλάθης πως δεν μου μένει πια τίποτα να μάθω. Κι' αν μπορούσα να μιλήσω έλεύθερα στὸν φίλο της γυναίκας μου, σε θεοβάνω πως θὰ τούλεγα τούτα: «Διάβολε ! Δεν είνε καθόλου εύκολο πράγμα να καταχτήσης μια τέτοια γυναίκα...» Κ' ύστερα θὰ τούκανα μερικές συστάσεις.

ΜΑΡΙΟΣ (τὸν κάκου προσπαθώντας να κρατήση την ψυχραιμία του, γελά νευρικά). — Χά, χά, χά ! Συστάσεις ! Θά τὸ έκανες συστάσεις ! Και ποιές ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Π ρ ὶ τ η σύστασι: Να είνε πολύ προσε-

χτικός για να μη με έκθέση στα μάτια τὸν κόσμου, γιατί δεν θ' άνεχόμουνα ποτέ να γίνω γελοίος. Καταλαβαίνεις ; Δεν τὸ άνεχομαι ! Δεύτερη σύστασι: Να φέρεται εύγενικά στην γυναίκα μου, που είνε μια άγγελική ύπαρξι, πολύ τίμια και άξια σεβασμοῦ κι' εκτιμήσεως.

ΜΑΡΙΟΣ. — Υπάρχει και άλλη σύστασι ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Τ ρ ι τ η σύστασι: Ν' άποφύγη με κάθε τρόπο την τεκνοποιία. Και σου όρκίζομαι πως αν δεν τὸ άποφύγη αυτό, θὰ γίνω θηρίο άνήμερο. (Κοκκινίζοντας δολόκληρος). Είμαι ικανός να κάνω μεγάλο κακό. Δεν θὰ φοβόμουνα πια τὸ σκάνδαλο. Σ' αυτήν την περίπτωση, αισθανόμαι τὸν έαυτό μου ικανό να φθάση μέχρι τὸ έγκλημα ! Διάβολε ! ν' άποχτήση κανείς στα καλά καθούμενα ένα παιδί, αυτό πάει πολύ. Δεν θὰ μπορούσα να τὸ άνεχθώ ! (Χτυπάει τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι). Στὸ λέω αλήθεια, είμαι ικανός να φτάσω χωρίς έγκλήματος !

ΜΑΡΙΟΣ (τὸν κυττάζει κατασπυγισμένος και δεν βρίσκει ούτε μια λέξι για να τὸν άπαντήση. Τὸ φαίνεται πως έχει χάσει τὴ φωνή του).

Γίνεται πάλι σιωπή μεταξύ τους.

ΟΡΑΤΖΙΟ (αλλάζοντας τὸν τόνο της φωνής του κι' άκουμπώντας φιλικά τὸ χέρι του στὸν ώμο τὸ φίλου του).

— Συγγνώσέ μου, σε παρακαλώ, αὐτὸν τὸν ψυχικὸν άνάθρακα...

ΜΑΡΙΟΣ. — Μά όχι, έχεις δίκην...

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Με δικαιώνεις ;

ΜΑΡΙΟΣ. — Ασφαλώς.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Αυτό με γεμίζει από χαρά.

ΜΑΡΙΟΣ. — Δυστυχώς όμως δεν υπάρχει κανείς τρῶπος νάρθης σ' έπαφή με τὸν φίλο της γυναίκας σου.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Ναι, αυτό είνε τὸ δυστύχημα. Μά ποιὸς ξέρει, μπορεί να θροῦμε κανένα μέσο. Σκέψου και σύ.

ΜΑΡΙΟΣ (γουργυλίζοντας τὰ μάτια). — Έγώ ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Γιατί όχι ; Σκέψου λόγου χάριν, σαν να χες να λύσης ένα πρόβλημα. Μά τί τὸ παράξενο βλέπεις, για να τρέμεις μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ;

ΜΑΡΙΟΣ. — Δεν τρέω καθόλου. Μόνον σε βεβαιώνω πως ή σκέψις ότι μπορεί να γίνη κανένα κακό, μ' άησυχεί πολύ.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — "Ω! μὴν άησυχείς καθόλου. Έκτιμῶ πολλὸ αὐτὸν τὸν άνθρωπο και, μεταξύ μας, δεν φοβόμαι τίποτα κακό από μέρους του. (Γίνεται μια μικρή παύσι).

Αντίο, λοιπόν, άγαπητέ μου Μάριε.

ΜΑΡΙΟΣ. — Φεύγεις ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Ναι, μου φαίνεται πως άρκετὰ σε στενοχώρεσα...

ΜΑΡΙΟΣ. — Τὸ αντίθετο... Λυποῦμαι μόνο που δεν μπορώ να σου φανῶ χρήσιμος... όπως θὰ επιθυμούσα.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Άφησε τις μετριοφροσύνες, άγαπητέ μου. Ένας φίλος σαν και σένα είνε πάντα χρήσιμος, κι' άς μὴν τὸ φαντάζεται. (Κυττάζοντας τὸ ρολόι του). Διάβολε ! Είνε άργά, Κι' ύποσέθηκα στη γυναίκα μου πως θὰ την συνοδέψω !

ΜΑΡΙΟΣ. — Για ποῦ ;

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Συγγνώμη, μά τί μπορεί να σ' ενδιαφέρει αὐτό ;

ΜΑΡΙΟΣ. — Είνε αλήθεια...

ήθελα να πῶ... πως ποτέ δεν ήσουνα τόσοον άκριβής στα ραντεβού σας.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Τώρα όμως πρέπει να είμαι πολύ προφυλακτικός μαζί της. Είνε άνακαίο. Αὐτή ή γυναίκα έγμιάν άπίστευτη ψυχική λεπτότητα. Φτώχη μικρόβια ! Εί πολύ αίσθηματική !...

Κι' είχε την παραμικρὴν ύποψὶ πως την ύποπτεύομαι, θὰ στενοχωριώτανε πολύ, όπως κι' έγω.

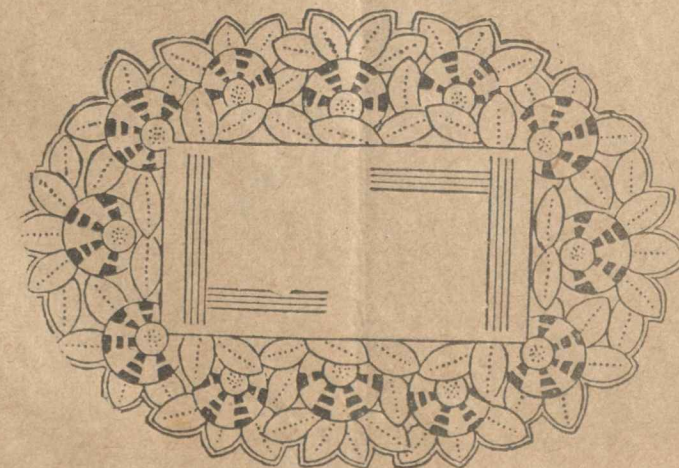
ΜΑΡΙΟΣ. — Ασφαλώς !

Λοιπόν, τὰ σέβη μου στην κυρία σου.

ΟΡΑΤΖΙΟ. — Δεν θὰ παραλείψω να της τὰ διαβίσω...

ΝΤΑΡΙΟ ΝΙΚΟΝΤΕΜΙ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ωραϊότατο μιλέ ντε τιμπλ από λινό λευκό ή κρέμ, γαυρισμένο με κέντημα κορτό και με άζούρ. Άντι για κέντημα ήμπορεί να μητ ή νταντέλλα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ, Θεσσαλονίκην. — Άκολουθήστε κατά γράμμα και συστηματικώς τις έξης συμβουλές, για να εισθε θεαία πως θὰ σας περάσουν τὰ σπυράκια σας, που είνε τόσο άσχημα και τόσο σας ένοχλούν. Λοιπόν πρώτα-πρώτα να καθαρίζετε καλά τὸ δέρμα σας. Να πλένετε, πρωί και βράδυ τὸ πρόσωπό σας με λίγο νερό ζεστό, στὸ όποϊόν θὰ έχετε διαλύσει μια κουταλιά της σούπας θόρακα και μια κουταλιά της σούπας σόδα. Μη χρησιμοποιείτε σαποῦνι. Άφού σφουγγίσετε καλά τὸ πρόσωπό σας, θγάζετε με τὰ δάχτυλά σας όσα μπιμπίκια μπορεíte (έννοείται τὰ χέρια πρέπει να είνε απολύτως καθαρά) και κατόπιν τὸ βράδυ να χρησιμοποιήτε την έξης λοσιόν, την όποιαν μπορεíte να κατασκευάσετε και μόνη σας:

Talc aserptique 2 κουταλιές της σούπας
Soutre prescipite 60 gr.
Acetone 1 κουταλιά τὸ καφέ.

Χαμομήλι όσο χρειάζεται για να συμπληρωθοῦν 500 γραμμάρια.

Για να αναλύσετε τὸ τάλκ τὸ ζεσταίνετε σ' ένα κασσαρολάκι, τὸ αδειάζετε στην μποτίλια και προσθέτετε τὸ θεάφι. Κατόπιν αδειάζετε στη μποτίλια τὸ χαμομήλι ζεστό και τέλος τὸ ασετόν. Τὸ πρωί καθαρίζετε κατά τὸν ίδιο τρόπο τὸ πρόσωπό σας και θάζετε την έξης λοσιόν:

Chorydrate d' éphedrine 1 gr.
Alcool à 90° 10 gr.
Eau bouillie 225 gr.

Στὸ έρχόμενο θὰ σας δώσω κι' άλλες οδηγίες.

ΡΟΖΑΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Ένταῦθα. Διαβάστε τί άπαντὼ εἰς την Κ. Π. Σ., στὸ περασμένο τεῦχος τὸ «Μπουκέτο». Τὰ σπιτικά αὐτὰ φάρμακα για τὰ μαλλιά δεν ώφελούν σε τίποτε. Τὸ ὕδωρ της Κινίνης είνε σχετικώς άρκετὰ ώφέλιμο, άλλ' όχι θαυματουργό. Προτιμότερο είνε να καταπολεμήσετε την άρχική αίτία, τὸς πονοκεφάλους σας. Αὐτοὶ κάνουν να πέφτουν τὰ μαλλιά σας, και τὸ ύποπτεύεσθε και σεις, έφ' όσον μου τὸ αναφέρετε. Έπίσης σας συνιστῶ να μη λούζετε ποτέ τὰ μαλλιά σας με σαποῦνι, είτε της κουζίνας, είτε μωσχοσάπουνι. Χρησιμοποιείτε ένα σαμπουάν, π. χ. τὸ Σαμπονιέρ Τέτ-Νουάρ, έφ' όσον έχετε θάψει ξανθὰ τὰ μαλλιά σας. Φυσικά τὸ δρυζενέ και τὰ διάφορα άποχρωμαστικά νεκρώνουν τις τρίχες και ύποβοηθοῦν την τριχόπτωση, αλλά δεν μποροῦν να φέρουν τέτοιες καταστροφές που μου λέτε. Πρίν από τὸ λούσιμο αλείψετε πάντοτε τις ρίζες τὸν μαλλιών με λίγο λάδι της κουζίνας ζεσταμένο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Την 23ην Ιανουαρίου έτελέσθησαν έν στενὸν οικογενειακῶ κύκλῳ έν τῷ Ιερῷ ναῶ τὸ Ἀγ. Νικολάου της Γλυφάδος οί γάμοι της δίθης Ειρήνης Θεοδώροπούλου μετὰ τὸ κ. Σωκράτους Ζαφειράκη. Παράνυμφος παρέστη ή χαριτωμένη κ. Όλγα Φερλάτσου.

Η Διεύθυνσις τὸ «Μπουκέτο» τὸς εύχεται θίον εύτυχῇ.

Ο κ. Γεώργιος Καλλίνικος και ή δις Μάρικα Ζαφειράκη έτέλεσαν τὸς γάμους τὰν.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑΣ

Η θανατική καταδίκη του δολοφόνου Νόζιο. Μιά ανεξήγητη εξαφάνισι. Η αστυνομία τὰ χάνει. Μιά δεύτερη εξαφάνισι ενός άλλου μελλοθανάτου. Ο «θησαυρός» του «Σαγκρότο. Μιά τρίτη εξαφάνισι. Τό μυστήριο του κελλιού τών μελλοθανάτων. Τι απέκάλυψε ένας... κεραυνός, κλπ., κλπ.

ΕΝΑ από τὰ πιό αλλόκοτα και τὰ πιό συγκλονιστικά γεγονότα της εποχής μας είναι ασφαλώς τὸ τρομακτικό μυστήριο μιάς φυλακῆς της Νικαράγουας, πού έγινε γνωστό μόλις ἐσχάτως, χάρις σ' έναν δαιμόνιο Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο. Τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ μυστήριον μοιάζει μ' ἓνα συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

Στις 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1935, τὸ Κακουρυγιοδικεῖο τῆς Μανάγκουα, πού εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Δημοκρατίας τῆς Νικαράγουας, κατεδίκασε σὲ θάνατο, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πολὺκροτο δίκη, τὸν δόκτορα Νόζιο γιὰ μιὰ τετραπλὴ δολοφονία. Ὁ διαβολογιατρός αὐτὸς εἶχε δηλητηριάσει, γιὰ νὰ μὴν τὸν προδώσουν, τέσσερες ὁμορφες πελάτισσές του, πού εἶχαν μαζί του ἀπόκρυφες ἐρωτικὲς σχέσεις. Ὁ δηλητηριαστὴς λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταδίκη του, μεταφέρθηκε στὴν καινούργια φυλακὴ τοῦ Μπλουφιλντς, πού εἶχε χτισθῇ κοντὰ στὴν θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν καὶ ἀκριβῶς στὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῶν Μοσκουίτος. Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τοῦ δολοφόνου θὰ γινόταν στις 25 Ἰανουαρίου τοῦ 1936. Δυὸ ἡμέρες πρὶν μπροστὰ, στις 23 Ἰανουαρίου, ὁ μελλοθανάτος δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

Τέλος, τὸ πρωὶ τῆς μοιραίας ἡμέρας, ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, ὁ δῆμιος, οἱ βοηθοὶ του καὶ οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι μῆψαν στὸ Κελλὶ τοῦ δόκτορος Νόζιο, γιὰ νὰ τὸν παραλάβουν. Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὴν κατάπληξιν τους, ὅταν θρέθηκαν ἄξαφνα μπροστὰ στὸ ἄδειο κελλὶ τοῦ μελλοθανάτου! Ὁ δόκτωρ Νόζιο εἶχε γίνει ἄφαντος! Τόσο ὁ ἀρχιφύλακας, ὅσο καὶ οἱ δεσμοφύλακες δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν καμμιὰ ἐξήγησιν αὐτὴν τὴν ἐξαφάνισιν. Κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἔχασαν ἀμέσως τὴν θέσιν τους. Ἡ ἀστυνομία ἀνέλαβε νὰ διευκρινίσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, μὰ παρ' ὅλες τὶς ἐρευνῆς της δὲν κατάρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ δραπέτου. Τὸ μόνο ποὺ ἐγνώσθη ἦταν ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ κ. Νόζιο, ἡ γυναίκα τοῦ διαβολογιατροῦ, ἔμαθε ὅτι κάποιος εἶχε σηκώσει ἀπὸ μιὰ τράπεζα τῆς Νέας Ὁρλεάνης, ὅπου εἶχε καταθέσει μετὰ τὸν ἄνδρα της τὴν περιουσίαν τους, σωστὲς 200 χιλιάδες δολλάρια! Ζήτησε τότε νὰ δῇ τὸ τσέκ καὶ, κατάπληκτη, διεπίστωσε σ' αὐτὸ τὴν αὐθεντικὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀνδρός της!... Ἐζῶσε λοιπὸν ὁ δόκτωρ Νόζιο; Μυστήριον! Κανεὶς δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη του.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν εἶχε ξεχασθῇ ἀκόμη, ὅταν ἔξαφνα, τὸν Μάιο τοῦ 1936, παρουσιάσθηκε ἓνα ἄλλο πάλι τρομακτικὸ καὶ ἀνεξήγηστο μυστήριον.

Ἐνας πρῶν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὁ Ρικάρντο Σαγκρότο, πού εἶχε ληλατήσει μιὰ τράπεζα τοῦ Σάν - Χουάν τῆς Νικαράγουας, κατεδικάσθηκε κι' αὐτὸς σὲ θάνατο καὶ μεταφέρθηκε στὴ φυλακὴ τοῦ Μπλουφιλντς.

Ὁ Ρικάρντο Σαγκρότο εἶχε κλέψει 300 χιλιάδες δολλάρια καὶ παρ' ὅλες τὶς πιέσεις πού τοῦ εἶχαν γίνει, δὲν εἶχε φανερώσει σὲ κανέναν ποῦ εἶχε κρύψει αὐτὰ τὰ

λεπτά.

Δυὸ ἡμέρες τώρα πρὶν ἀπὸ τὴν ὠρισμένη ἡμέρα τῆς ἐκτέλεσεως, ὁ Σαγκρότο δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς παλαιόχρου γέρου, πού ἔλεγε ὅτι ἦταν μακρινὸς συγγενὴς του. Οἱ δεσμοφύλακες πού ἤξεραν τὴν ἐκπληκτικὴν εξαφάνισιν τοῦ Νόζιο, ἐπέβλεπαν τὸν φυλακισμένο μετὰ μεγάλη αὐστηρότητα καὶ ἀγρυπνὴ προσοχή. Κάθε τέταρτο τῆς ὥρας ἓνας δεσμοφύλακας κύτταζε ἀπὸ τὸ σιδερόφραχτο παραθυράκι τῆς πόρτας γιὰ νὰ θεωιωθῇ ὅτι θρискόταν πάντα μέσα στὸ κελλὶ τοῦ ὁ μελλοθανάτος.

Ἔτσι, ἔφθασε ἡ παραμονὴ τῆς ἐκτέλεσεως. Στις τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιφύλακας διεπίστωσε ὅτι ὁ Σαγκρότο ἦταν ἐξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του. Στις τρεῖς καὶ τέταρτο ὁμοῦ ἓνας δεσμοφύλακας χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου κι' ἀναστάτωσε τὴ φυλακὴ! Ὁ Σαγκρότο εἶχε εξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ! Θὰ εἴλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε ἀνοίξει ἔξαφνικὰ ἡ γῆ καὶ τὸν εἶχε καταπιῇ. Ἐγιναν λοιπὸν καινούργιες ἐρευνῆς, μὰ ὅπως καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Νόζιο, δὲν κατέληξαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Σαγκρότο δὲν θρέθηκε πούθενά. Ὑστερὰ μόνον ἀπὸ ἓνα μῆνα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμαθαν πάλι κατάπληκτοι, ὅτι κάποιος ἀγνώστος εἶχε εξαργυρώσει ἓνα τσέκ 300 χιλιάδων δολλαρίων σὲ μιὰ τράπεζα τοῦ Σαιντ-Λουὶς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Στὴν τράπεζα αὕτη ὁ Σαγκρότο εἶχε καταθέσει τὰ χρήματά του. Ὅσο γιὰ τὸ τσέκ, ἔφερε τὴν αὐθεντικὴν ὑπογραφήν αὐτῆς περιπέτειας ἀναστατώσεως πάλι τὴν Νικαράγουα. Μὰ ἡ ἐκπλήξεις φαίνεται ὅτι ἔπρεπε νὰ τριτάτωσουν!...

Ἔτσι, μιὰ τρίτη μυστηριώδης εξαφάνισι συνέθῃ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1937, στὴν ἴδια φυλακὴ τοῦ Μπλουφιλντς.

Ἐνας παραγγελιοδόχος, πού τὸν ἔλεγε Γκρήθς, εἶχε σαγηνεύσει μιὰ θαυτοπλουτὴν χήρα καὶ τὴν εἶχε παντρευθῇ γιὰ νὰ σφετερισθῇ τὴν κολοσσιαία περιουσίαν της. Κατάρθωσε λοιπὸν νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀφήσῃ γενικὸ κληρονόμο της μετὰ μιὰ διαθήκη καὶ κατόπιν, ὅταν ἔξασφάλισε τὰ χρήματά σὲ μιὰ τράπεζα τοῦ Ρίο Ἰανέιρο, τὴν δολοφόνησε μ' ἓνα μυστηριώδη τρόπο. Μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα ποῦ κοιμῶταν θαθεῖα ἡ γυναίκα του, ἔκλεισε τὰ παράθυρα καὶ τίς πόρτες κι' ἀνοίξε τὸ γκάζι. Ἐπειτα, ἔξηφανίσθη ἀπὸ τὸ σπῆτιν του, προσποιούμενος ὅτι εἶχε κάποια ἐπείγουσα δουλειὰ σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλιν. Ἡ ἀστυνομία ὁμοῦ θρέθηκε πολὺ παράδοξη αὕτη τὴν εξαφάνισιν του καὶ τὸν ὑπέβαλε σὲ μιὰ ἐξαντλητικὴ ἀνέκρισιν. Ὁ Γκρήθς τότε ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἀποκαλύψῃ σὲ ποιά τράπεζα εἶχε καταθέσει τὴν περιουσίαν της συζύγου του. Τὸ Κακουρυγιοδικεῖο τῆς Μανάγκουα τὸν κατεδίκασε κι' αὐτὸν σὲ θάνατο, μὰ λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὴν ὠρισμένη ὥρα τῆς ἐκτέλεσεώς του ὁ Γκρήθς ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ τὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων!

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυστηριώδες κελλὶ τῶν μελλοθανάτων ἐξ-

Ἦταν ἓνας παράξενος γέρος, μετὰ μακρυὰ λευκὴ γενειάδα.

Ὁμολόγησε συντετριμμένος, ὅτι αὐτὸς εἶχε φτιάξει τὸν ὑπόγειο διάδρομο.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Ἐστίασαν παρὰ τοῦ κ. Γ. Βαγιάννη)

ΠΑΛΑΜΗΔΑ ΣΧΑΡΑΣ

Κόβουν τὴν παλαμῆδα ὄχι σὲ πολὺ χοντρές φέτες καὶ τὴν θάζουν σὲ μπόλικο κρύο νερὸ γιὰ νὰ μείνῃ καμμιὰ ὥρα ὅσο νὰ φύγῃ τὸ πολὺ αἷμα της. Ὑστερὰ τὴν στραγγίζουν καλὰ, τὴν ἀλείφουν μετὰ λάδι ἀπὸ τίς δυὸ μεριεὶς καὶ τὴν θάζουν νὰ ψηθῇ ἐπάνω σὲ σχάρα καλὰ ζεσταμένη μετὰ σάλτσα, λαδολέμονο, μέσα στὴν πιατέλλα. Στὴ σάλτσα θάζουν καὶ λίγο μαϊντανὸ καὶ ἀνιθο ψιλοκομμένο. Ἀν' ἀρέσῃ θάζουν μέσα στὴ σάλτσα καὶ μιὰ κουταλιά σκόνη μουστάρδας.

ΠΑΛΑΜΗΔΑ ΣΟΥΒΛΑΚΙΑ

Προτιμότερα εἶνε ἀπὸ παλαμῆδα μεγάλη γιὰ νὰ κόβωνται τὰ κομμάτια μεγάλα σὰν λουκούμα. Τὰ θάζουν τὰ κομμάτια αὐτὰ μέσα σὲ τσανάκα μετὰ λίγο λάδι, ἀλατοπίπερο, μαϊντανὸ ψιλὸ, λίγο κρεμμύδι ψιλὸ ἐπίσης καὶ μερικὰ φύλλα μικρὰ δάφνης. Μετὰ λίγην ὥρα τὰ περνοῦν σὲ σουβλάκια ξύλινα ἢ σιδερένια καὶ τὰ ψήνουν στὴ σχάρα, ἀφοῦ ζεσταθῇ πρῶτα καὶ στὸ γύρισμά των προσέχουν νὰ μὴ σπάζουν τὰ κομμάτια καὶ φεύγουν ἀπὸ τὰ σουβλάκια, διότι τὸ κρέας τῆς παλαμῆδας εἶνε πολὺ μαλακόν. Μέσα δὲ στὴν πιατέλλα τὰ περιγύρουν μετὰ σάλτσα λαδολέμονο, ὅπως γίνεται καὶ στὴν προηγούμενη συνταγή.

ΠΑΛΑΜΗΔΑ ΠΛΑΚΙ

Κόβουν τὴν παλαμῆδα φέτες καὶ τὴν θάζουν σὲ κρύο νερὸ γιὰ νὰ φύγῃ τὸ αἷμα. Κόβουν κρεμμύδι ψιλὸ, ξηρὸ μαζί δὲ καὶ φρέσκα κρεμμυδάκια, μαϊντανὸ καὶ ἀνιθο καὶ ἀφοῦ ἔξηθῇ μετὰ λάδι τὸ κρεμμύδι σὲ κατσαρόλα φαρδεῖα, τότε τὸ σβύνουν μετὰ λίγο νερὸ καὶ ντομάτα μπελτὲ ἢ φρέσκιες ψιλοκομμένες, προσθέτουν τὰ μισὰ χορταρικά καὶ στρώνουν ἀπάνω τὸ ψάρι. Ἀφοῦ τὸ ἀλατοπιπερώσουν ρίχνουν ἀπὸ πάνω τὰ ἄλλα μισὰ χορταρικά, ρίχνουν ἀκόμα λίγο λάδι, σκεπάζουν τὴν κατσαρόλα ἢ καραθὰ καὶ ἀφήνουν νὰ σιγοβράσῃ ἕως μισὴ ὥρα, ὥστε νὰ ψηθῇ καλὰ τὸ ψάρι καὶ τὰ χορταρικά.

ΠΑΛΑΜΗΔΑ ΦΟΥΡΝΟΥ

Γίνεται σχεδὸν τὸ ἴδιο, ὅπως ἡ παλαμῆδα πλακί μετὰ τὴν διαφορά, ὅτι τὴν θάζουν σὲ ταφικά σὲ κάθε φέτα ἀπ' ἐπάνω θάζουν καὶ μιὰ φέτα ντομάτας ἀλατοπιπερωμένης καὶ πασπαλισμένης μετὰ λίγη γαλέττα. Καὶ ἀπ' ἐπάνω πάλι χύνουν λάδι περισσότερο καὶ τὴν ψήνουν στὸ φούρνο.

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΜΕ ΓΙΑΟΥΡΤΙ

Ἐτοιμάζονται οἱ κεφτέδες, ὅπως συνήθως γίνονται, ἀλλὰ σὲ τὴν ἡμέραν νὰ μὴν ξηροψηθοῦν. Ἀφοῦ τὴν ἡμέραν, ἔχουμε ἔτοιμη τὴν σάλτσα μετὰ γιαοῦρτι καὶ τοὺς ρίχνουν νὰ πάρουν μιὰ - δυὸ θράσεις. Γιὰ τὴν σάλτσα θάζουν 2-3 κουταλιὲς θούτυρο καὶ 3-4 ἀλεύρι σὲ κατσαρόλα νὰ ζεσταθοῦν καὶ χύνουν μέσα ἀρκετὸ νερὸ ζεστὸ γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σάλτσα πηχτή. Προσθέτουν ἀλατοπίπερο, ἀνιθο ψιλὸ ἢ μαϊντανὸ καὶ ἀφοῦ θράσῃ ὡς πέντε λεπτά τῆς ὥρας ρίχνουν ἕως ἑκατὸ δράμια γιαοῦρτι — ἂν εἶνε σασκούλας, τὸ ἀναλύνουν πρῶτα μετὰ λίγο νερὸ — καὶ ἀφοῦ μισοβράσῃ, ρίχνουν καὶ τοὺς κεφτέδες ζεστοὺς νὰ πάρουν μιὰ-δυὸ θράσεις καὶ εἶνε ἔτοιμοι.

Ἀ λ λ λ ο γ ρ α φ ί α : Παρακαλοῦνται οἱ ἐκ Θεσσαλίας ἀναγνώσται νὰ μᾶς ἀποστείλουν συνταγὰς καὶ ὀνομασίαι τῶν ψαριῶν τῆς Κόφλας.

Δίδα Βραχάλη, Κάϊρον. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς συνταγὰς καὶ ἀναμνηστικὰς πλειστοτέρας.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Παλαμῆδα... ἀλά Τσελεμεντέ!

αφανίσσεως τοῦ Σαγκρότο ὡς τὴν ἡμέρα τῆς εξαφάνισσεως τοῦ Γκρήθς, μέσα στὸ ἴδιο κελλί, εἶχαν κλεισθῇ πολλοὶ μελλοθανάτοι. Ὅλοι τοὺς ὁμοῦ δὲν εἶχαν χρήματα! Κι' ὅλοι τοὺς ἐξετελέσθησαν, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ εξαφανισθοῦν σὰν τὸν Νόζιο, τὸν Σαγκρότο καὶ τὸν Γκρήθς.

Ἐπίσης, ὅπως εἶχε συμβῇ καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους εξαφανισθέντας, λίγον καιρὸ μετὰ τὴν εξαφάνισιν τοῦ Γκρήθς, ἓνας ἀγνώστος παρουσιάσθηκε στὴν Τράπεζα τοῦ Ρίο Ἰανέιρο ἓνα τσέκ μετὰ τὴν ὑπογραφήν του καὶ σήκωσε ὅλη τὴν περιουσίαν του, πού ξεπερνοῦσε τίς 350 χιλιάδες δολλάρια!

Τὸ τριπλὸ αὐτὸ αἰνίγμα εἶχε τρελλάνει τόσο τὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς, ὅσο καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς πού προσπαθοῦσαν μετὰ λύσσα νὰ τοῦ δώσουν μιὰ ἐξήγησιν. Μὰ θὰ ἔμενε γιὰ πάντα ἄλυτο, ἂν δὲν τοὺς βοηθοῦσε ὁ καλὸς Θεός. Μιὰ θελλώδη νύχτα, ἔπεσε ἓνας τρομερὸς κεραυνὸς στὴ φυλακὴ τοῦ Μπλουφιλντς καὶ γκρέμισε ἓνα ὁλόκληρο τοῖχο τοῦ κελλιῦ τῶν μελλοθανάτων. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, μερικοὶ ἐργάτες πού τὸν ἐπιδιόρθωναν, ἔκαναν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψιν: θρέθηκαν στὴ θάσιν τοῦ χοντροῦ τοῖχου ἓναν στενὸν διάδρομο πού ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων σ' ἓνα ὑπόγειο τῆς φυλακῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μ' ἓναν ὑπόγειο πάλι διάδρομο, ὡς τὴν θάλασσα. Μιὰ μυστικὴ πόρτα τοῦ τοῖχου τοῦ κελλιῦ ἀνοίγε ἔξαφνικὰ, ὅταν γύριζε κανεὶς ἓνα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ σιδερένιου κρεβάτιοῦ, πού ἦταν θιζόμενο στὸ πάτωμα. Μέσα τώρα στὸν ὑπόγειο διάδρομο ἔγινε καὶ μιὰ ἄλλη συνταρακτικὴ ἀνακάλυψιν. Βρέθηκαν τρία πτώματα! Ἦσαν τὰ πτώματα τοῦ Νόζιο, τοῦ Σαγκρότο καὶ τοῦ Γκρήθς!

Ἡ φυλακὴ τοῦ Μπλουφιλντς εἶχε χτισθῇ τὸ 1934 ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Σάρντο. Ἡ ἀστυνομία λοιπὸν ἔστρεψε ἀμέσως ἐναντίον του ὅλες τὶς ὑπόνοιες τῆς καὶ ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας παρουσιάσθηκε στὸ σπῆτιν τοῦ Σάρντο καὶ τὸν συνέλαβε. Ὁ ἀρχιτέκτων ἦταν ἓνας παράξενος γέρος, μετὰ μακρυὰ λευκὴ γενειάδα, καὶ περνοῦσε τίς ἡμέρες του καρφωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Δὲν δίστασε λοιπὸν νὰ ὁμολογήσῃ συντετριμμένος, ὅτι αὐτὸς εἶχε φτιάξει τὸν ὑπόγειο διάδρομο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ φτάνῃ, ὅποτε ἤθελε ὡς τὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων!...

Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Σάρντο παρουσιαζόταν ἔξαφνικὰ, λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ πλοῦσιους μελλοθανάτους καὶ τοὺς πουλοῦσε ἀκριβὰ τὴν ἐλευθερίαν τους. Ὅλοι τοὺς, τοῦ ὑπέγραψαν προθυμὰ ἓνε τσέκ, ἐγκαταλείποντας σ' αὐτὸν τὴν περιουσίαν τους, γιὰ νὰ σωθοῦν. Ὁ Σάρντο τότε τοὺς περιέμενε κρυμμένος στὸν ὑπόγειο διάδρομο καὶ τοὺς δολοφονοῦσε γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτοὺς. Φοβῶταν μήπως προδώσουν τὸ μυστικὸν του.

Ἐπειτα, ἀνενόητος, παρουσιαζόταν στις τράπεζες κι' ἐξαργύρωνε τὰ τσέκ!

Ὁ ἀρχιτέκτων Σάρντο, λοιπὸν, καταδικάσθηκε κι' αὐτὸς σὲ θάνατο ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ καὶ ἐξετελέσθη ἀπὸ τὸν δῆμιον.

Κι' ἔτσι διεφωτίσθη μετὰ τὸν πιὸ ἐκπληκτικὸν τρόπο τὸ ζοφερὸ μυστήριον τῆς αλλόκοτης αὐτῆς φυλακῆς τῆς Νικαράγουας.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΛΟΚ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο... ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πληροφορήθηκε κάποτε ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του εἶχε πάρει τὸ ὄνομά του.

Τὸν κάλεσε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ἔχῃς τὸ ὄνομά μου;

— Μάλιστα, βασιλεῦ μου! τοῦ ἀπάντησε μετὰ θάρρος ὁ στρατιώτης.

— Σοὺ τὸ ἐπιτρέπω, ἀλλὰ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾷς ἀπάνω στίς μάχες ὅτι σὲ λένε Ἀλέξανδρο!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟ ΠΙΑΤΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Μέσα στον σκληρό χειμώνα, πού όλα ήταν παγωμένα, σαν νεκρά και στα έρημα εκείνα τουρκοχώρια, πού δεν υπήρχε τίποτε, όλοι οι στρατιώτες πεινούσαν.

Οι έφοδιοπομποί ήταν πίσω μακριά, μη προφθάνοντες τον στρατό πού προχωρούσε, πηδώντας τα ποτάμια και καθυλακίζοντας θουά, για να κυνηγήση τον έχθρο, πού έφευγε πολεμώντας.

Δύο μόνον άνθρωποι, σ' ένα κοντζά μου σύνταγμα, είχαν πάντοτε στις τσέπες και στα σακκίδια, κάτι τι καλό να φάνε. Ο λοχίας δ Σταυρούπουλος Αϊτωλοακαρινάν και ο στρατιώτης Σκιαδαρέσης, από την Λευκάδα.

Στου Σταυρούπουλου, την μιά τσέπη, ήταν οι άλλοι λιμάσαν για ψωμί, και τρώγαν χιόνι για να γελάσουν τον έαυτό τους, θα έρυσκόταν μαζί με τα χτένια και με τις τσατσάρες του, ένα αυγό, στην άλλη ένας κόμματος τυρί, στην άλλη ένας σβώλος θούτρο, παγωμένος και στερεός από το κρύο.

Πού τά εύρισκε ;

Μυστήριο !

Εκείνος, όμως, όπου ήτανε θαύμα θαυμάτων, στο ζήτημα αυτό, ήταν ο Σκιαδαρέσης. Ένας ψηλός, γιγάντιος, σωματώδης, έπιθλητικός και κοκκινωπός στρατιώτης, ρωμαλέος και άθλητικός, με μιά γενειάδα ξανθοκόκη και δύο μυστακας άπειλητικούς, μεγάλους και στριμμένους.

Στον γυλιό του φορτωμένον, είχε ένα μεγάλο δίσκο επινικελωμένο, πού φάνταζε και έλαμπε στις ακτίνες του ήλιου—δταν υπήρχεν ήλιος—σαν άργυρη άσπίδα ήρώων του Ομήρου, Αϊαντας σωστός. Στη μέση του, παρά το ξιφίδιο, είχε κρεμάσει μιά «πάλα» κυρτή του 1821, πού άγνωστον από ποιού Τουρκου σπιτί άρπαξε και στα πόδια του φορούσε... γαλότσες, πού ήταν λάφυρο κι' αυτές, Κύριος οίδε, τίνος χόντζα !...

Την πάλα την έλεγεν «ύπηρεσία του έπιαιτισμού», γιατί, όπου το τάγμα έστεκότανε για να ξεκουρασθή, αυτός, έτέντανε το ατί του, ν' άκούση, αν έτρεχε πουθενά νερό, και έτρεχε για να ανακαλύψη... μύλους, κρυμμένους μέσα στα δένδρα, τις έρημιές και τα άπομερα.

— Φέρε ψωμί, τυρί και ό,τι έχεις, έλεγε στον μιλωνά.

— Δεν έχω τίποτα, αφέντη μου, τού έλεγε εκείνος σκύβοντας, πονηρός και τροισανμένος. «Ό,τι είχα οι στρατιώτες μου το πήρανε.

— Έτοιμάσου τότε να πεθάνης, τού έλεγεν ο Σκιαδαρέσης, ξιφοκορώνοντας το γιατάγι του, πού άστραπτοβολούσε, σαν άρχάγγελος.

— Στάσου, στάσου, αφέντη μου, και μη με σφάζεις. Κάτι θα βρεθί...

Και πήγαινε στις τούπες και τού μύλου τ' σκοτεινά και τ' άπόκρυφα.

— Να λίγο ψωμάκι. Και μόλις ο Σκιαδαρέσης τ' άπαιρνε.

— Θέλεις και ένα αυγό.

— Καλό είναι κι' αυτό.

— Μη θές και καμιά κόττα ;

Κι' όσο το τάγμα να ξεκινήση, ο Σκιαδαρέ-

σης είχεν έφοδιασθή για καλά.

Μιά μέρα, πού ήταν η γιορτή του, και το τάγμα έμεινε κοντά σ' ένα τουρκοχώρι έρημο, ο Σκιαδαρέσης άποφάσισε να τιμήση την ήμερα και τον άγιο, τού οποίου έφερε το όνομα. Η προμήθεια ήταν καλή. Τραχανάς και όχτώ κόττες παχουλές, κίτρινες, ξυγκάτες, μαδημένες, έτοιμες. Από το γειτονικό χωριό προμηθεύτηκε, άπαρατημένα καθώς ήτανε, στα σπία, γιατί φαίνεται οι κάτοικοι θα φύγανε άξαφνα, σαν μάθαν πως πλησίαζε ο στρατός, τεντζερέδια και τηγάνια.

Τίποτε δεν έλειπε, παρά μονάχα οι προσκεκλημένοι. Και κάλεσε τέσσερες-πέντε φίλους του και συμπατριώτες, για να συγληντήσουν και να χαρούνε τη μεγάλη ήμερα.

Μέσα στα μεγάλα χάλκινα τεντζερέδια έβραζε κι' έκόχλαζεν ο τραχανάς και λές και χορεύαν, καθώς θράζανε η κόττες μέσα στους χόχλους τού ζουμιού των, ενός ζουμιού παχιού και κιτρινωπού από τα ξύγκια...

Ο Σκιαδαρέσης, για το έπίσημο τού πράγματος, είχε κάμει και μενού :

«Όρεκτικό. «Ό,τι... βοή ή κάθε ένας.

Τραχανάς μοναστηρίσιος.

Σούπα από νο—κόττες τετράπαχες.

Κόττες θρασιές.

Κόττες κοκκινιστές.

Σαλατικά τού θουνού και τού λόγγου.

Γλυκίσματα: Ζάχαρι καραμέλλας.

Στο τέλος, είχε και «Το πιάτο της ήμέρας», ως σουρπρίζ, χωρίς όμως να άναφέρει και από τί φαγητό θα ήτανε, αυτό το «πιάτο της ήμέρας», άφήνοντας το ζήτημα αυτό στην τύχη, να το κανονίση, έλπίζοντας, κάτι το περίεργο να θρή να το παρασκευάση και να το παραθέση...

Κύτταζε λοιπόν από δω, κύτταζε από κεί, μιά τίποτε δεν ήδρε.

Κι' έτσι το «πιάτο» έμενεν άόριστον και... άδειανό, δταν κάποιος παρατήρησε, ότι στον τραχανά δεν ρίζανε τυρί.

— Μωρέ, καλά λές, είπεν ο Σκιαδαρέσης, μās λείπει και η σαλάτα.

Κι' έπειτα γυρίζοντας προς τούς προσκεκλημένους του :

— Έχετε το νού σας, σεΐς στα φαγητά, να πεταχτώ εγώ ως το χωριό και κάτι τι θα βρω.

Δεν πέρασαν λίγα λεπτά, και να διαθαίνει ένας λοχίας. Είδε τις κόττες και τον τραχανά. Μοσχοβολούσεν ο τόπος από τούς άχνούς. Στάθηκε λοιπόν ο λοχίας.

— Δεν μου δίνετε κι' έμένα ένο κοττόπουλο, μωρέ παιδιά, είπε στους στρατιώτες, πού έχω τρεις ήμέρες όπου ροκανάω ξερό ψωμί !...

— Μετά χαράς, κύρ λοχία. Είναι πολλά για μās.

Και τού δώσαν ένα.

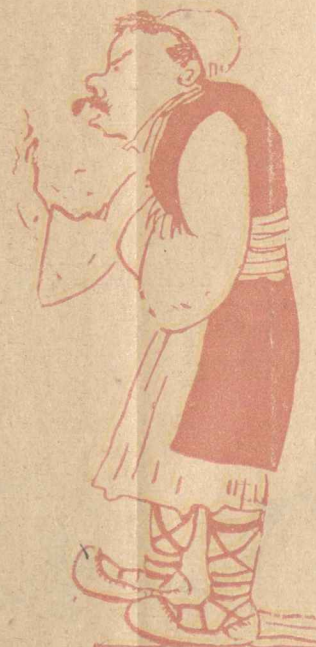
Όταν γύρισεν ο Σκιαδαρέσης φέροντας λίγο τυρί και πιπεριές τουρά, για τη σαλάτα, είδε τις κόττες πού λείπανε.

— Τί έγινε, θρέ, η κόττα ; ρώτησ των τεντζερédων τη φρουρά.

— Τη δώσαμε σ' έναν κακομοίρη λοχία, πού πεινούσε.

— Βρέ, δεν ξέρετε, πως τα κοττά πουλα εγώ δεν τάχω για τον κόσμο.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

— Θέλεις και ένα αυγό, αφέντη μου ;

— Τρεις μέρες έχω, θρέ παιδιά, πού ροκανάω ξερό ψωμί !

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΓ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Σουλβάν έκλεισε προσεχτικά πίσω του την πόρτα της καλύδας και, άφου ξαπλώθηκε φαρδύς-πλατύς στο κατώφλι της, δεν άργησε ν' άποκοιμηθή.

Ο κ. Ντυτίλ είχε την ύπομονη να περιμένη ως ότου η καμπάνα τού μεσημεριού ή μάλλον τού ένστικτο πού τού άνήγγελλε τη μεσημερινή σούπα, να έμπνηση τού Σουλβάν. Πράγματι, στην ώρισμένη στιγμή, ο ήλιος άνοιξε τα μάτια του, τεντώθηκε, πετάχτηκε άπάνω μονομιάς κι' άρχισε να τρέχη προς τον πύργο τού Τούζα !

Ο κ. Ντυτίλ περίμενε να περάση ένα τέταρτο της ώρας πριν ξαναμπή μέσα στην καλύδα.

Το μέρος πού είχε σκάψει ο ήλιος άναγνωρίζονταν εύκολα, κοντά στα πόδια τού κρεβάτιου, από το φρεσκο-γαλμένο χόμα.

Ο κ. Ντυτίλ δεν δυσκολεύτηκε να θγάλη το χόμα πού ήταν πάνω-πάνω και να θρή τού λουδοβίκειο. Από κάτω, μιά δλόκληρη συλλογή από κομμάτια γυαλιών και φαιγιέντες διαφόρων χρωμάτων παρουσιάστηκε άμέσως. Τέλος άνάμεσα σέ μιά χούφτα λαμπρά θότσαλα και διάφορα μικροπραματικά, ο δήμαρχος τού Σαιν-Λαζάρ, θρήκε όπως έλπιζε, τού περίφημο μετάλλιο κουμπι πού έλειπε άπ' τού σακκάκι τού Μισέλ, τού κουμπι πού υπήρξε η κυριώτερη άπόδειξις έναντιον τού.

Ο γέρος ξανάθαλε προσεχτικά όλα τα πράγματα στη θέσι πού τά είχε θρή, ένφ δυο μεγάλα δάκρυα κυλούσαν στα ρυτιδωμένα μάγουλά του.

— Φτωχέ Μισέλ ! ψιθύρισε. Πώς μιά τόσο άπλη σκέψι δεν πέρασε από τού μυαλό κανενός... «Ω, αν την είχα κάνει κι' εγώ χωρίτερα, θα σέ είχα σώσει. Άλήθεια, από πόσο άσημαντα πράγματα εξαρτώνται καμμία φορά η ζωή κ' η τιμή ;

XXI

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Δύο μέρες μετά την ξαφνική κρίσι πού τον προσέβαλε, ο πυρετός και τού παραλήρημα δεν είχαν αφήσει τον Άντουάν.

Ο δόκτωρ Μόν κι' ο Λεόν Ζερβαί δεν τον άφηναν ούτε τη νύχτα, ούτε την ήμερα.

Έπειδή ο δόκτωρ Μόν είχε δηλώσει ότι δεν μπορούσε να μεταφερθή άκινδύνως στην κατοικία του, η Ρόζα άποφάσισε να τον κρατήσει στη δική της.

Το θράδυ εκείνο, στο μέγαρο της Ρόζας, περίμεναν την Ζιλμπέρτ και τον κ. Εύγένιο Ντυτίλ πού έπρόκειτο να έπιτρέψη.

Η δυστυχισμένη νέα δεν είχε θρή τη δύναμι να γράψη για ν' άναγγείλη την έπιστροφή της, μιά με μιά ξεχωριστή διαίδησι, καταλαβαίνοντας ότι είχε ένα φίλο κ' έναν ύπερασπιστή στο πρόσωπο τού Λεόν Ζερβαί, τού είχε στείλει αυτό τού σύντομο τηλεγράφημα :

«Φθάνω άπόψε. Λυπηθήτε με !»

Το τραίνο τού Μπορντώ έφτανε τότε στο Παρίσι στις πέντε τού άπόγευμα. Έτσι οι δυο ταξιδιώτες θα έβρισκόντουσαν στο σπίτι της Ρόζας κατά τις έξη.

Σαν ένα μυστικό προαίτημα να τον είδοποίησε για την έπιστροφή της κόρης του, κατά τις τέσσερες τού άπόγευα ο Άντουάν Φλαμαρέν άνέκτησε τις αίσθήσεις του και φώναξε τη Ζιλμπέρτ :

Άντί της Ζιλμπέρτ όμως παρουσιάστηκε η Ρόζα.

Μιά λάμψις ευτυχίας, πού έδειχνε όμως συγχρόνως και κάποιαν άνησυχία, πέρασε άπ' τ' άνοιχτογάλαζα μάτια τού άθλιου.

Είχε άναγνωρίσει την κόρησα ντ' Άρζέλ.

Μά, μαζί μ' αυτήν, είδε και όλα τα πράγματα πού τον περιστοίχιζαν : τ' άσαλακωμένα μαϊλίδια άπάνω στα όποια άκούμποσε τού πονεμένο κεφάλι του, τού άγνωστο δωμάτιο όπου θρισκόταν, τ' αιαλίδια με τ' άφάρμακα.

Έφερε τού χέρι του στο κεφάλι του κι' άνατρίχιασε άγγίζοντας τον πάγο πού τού είχαν δέσει στο μέτωπο.

— Πού έβρισκομαι ; ρώτησε με άγωνία σχεδόν ; Πού έβρισκομαι ;

— Εισάστε στο σπίτι μου, κύριε μαρκήσιε, τού άπάντησε η Ρόζα. Είχατε άρρωστήσει έπικίνδυνα από μιά τρομερή κρίσι δυνατού πυρετού πού σ' έθρηξε ξαφνικά.

Κρίσι δυνατού πυρετού... Τ' άδόντια τού Άντουάν, μόλις άκούσε τ' ά λόγια αυτά, άρχισαν να χτυπούν μεταξύ τους. Παραμιλάει κανείς όταν έχη δυνατό πυρετό...

Μιά άκατανίκητη έπιθυμία τον κυριέυσε να μάθη τί μπορούσε να είχε πη στον πυρετό του.

— Ά! έκανε άναστατωμένος. Έσείς με περιποιηθήκατε, κόρησα ;

Η Ρόζα κούνησε καταφατικά τού κεφάλι της με μιά άκατανίκητη έκφρασι αηδίας ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

— Δεν σ' άφησα ούτε στιγμή, τού είπε. Ήμουν διαρκώς κοντά σας, μέρα και νύχτα.

Ο Άντουάν προσάθησε ν' άπλώση τού χέρι του και τραύλισε :

— Ευχαριστώ...

Μά η Ρόζα τραβήχτηκε από κοντά του, σαν να είχε προσπαθήσει να ζυγώση ένα συχαμερό έρπετό.

Ο Φλαμαρέν είδε την κίνησι της νέας γυναίκας και ο πρόμος τού μεγαλώσε ακόμα περισσότερο.

— Είχα παραλήρημα, δεν είν' έτσι ; τη ρώτησε πάλι.

— Δεν είχατε αντίληψι των λόγων πού έβγαίναν άπ' τού στόμα σας. Μά λέγατε αλήθεια, είμαι γι' αυτό θέβαιη..

— Ά! τί είπα λοιπόν ;

Η Ρόζα τον κύτταζε έπί πολλή ώρα, θαθεία, με τ' σκοτεινά και μεγαλωμένα της μάτια, κ' έπειτ' από μερικές στιγμές, πρόφερε άργά :

— Ψάχτε στο θάθος της συνειδήσεώς σας και δήτε αν τ' ά τρομερά πράγματα, πού σ' άπνιγαν πριν από τρία χρόνια, δεν ξεόπασαν ξαφνικά.

— Λέτε ψέματα ! φώναξε ο Άντουάν, τρελλός από τρόμο και μανία. Λέτε ψέματα ! Δεν είπα τίποτε !... Μοι στήσατε μιά παγίδα για να προσπαθήσετε να με κάνετε να μιλήσω...

Η Ρόζα ύψωσε τούς ώμους της κι' άφου τού έρριξε ένα καινούργιο βλέμμα περιφρονήσεως, άπομακρύνθηκε άποτομα.

Ο Άντουάν όμως τη φώναξε και τη ρώτησε με μιά καινούργια άγωνία :

— Πού είνε η Ζιλμπέρτ ;

— Έφυγε για τού Άρμανιάκ πρό όλίγων ήμερών, κύριε μαρκήσιε.

— Για τού Άρμανιάκ ;

— Ναί !... ή, αν προτιμάτε, για την Καστανιέρ. Πήγε να δει τί περιέχει μιά κρύπτη εκεί κάτω, στο σπίτι σας...

Και, άφου είπε τ' ά λόγια αυτά, η Ρόζα θγήκε άποφασιστικά άπ' τού δωμάτιο, ένφ ο Άντουάν, συντριμμένος από

Μ' ένα δίσκο, σαν άσπίδα, Αϊαντας σωστός !

τὸ φόβο του καὶ τὴν ταραχή του, ξανάπεφτε χωρίς δύναμι στὰ μαξιλάρια του...

Ἦταν δυνατόν;... Εἶχε μιλήσει;... Εἶχε μιλήσει, αὐτός, ὁ ἀπαθὴς καὶ ἀτρωτός ἀνθρώπος, ποὺ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του ἐκτός κάθε κινδύνου;...

Ποιά παγίδα λοιπὸν τοῦ εἶχαν στήσει;... Εἶχε τὴν ἀμυδρὴ ἀνάμνησι ὅτι εἶχε ἀντικρύσει τὸ φάντασμα τῆς Ἰωάννας...

Μὰ πού;... Πότε;... Ὑπὸ ποιῆς συνθήκης;

Δὲν θυμῶταν τίποτε...

Δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὴν εἶχε δὴ σ' ἓνα ὄνειρο, αὐτὴ τὴν καταραμένη ὄπτασι... Ἀλλοίως πῶς μπορούσε νὰ τὸν ἐπιρρέαση τόσο; Τώρα ποὺ τὸ φῶς ἔλαμπε, ποὺ ὁ πυρετός κ' ἡ μέθη εἶχαν διαλυθῇ, δὲν μπορούσε νὰ παρεδεχθῇ ὅτι τὸ μυαλό του πίστεψε στὴν πραγματικότητα κάποιας χονδροειδοῦς παραίσθησως.

Σιγά-σιγά, ἡ ἐλπίδα του ξαναγύρισε, σκέφθηκε ὅτι ἡ Ρόζα τοῦ εἶχε στήσει κάποια τρομαχτικὴ παγίδα, μὰ ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε τὸ θετικό.

— Ὅχι, εἶπε, Συνήθισα τόσο στὴ σιωπῇ, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μιλήσω. Εἶμαι γι' αὐτὸ θέσιος... Κάποια κουθέντα ἀόριστη κ' ἀσυνάρτητη μοῦ ἔφυγε ἴσως κ' αὐτοὶ ἔπλασαν ὀλόκληρο μυθιστόρημα... Φοῦσκωσαν τὰ μυαλά τῆς Ζιλμπέρτ καὶ τὴν ἔκαναν νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Καστανιέρ... Μὰ ἡ Ρόζα πρόσφερε τὴ λέξι «κρύπτη»... Γιατί;

Βυθίστηκε περισσότερο στὶς ἀνήσυχες σκέψεις του κ' ἔμεινε ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἔτσι μὲ τὰ μάτια διασταλμένα, μὲ τὰ χεῖλη τρεμάμενα, μὲ τὸ κορμὶ πλημμυρισμένο ἀπὸ κρῦο ἰδρώτα.

— Αὐτὴ ἡ λέξι, συμπέρανε στὸ τέλος, εἶνε ἡ μόνη ἴσως ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη μου... Ἀ! καταραμένο σακκάκι!... Γιατί δὲν τὸ ἔκαψα;... Γιατί νὰ μὴν τολμῶω ποτέ νὰ τὸ κυτᾶξω ἢ νὰ τὰγγίξω;... Ὅταν εἶνε κανεὶς πραγματικὰ δυνατός, δὲν πρέπει νάχη τέτοιες ἀδυναμίες... Μπᾶ! ὀπωδήποτε, ἡ Ζιλμπέρτ θάμαξε, ἡ φτωχὴ μικροῦλα... μὰ δὲν θὰ ἔρθε τίποτε... Ναι, εἶμαι θέσιος γι' αὐτό... Κανένας στὸν κόσμο δὲν ἔχει τὸ μυστικό τῆς κρύπτης... κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μαντέψῃ... Κι' ἀκόμα λιγώτερο νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἡ Ζιλμπέρτ ἔχει σὲ μένα τυφλὴ πίστι... Τους ἀψηφῶ ὅλους αὐτούς. Χωρὶς ἀποδίδει, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε ἐναντίον μου...

Ὡστόσο οἱ φόβοι καὶ οἱ ἀνήσυχι στοχασμοὶ τοῦ ἦσαν πόσο δυνατόι, ὥστε ἡ ἰδέα τοῦ ἔρωτος τῆς Ρόζας, εἶχε μὴ σὲ δευτερεύουσα μοῖρα μέσα του.

Ὁ πυρετός εἶχε γαληνέψῃ τάχα τὴ φλόγα τῶν αἰσθησέων του;... Ἡ μήπως, ὁ ἀνάνδρος παλὴνάνθρωπος τοῦ παρελθόντος ξαναπαρουσιαζόταν ὀλόκληρος, ὁ ἀνάνδρος ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὴ μόνον σκέψι εἶχε : πῶς νὰ σώσῃ τὸ τομάρι του;

Καὶ τὰ δύο ἦσαν πιθανὰ.

Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς σκέψεις του αὐτὲς καὶ τὶς ἀποφάσεις του νὰ φανῇ δυνατός καὶ θαρραλέος, ἕνας πόνος δυνατός ποὺ οἱ παροξυσμοὶ τοῦ ἐμοιαζαν μὲ τρυπνὴν ποὺ ἀνοίγει ἕναν τοῖχο, τὸν βασάνιζε στὰ θάθη τοῦ εἶναι του.

Ἀποφάσισε νὰ ρωτήσῃ τὴ Ζιλμπέρτ μὲν ἔκείνη θὰ ἐπέστρεφε καὶ νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτὴν τί εἶχε συμβῇ.

Μὰ αὐτὴ ἦταν μὴ ἀπόφασις ποὺ τὴν πῆρε εὐκολα, μὰ ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ὅταν ἀκουσε τὸ ἀμάξι ποὺ ξανάφερνε τὴν κόρη του νὰ σταματᾷ στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τόσο δυνατὰ, ποὺ τοῦρχόταν νὰ σκάσῃ.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, φοβήθηκε τὸ καθαρό κ' ἐρευνητικό βλέμμα ποὺ ἡ Ζιλμπέρτ θὰ προσήλωνε ἐπάνω του. Τοῦ φαινόταν ὅτι θὰ διάβαζε στὰ χαρακτηριστικὰ του ὀλόκληρὴ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του, ὅτι θὰ μάτιενε καὶ τὴν παροαικρότερη τὸν πρῶτος του, τὴν πρῶτη μουσικὴ ἀπὸ τὶς σκέψεις του.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τοῦ φάνηκε πῶς ἀκουσε τὸ ἀνάλαφρο ὄμμα τῆς Ζιλμπέρτ, ἡ ὁποία ἀνέβαινε τὴ σκάλα κ' ἔπειτα τὸ θρόισμα τοῦ φορέματός της πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Ἡ καρδιά τοῦ ἔπαψε νὰ χτυπᾷ καί, μέσα σὲ μὴ στιγμὴ, ἔζησε μὴ ζωὴ ὀλόκληρη, γεμάτη πόνους καὶ τύψεις.

Μὰ ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξε, ἀλλὰ κάποιος μπῆκε στὸ πλανὶν δωματίου.

Ἐπειτ' ἀπὸ ἓνα τέταρτο, ποὺ τοῦ φάνηκε μεγαλύτερο ἀπὸ αἰῶνα ὀλόκληρο, ἀκουσε πολὺ καθαρὰ ἓνα πινυμένο λυγμό.

Ἐνα σύννεφο πέρασε μπρὸς στὰ μάτια του, ἡ καρδιά του φούσκωσε κ' ἀνατρίχιασε ὥς τὰ θάθη τῶν ἀπλάγχυναν του. Δὲν θυμῶταν νὰ εἶχε αἰσθανθῇ ποτὲ τέτοια ὀδύνη.

Τέλος ἡ Ζιλμπέρτ διέσχισε τὴν πόρτα τῆς κάμαρῆς του. Ἐπὶ πολλὴ ὥρα, στάθηκε ἐντελὲς ἀδύνατο στὸ μαρκήσιο νὰ ἀνασκήσῃ τὰ βλέφαρά του.

Τέλος, καταβάλλοντας μὴ ὑπεράνθρωπὴ προσπάθεια, κατάρθωσε νὰ προσηλώσῃ τὸ βλέμμα του στὴ Ζιλμπέρτ.

Ἀμέσως ἔπνιξε μὴ κραυγὴ ὑπερτάτης ἀγωνίας...

Ἦταν ἡ κόρη του αὐτὴ ποὺ ἔβλεπε ἐκεῖ... ἐκεῖ, πλάι στὸ κρεβάτι... αὐτὴ ἡ κοπέλλα μὲ τὰ σθυσμένα μάτια, μὲ τὸν ἀλλοιωμένο καὶ πελιδνὸ πρόσωπο, μὲ μὴ ἔκφρασι ἀπεραντῆς ἀπελπισίας καὶ δυστυχίας;

— Ζιλμπέρτ! Ζιλμπέρτ! τραῦλισε τέλος. Τί ἔχεις;

Ἀκούγοντας τὴ φωνή του, ἡ νῆα κόρη φάνηκε πῶς αἰσθάνθηκε ἕναν πόνον ἀκόμα πιὸ μεγάλο. Μὰ συγκέντρωσε ὅλη τὴ θέλησί της, κατανίκησε τὴ συγκίνησί της καὶ ἀπάντησε ἄπλα:

— Μὴ μὲ ρωτᾶτε. Ὑπέφερα.

Ὁ ἀθλιος δὲν θέλησε, δὲν τόλμησε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Προτιμοῦσε καλύτερα τὴν τρομερὴ ἀμφιβολία ποὺ τὸν βασάνιζε, μὰ ποὺ τοῦ ἄφηνε στὰ θάθη τοῦ ἑαυτοῦ του μὴ ἀχτίνα ἐλπίδας, ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀλήθεια ποὺ μπορούσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Ζιλμπέρτ.

Ὡ!... ἄλλοτε, ὁ Λεὼν Ζερβαί εἶχε ὀνειρευτῇ νὰ κἀν τὸ δῆμιό τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Μισέλ νὰ ὑποφέρῃ ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ εἶχαν ὑποστῇ ἀπ' αὐτὸν τὰ δυστυχισμένα του θυμάτα... Ὁ ζωγράφος μπορούσε νὰ εἶνε ἱκανοποιημένος. Τὸ μαρτύριο τοῦ Ἀντουάν ἦταν πλήρες.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ, οὔτε κἀν τόλμησε νὰ μιλήσῃ πειὰ στὴν κόρη του. Ὅσο γιὰ τὴ Ρόζα, αὐτὴ ἔμπαινε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ τὸν βασανίσῃ μὲ ὑπονοούμενα, μὲ ἀόριστες ἀπειλὲς ποὺ ἔκαναν τὰ μαλλιά του ν' ἀνορθώνονται στὸ κεφάλι του.

Μόλις ἀνοίγε μὴ πόρτα, νόμιζε πῶς ἀκουε ν' ἀντηχοῦν οἱ τρεῖς τοῦ ἀντικαλαμῶ τὰ σπαθὰ τῶν χωροφυλάκων. Ἡ τὸ περίφημο «Ἐν δυνάμει τοῦ Νόμου!» τῶν ἀστυνομικῶν!

Τὶς νύχτες ξυπνοῦσε ἀνάκηδώντας μ' ἕναν ἀόριστο πόνον οἰστροῦ τῶν χειρῶν νὰ τοῦ σφίγγουν τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν του.

Ὀλόγουρά του, μὲς στὸ σκοτάδι τῶν ὑπνῶν του, ἔβλεπε φαντάσματα νὰ ὀρθώνονται, ἔβλεπε τοὺς δικαστὲς τοῦ ἀγρίου κ' ἀκουε φωνὲς ἀπειλητικές.

Ὁ Λεὼν Ζερβαί, τοῦ ὁποίου δὲν ἀγνοοῦσε τὴν παρουσία στὸ μέγαρο τοῦ πάρκου Μοναῶ, δὲν εἶχε διασχίσει οὔτε μὴ φορὰ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας του.

Ὅταν ἀντίκρυζε τὸν κ. Μὸτ ἢ τὸν κ. Πυζὲν τοῦ φαινόταν πῶς ἀντίκρυζε στὰ πρόσωπα τοὺς τοὺς πρὸ ἀδυσώπητους δικαστὲς. Ὁ Ἀρμάνδος Ντυτὶλ ὁ ἴδιος, κατὰ τὶς σπᾶνιες ἐπισκέψεις του, τοῦ προκαλοῦσε ρίγη τρόμου. Στὰ ἀσήμαντα ἀπ' τὰ λόγια του μάντευε τρομεροὺς ὑπαινιγμούς.

Ἡ Ζιλμπέρτ ὥστόσο τὸν περιποιοῦταν μὲ μὴ ἀφοσίωσι ἀπέραντη. Μὰ, πράγμα περιεργόν, αὐτὴ μόνον τοῦ προκαλοῦσε περισσότερο τρόμο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ γλυστράῃ, χλωμὴ καὶ σιωπηλὴ γύρω ἀπ' τὸ κρεβάτι του, χωρὶς ν' ἀνοίγῃ ποτὲ τὰ ἐκλεπτυσμένα χεῖλη της, ἀλλὰ κυτᾶζόντάς τον μὲ τὰ μεγάλα καθαρὰ μάτια της, τὰ διεισδυτικὰ κ' ἀδυσώπητα, τοῦ φαινόταν πῶς εἶχε μπροστά του τὸν πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλους τοὺς δικαστὲς, αὐτὸν ποὺ δὲν θὰ τὸν συγχωροῦσε ποτὲ καὶ ποὺ θὰ λάθαινε ἐκδίκησι γιὰ ὅλα τὰ θυμάτα του, περιφρονώντας τὸν στὴν ἀρχή... πεθαίνοντας κατόπιν. Ἡ περιφρόνησις τῆς Ζιλμπέρτ... Ὁ Φλαμαρέν γινόταν τρελλὸς ὅταν τὴ σκεφτόταν...

Μὴ μέρα τέλος, ὁ Ἀντουάν μπόρεσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν κατοικία του, χωρὶς ἡ Ρόζα ἢ κανένας ἄλλος νὰ τοῦ φέρουν τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση.

Σκεφτόταν ὅτι μακριὰ ἀπ' τὶς μοιραῖες ἐπιδράσεις ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τῶν μανιασμένων του ἑθρῶν, ἡ Ζιλμπέρτ θ' ἀνακτοῦσε ἴσως τὴ γαλήνη της. Ἰσως ἐκεῖ νὰ μὴν ἐνοιωθε πειὰ νὰ θεωρεῖν τὸ ἐρευνητικὸ καὶ ἀφῶνο βλέμμα τῆς νέας κόρης, αὐτὸ τὸ μαγνητικὸ βλέμμα, ποὺ θὰ μπορούσε, χωρὶς νὰ θέλῃ, νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ ἀπ' τὴν καρδιά καὶ τὰ χεῖλη τὸ φριχτὸ του μυστικό.

Ὅσο γιὰ τὴ Ρόζα, δὲν ἤξερε πειὰ ἂν τὴ λάτρευε ἢ τὴ

μισοῦσε. Δυὸ αἰσθήματα μοιραζόντουσαν ἀποκλειστικὰ στὴν ψυχὴ του καὶ δὲν τοῦ ἄφηναν πειὰ τὴ δύναμι νὰ κυτᾶξῃ τὴ ὑπὸ ἑξῆς μέσα του, ἔξω ἀπ' αὐτά: φοβόταν τὴν τιμωρία, φοβόταν τὴν περιφρόνησι τῆς κόρης του.

— Θὰ ζητήσω μὴ ἀδεια ἀπὸ τὴ Βουλὴ, μικροῦλα μου, εἶπε μὴ μέρα στὴν κόρη του. Θὰ πάμε νὰ μείνουμε λίγον καιρὸ στὴν Καστανιέρ... Εἶσαι πολὺ χλωμὴ ὁ ἀέρας τῆς ἀνοιξέως θὰ σὲ ἀναξωγοῦνη.

Ἡ Ζιλμπέρτ κούνησε θλιθερά τὸ κεφάλι της καὶ κυτᾶζοντας μὲ τὰ ψυχρά της μάτια τὸν Φλαμαρέν, τοῦ ἀπάντησε:

— Ὅχι, δὲν θὰ πάω ποτὲ πειὰ στὴν Καστανιέρ.

Ὁ Ἀντουάν πῆρε τὸ καπέλλο του κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του σὰν τρελλὸς μὴ τολμῶντας νὰ τὴ ρωτήσῃ, γιὰτὶ ἀρνιόταν νὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ ταξίδι.

Ἡ Εἰρήνη πῆγε καὶ εἶδε τὴν Ζιλμπέρτ δυο-τρὶς φορές. Ἦθελε νὰ τὴν πεισθῇ νὰ ξαναπάῃ στὴς Ρόζας, μὰ στάθηκε ἀδύνατον.

Ἡ νεαρὴ σύζυγος τοῦ Ἀρμάνδου αἰσθάνονταν τώρα ἕναν ἀπέραντο οἶκτο γιὰ τὴν κόρη τοῦ δολοφόνου, τῆς ὁποίας ἡ τόσο ἀγνὴ κ' ἀγαθὴ καρδιά εἶχε συντριβῇ ὥς τὰ μύχια της.

Μπροστά στὴν ἀπελπισία της τὴν τόσο σπαραχτικὴ, μὰ καὶ τόσο ὑψηλὴ κ' εὐγενικὴ, μπροστά σ' αὐτὴ τὴ νῆα ποὺ πέβαινε χωρὶς νὰ παραπονιέται καὶ χωρὶς νὰ ζητάῃ μὴ παρηγορία ἢ ἓνα στήριγμα, ποὺ δὲν εἶχε ἕναν ἀνθρώπο ἔμπιστο ἢ μὴ φίλο, ποὺ ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη στὸ πένθος της καὶ τὴν ἀπελπισία της, ἡ Εἰρήνη ἀναστατώνονταν ὥς τὰ θάθη τῆς ψυχῆς της.

— Ἐλάτε μαζί μου, τῆς εἶπε μὴ μέρα, ἂν ξέρατε πόσο σὰς ἀγατοῦν καὶ πόσο σὰς ἐκτιμοῦν στὸ σπίτι τῆς Ρόζας!

Ἡ Ζιλμπέρτ ἀνήχησε μὲ μὴ χειρονομία γλυκεῖα καὶ σταθερή.

— Μὴν ἐπιμένετε, εἶπε, εἶνε περιττόν...

Πράγματι, ἡ προσπάθειες τῆς Εἰρήνης ἔπῃχαν χαμένες. Αὐτὸ τὴν ἀπέλπιζε, γιὰτὶ τῆς φαινόταν ὅτι μόνον τὰ συμπονετικὰ λόγια τοῦ Νοέλ Φλαμαρέν θὰ μπορούσαν νὰ χύσουν λίγο θάλασσο στὴν καρδιά τῆς Ζιλμπέρτ.

Μὴ μέρα μάλιστα τῆς τὰ ὁμολόγησε:

— Ὁ κ. Φλαμαρέν ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σὰς δῇ τῆς εἶπε. Δὲν μπορεῖ νὰρθῇ ἐδῶ ὁ ἴδιος. Μὰ ἐλάτε νὰ πάμε μαζί στὸ μέγαρο τοῦ πάρκου Μοναῶ. Ἡ μητέρα σας τὸν ἀγαποῦσε τόσο. Μὴ τοῦ ἀρνεῖσθε τὴ θλιθερὴ εὐτυχία νὰ κλάψῃ μαζί σας.

Ἡ Ζιλμπέρτ κατασυγκινήθηκε καὶ ἀπάντησε στὴν ἐξὰ δέλφῃ της:

— Εὐχαριστήστε τὸν κ. Ζερβαί. Θὰ τὸν ξαναἰδῶ σὲ ὀλίγον καιρὸ. Ὅχι ἀκόμα... Δὲν ἤρθε ἡ ὥρα...

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ δυστυχισμένη νῆα ἔσβυσε καὶ ἡ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπαν, παρ' ὅλες τὶς φωτισμένες φροντίδες τῶν πρώτων γιατρῶν τοῦ Παρισιοῦ καὶ τὶς ἀπελπισμένες προσπάθειες τοῦ πατέρα της.

Μαράζωνε ὁλοένα, ἡ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλειπαν, ἕνα πρὸ τὴν θῆκαν ἀναισθητὴ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της κ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ γιατροὶ τῆς ἀπαγόρευσαν νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὴν κάμαρή της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς της ἀπὸ τὴν Καστανιέρ, τὸ χέρι της δὲν εἶχε ἀγγίξει ποτὲ τὸ χέρι τοῦ πατέρα της, οὔτε μὴ φορὰ ὁ Ἀντουάν δὲν εἶχε τολμῆσει ν' ἀγγίξῃ μὲ τὰ χεῖλη του τὸ ἀγνὸ μέτωπο τῆς κόρης του. Μόλις ὕψωνε τὰ βλέμματά του ἐπάνω της τὰ χαμήλωνε. Δὲν τολ-

μοῦσε κἀν νὰ μείνῃ λίγες στιγμὲς στὸ δωμάτιό της.

Ἡ καταστροφὴς ποὺ οἱ ἡθικὸι καὶ οἱ φυσικὸι πόνοι ἔκαναν στὸ φτωχὸ λατρεμένο πρόσωπό της, τοῦ συντρίβαν τὴν ψυχὴ. Χωρὶς νὰ θέλῃ, σκεφτόταν ὅτι τὰ ἑκατομμύρια του, ὁ τίτλος του καὶ τ' ὄνομά του τοῦ στοιχίζαν πολὺ ἀκριβὰ. Πολλὰς φορές μάλιστα ἔβρισκε μὲχρι τοῦ σημείου νὰ τὰ καταριέται.

Τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ γιατρός ποὺ τὴν περιποιοῦταν, τῆς συνέστησε νὰ μὴν ἐγκαταλεῖψῃ πειὰ τὴν κάμαρή της, ἡ Ζιλμπέρτ χαμογέλασε γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἀρρώστησε.

Κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἀντουάν συνήθιζε νὰ κἀν ἕναν περίπατο περὶ τοῦ τοῦ ἔχον ὑσστησει οἱ γιατροὶ μετὰ τὴν τελευταία ἀρρώστειά της.

Ἡ Ζιλμπέρτ περίμενε ὑπομονητικὰ νὰ φύγῃ ὁ πατέρας της. Ὅταν, τέλος, ἡ καμαριέρα πῆγε καὶ τὴν εἰδοποίησε ὅτι ὁ Ἀντουάν εἶχε βγῇ ἔξω, ἡ νῆα φόρεσε μὴ μαῦρη τουαλέττα.

Συγχρόνως εἶπε στὴν καμαριέρα:

— Πες νὰ ἔψουν τὸ μικρὸ ἀμάξι, Μαργαρίτα.

Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα ἀνοίξε κατάπληκτη τὰ μάτια της καὶ εἶπε:

— Ἡ δεσποινὶς θὰ βγῇ ἔξω;

— Τί σ' ἐνδιαφέρει;... Ὑπᾶκουσε...

— Μὰ, δεσποινὶς, θὰ σὰς θλάσῃ αὐτὸς ὁ περίπατος.

Ἡ καλόκαρδη Ζιλμπέρτ συγκινήθηκε ἀπ' τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καμαριέρας τῆς καὶ τῆς εἶπε θλιθερά:

— Τίποτε πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κἀν κακὸ, φτωχὴ μου Μαργαρίτα. Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ ἐκπληρώσω ἓνα καθήκον μου... ναι, πρέπει...

Ἡ Ζιλμπέρτ ἦταν πειὰ τόσο ἐξασθενημένη, ὥστε γιὰ νὰ κατέβῃ κάτω χρειάστηκε νὰ τὴν ὑποδοσθᾷ ἓνας ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος καὶ τὴ σήκωσε στὰ χεῖριά της γιὰ νὰ τὴ θάλῃ μέσα στὸ ἀμάξι.

— Νὰ μὲ πᾶς στὸ μέγαρο τῆς κομῆσης ντ' Ἀρζέλ, εἶπε μὴ τὴ σὺμμένη φτωχὴ τῆς φωνῇ τὸν ἀμαξά. Καὶ γρήγορα, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Μαργαρίτα κάθησε κοντὰ της.

Ἀπὸ τὸ βουλευτάρτο Ὡσμάν, ὅπου θριοσκόταν ἡ κατοικία τοῦ Ἀντουάν, ὡς τὸ πάρκο Μοναῶ, ἡ ἀπόστασις δὲν ἦταν μεγάλη. Ἐτοί, ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ἡ Ζιλμπέρτ ἔφθανε στὸ μέγαρο τῆς Ρόζας. Ἡ κομῆσσα ντ' Ἀρζέλ θριοσκόταν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ μέγαρό της. Καθόταν

στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ ἰσογείου, ἔχοντας γύρω της τὸν γιατρὸ καὶ τὸν συμβολαιογράφο.

Ὅταν ἡ Ζιλμπέρτ μπῆκε μέσα, κατάχλωμη μέσα στὰ μαῦρα της ρούχα, πιάνοντας τὰ ἐπιπλά γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω, ἕνα ἀσυγκράτητο ρῖγος πέρασε ὅλους, ὅσους θριοσκόντουσαν ἐκεῖ μέσα. Ἀφθονὰ δάκρυα, κύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Λεὼν Ζερβαί.

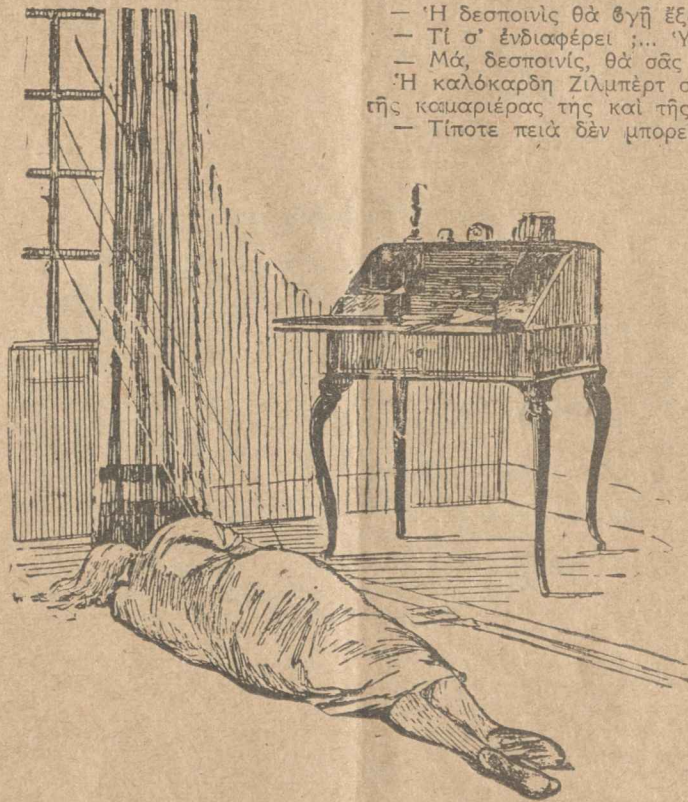
— Φτωχὴ μικροῦλα! ψιθύρισε συγκινημένος. Τί θάρος! Μὰ ἡ Ζιλμπέρτ, διευθυνομένη πρὸς τὴν Ρόζα, τῆς εἶπε γλυκῶς:

— Κυρία κομῆσσα, ἔρχομαι, πρὶν πεθᾶν, νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην καὶ νὰ σὰς ἀπευθύνω μὴ τελευταία παράκλησι.

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, θέλησε νὰ γονατίσῃ.

Μὰ ὁ Λεὼν Ζερβαί ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν καί, συγκρατῶντας τὴν, τὴν ἀνάγκασε νὰ καθῇ σὲ μὴ πολυθρόνα.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε κυτᾶζόντάς τον μὲ μὴ ἀπεραντὴ τρυφερότητα. Εἰσθε πολὺ καλὸς, τὸ ξέρω, κ' ἂν δὲν θέλησα νὰ σὰς ξαναἰδῶ τὸ ἔκανα αὐτὸ γιὰτὶ δὲν ἤθελα, γιὰτὶ δὲν ἔπρεπε νὰ παρηγορηθῶ. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ”!

(Ευθυμα Δημοσιογραφικά — Φιλολογικά ανέκδοτα, Ιστοριοῦλες, φάρσες.)

Δουλειά 8 πρωί 1—1 1/2 για κύριο άρθρο, «Ζωή Πόλεως» και ειδησεογραφικό ρεπορτάζ. Το απόγευμα πάλι, 2—2 1/2 ώρες, αναλόγως της εποχής για σημειώσεις, ψιλά, «Πεταχτά», την καμπάνια της ημέρας, «Κόσμος», μεταφράσεις κλπ. που έπρεπε να τα δουλεύουν οι εργάται από την προηγούμενη μέρα.

Αμοιβή, έννοείται, Ικανοποιητική. Πρό πάντων τακτική. Χωρίς ν' αποκλείονται και η «μπροσάντσες».

Μόλις έτελειώσαμε την απογευματινή εργασία μας, ο πολύκλαυστος Άδωνις έδινε το σύνθημα. Την πανωφόρα του στόν άριστερό ώμο, τη μαγκούρα στο δεξί χέρι και... «Πάμε»!

Όλη η σύνταξις: Τάκης Ταγκόπουλος, με το ψευδώνυμο «Νουμάς», Άνδρέας Χρυσάνθης, με το ψευδώνυμο «Σαμπρόλ», Χρ. Κάισαρης, Κύρος, Δάσιος, επί ποδός... έκστρατείας.

Και μόνο αυτοί; Ή «Εστία» είχε και το «περιβάλλον» της, συνεργάτες και φίλους. Τον Νίκο τον Λάσκαρη, τον Νάνιο τον Λαυράγκα, νεαρό τότε μάετρο, τον Γιάννη τον Πολέμη, τον Γιώργη τον Ροιλό, τον Γιώργη τον Βλαχάνη, τον Ευτύχιο Βονασέρα, τον Άγγελο Βουτινιά κλπ.

Όλοι σγεδόν μας ακολουθούσαν τακτικά στις έκστρατείες μας εκείνες. Ο Άγγελος μάλιστα ο Βουτινιάς δεν έλειπε.

Τράμ «Ομόνοια — Σύνταγμα», μία δεκάρα έως στο Έθνικό Γυμναστήριο, που έτερμάτιζε τότε, περνώντας μέσ' απ' την πλατεία Σύνταγματος και κατόπιν έφοδος... κατά το Μέτς.

Άσφαλώς οι Σταυροφόροι του κόμητος της Φλάνδρας Βαλδουίνου — έτσι μας τον είχαν μάθει στο γυμνάσιο οι δάσκαλοι μας τον μακαρίτη τον Μπωντουέν — δεν έσώλησαν κατά την τετάρτη έκστρατεία των θαρώνων και των άλλων πειναλών τυχοδιωκτών της Δύσεως προς άπαιευν-θέρωσιν τών Άγιων Τοπων, την Κωνσταντινούπολι και τά άλλα μέρη, που έπατοῦσαν το ποδάρι τους, όπως έπέφταμε μεις στα τρόφιμα του Μέτς.

Και σμήνος άκρίδων να έφευτε, πάλι κάτι θά του άφηναν. Την πρώτη φορά που έπήγαμε σαν τις όρδες του Κρούμου, ο «φορούραρχός» του Ήλιας Άντωνόπουλος την έπαθε. Δεν είχε άρκετά «πυρομαχικά». Άντεπεξήλθε όμως Ικανοποιητικώτατα με άστακούς του κουτιού κλπ.

Κατόπιν, σαν είδε, ότι η σταυροφορία μας ήταν καθημερινές, έλαθε τά μέτρα του κι' έτσι έδωγαν άσπροπρόσωπος εις τας «Εστιάσεις» μας, άκόμη κι' άπέναντι του γιγαντώσμου «Νουμά», που με τις διαστάσεις του συνηγωνίζετο η μενάλη καρδιά του, αλλά και τό... στομάχι του.

Θεέ και Κύριε τί έτρωγε! Τό καταπέτασμα του Ναού, Χριστιανοί μου!

Μονάχα τις Πέμπτες δεν πηγαίναμε στο Μέτς. Κάθε Πέμπτη είχαμε άλλη Ιεροτελεστία στη μύρα του Κλάιν, στη διασταύρωσι Πατησίων και Θάσου, εκεί που μέχρι πρότινος ήταν η Κλινική Καρυοφίλη, ή όποια έσχάτως παρεχώρησε την θέσι της εις δυό-τρεις πολυκατοικίες.

Έκει λοιπόν πρό άμνημονεύτων χρόνων, σ' ένα Ισόγειο σπίτι με ένα περιόλι ατέλειωτο γύρω-γύρω, είχε πρώτα-πρώτα εγκατασταθή ο Φίσερ, με ντόπια και θιεννέζικη μύρα, σχετικούς μεζέδες, σαλάμια, λουκάνικα της Πράννας, αυγά, γραβιέρα τσάι κλπ.

Κατόπιν αυτόν τον διεδέχθη ο Όσκαρ Κλάιν με τη γυναικούλα του, ή όποια έπλούτισε το μενού της μύρας τους με την

κουζίνα της. Ό,τι ήθελε κανείς και ό,τι τραβούσε ή δρεζί του, ή φράου Κλάιν το έτοιμάζε σε μισή ώρα.

Ή συντροφιά της «Εστίας» είχε καθιερώσει για τις εστιάσεις της Πέμπτης μακαρονάδα. Μά τι μακαρονάδα; Όχι μακαρονάδα της Πέμπτης, αλλά της Όλλανδίας και σάλτσα μ' ένα δυό κόκκαλα από ζαμπόνι μέσα! Θαύμα!

Μιά μέρα όμως ο Άδωνις μās έφυγε για την ιδιαίτερή του πατρίδα, την Κύπρο. Θλίψις και κατήφεια στας τάξεις μας. Ή έκστρατείες μας διεκόπησαν και άναγκασθήκαμε πειά με τον Ήνουμά, να θροῦμε άλλο κέντρον, κάπου εκεί κοντά στο υπαίθετον των παστικών, σε μία μαντρα με γουρουνόπουλο της σούθλας και «Ρ ε τ σ ή ν Μ α ι σ ω γ ὺ ο ν 40 λ.»

Ευτυχώς σε κανένα μήνα ο Άδωνις γύρισε και... συνήλθαμε. Δεν ήλθε μάλιστα μόνος του. Είχε φέρει μαζί του και καμμία... της Κύπρου, δυό-τρια ζαμπονία επιχώρια, θαύμα γεύεσθαι και δυό τρεις νταμιζάνιες κουμανταρία.

Ένώ λοιπόν την ίδια μέρα, που είχε φτάσει, έπεριμέναμε το συνηθισμένο σύνθημα της έκστρατείας, να σου ή όπρητρια με μία διακάρα ζαμπόνι, άμπελούλια, ψωμάκια και κουμανταρία.

Βροχήκαμε σύμφωνοι. Καλλίτερα που μέιναμε στο γραφείο. Έμείναμε μάλιστα και την άλλη μέρα.

Έ, θέβαια, δεν μπορούσε αυτό το θιολι να εξακολουθήση. Το ζαμπόνι, τ' άμπελούλια και ή κουμανταρία δεν είχαν ταξιδέψει από την Κύπρο άποκλειστικώς για μās.

Έτσι το έπιτελείο μας αποφάσισε να επαναληφθούν ή έκστρατείες μας κατά του Μέτς.

Μιά μέρα, θυμολμαι, πριν ξεκινήσουμε, θρέθηκα, έτσι άσυναίσθητα στο «όφισ» του σπιτιού. Με την πρώτη ματιά — Θεέ και Κύριε! — άνακαλύπτω σ' ένα τραπέζικι, μία πιστέλλα και μέσα το ζαμπόν.

Μέσ' στη μέση του είχαν οι ευλογημένοι άφησει, προκλητικώτατο, σκεπασμένο μονάχα μ' ένα τουλπάνι.

Φταίει ο φονιάς; Είχα μιά — καθ' έξιν, όπως λένε οι ντοτόροι — λιγούρα... Θεέ μου! Άλλά δεν είχα και του Άγιού Άντωνίου την έγκράτεια.

Άς όψεται ό... όφισ. Τραβάω προσεκτικά και τρυφερά το τουλπάνι του άπηγορευμένου μεζέ, θρίσκω στο συρτάρι ένα μαχαίρι, κόβω μία φετούλα και λίγο ψωμί και κατόπιν...

Όυτε γάτος ήταν, ούτε ζημιά έκανε. Άνεβαίνω άπάνω πάλι στα γραφεία ό καλός σου. Ό «Νουμάς» μ' έδειχν την έρευνητική ματιά του μ' έκύτταζε πονηρά. Νόμισα ό φουκαράς, πώς κάτι μυρίσθηκε. Και του έμπιστεύθηκα την άμαρτία μου.

Μιά και δυό, μωρέ μάτια μου, κατεβαίνει κι' αυτός και καταχερίζει, ανάλογα με τις διαστάσεις της καρδιάς, αλλά και του στομαχιού του το ζαμπόνι.

Ο Άδωνις, το θράδυ, στο τραπέζι, που είδε το ζαμπόνι έλπιωμενο κατ' όγκον, κάτι, φαίνεται, μυρίστηκε. Ό... σως μάλιστα να έπρόσεξε, ότι και ό Ταγκόπουλος και εγώ δεν είχαμε άρήιον — στομαχικόν — μένος στο Μέτς.

Μιλιά όμως! Άλλά... Κακή συνήθεια, βλέπετε. Το ζαμπόν της Κύπρου έχει, φαίνεται, τις ιδιότητες των ναρκωτικών και κάνει τον άνθρωπο τοξικομανή. Μιά φορά ή έξις «δευτέρα φύσις έστιν», όπως έλεγαν κάποτε και οι άρχαίοι.

Έτσι λοιπόν υπό την έπηρεϊαν του «ζαμπονισμού», την άλλη μέρα πήρα τη σκάλα πάλι για το «όφισ».

Τό ζαμπόνι στη θέσι του προκλητικώτατο. Πλάϊ του όμως κι' ένα μαχαίρι και ψωμί. Έτοιμα, για να μην ψάχνω, φαίνεται.

Τραβάω με θουλιμία το τουλπάνι και... τί βλέπω; Στήν επιφάνεια που έκοβα,

έγυάλιζαν κάτι κρυστάλλια σαν μπριγιαντάκια.

Κυτάζω προσεκτικά... Στο ζαμπόν οι Εύρωπαίοι έθάζαν σαν μπαχαρικό, να ποῦμε, νίτρον και άλάτι.

Άπό τά εργαστήρια του Χημείου του Πανεπιστημίου, στα όποία είχα περάσει κάπου τέσσερα-πέντε χρόνια, θυμολμουν την κρυστάλλωσι και του νιτρικού καλλίου, του νίτρον δηλαδή, και του χλωριούχου νατρίου, όπως έπιστημονικά λένε το μαγειρικόν άλας.

Τά κρυστάλλια, που γυάλιζαν σαν μπριγιαντάκια έπάνω στην όρεκτική σάρκα, δεν ήταν ούτε από το ένα, ούτε από το άλλο. Κάτι ύπαπετύθηκα λοιπόν. Ό Άδωνις ήταν φοβερός φαρσέρ... αλλά και σαδδιστής στις φάρσες του.

Τό καλό το παλληκάρι όμως...

Πάνω κι' εγώ και κόβω από πάνω μία ψιλή-ψιλή φετίτσα, την βάζω στην μπάντα και... τη δουλειά μου. Έπειτα τοποθετώ άπάνω την ψιλή φετίτσα με τά κρυστάλλια, άπλανά το τουλπάνι και... στη θέσι μου.

Όταν όμως εκάθησα σαν να κατάλαβα, ότι Κύρος, Νουμάς και Χρυσάνθης μ' έρρυφοκύτταζαν με κάποιο ειρωνικό χαμόγελο.

Ήταν τύψεις του ένόχου άρα γε; Όταν όμως φθάσαμε στο Μέτς, χωρίς να ξεκολλήσω από κοντά τους, μά ούτε λεπτό, τους είδα να κατσοφυάζουν και να κρυφομιλούν. Είχε, βλέπετε, άποτύχει το σατανικό τους σχέδιο.

Έκείνη την εποχή στην Άθήνα είχε έλθει κι' έπαιζε στο Δημοτικό Θέατρο ό μεγάλος τραγωδός της Κομεντί Φρανσαίζ Μουνέ Σουλλά «Οιδίποδα Τύραννο», «Οιδίποδα επί Κολωνώ» κλπ.

Έπουλήθηκαν τότε και «άκουμήθηκαν» σ' ένεχυροδανειστήρια και Τράπεζες πολλά κοσμήματα για τη σειρά των παραστάσεων, έπειδή έπήγαινε και ή Βασιλική Οικονέμεια.

Τά εϊσιτήρια των έφημερίδων, καταλαβαίνετε τώρα, ήταν περιζήτητα.

Φαντάζεστε λοιπόν την έκπληξή μου, όταν το πρωί της δευτέρας του Γάλλου τραγωδού, ο Άδωνις με περισσή προθυμία μου έδήλωσε, ότι είχα σειρά να πάω με τον Νουμά στο Δημοτικό.

Δεν μās έδωκε όμως το εισιτήριο στο χέρι. Σώνει και καλά ένοοῦσε να πάμε το θράδυ να το πάρουμε από τά γραφεία της «Εστίας».

Μά πώς θά τρέχουμε στους δρόμους σαν τον «σιόρ Διονύσιο» με φράκα και με ψηλά καπέλλα, χριστιανέ μου;

Τίποτα.

— Άγοράσαμε, μās άπαντά και άλλα εισιτήρια στη σειρά των δικών μας, να πάμε όλοι μαζί.

Μπρέ! Τ' είν' αυτό πάλι; Έκατόν πενήντα δραχμές, τοτινές, είχε το εισιτήριο και είχε πράγματι αγοράσει ό Άδωνις άλλα ένέα εισιτήρια!

Τί να γίνη; Ακριβώς όκτώμιση στο σαλόνι της κυρίας Άδ. Κύρου.

Μά τί να ιδώ; Βλαχάνης, Βλαχάναινα, Λάσκαρης και Λασκαρίνα, το ζεύγος Δασίου, το ζεύγος Κύρου, Χρυσάνθη, φράκα, κλάκ, άσπρα γάντια, πανωφόρια μαῦρα, τουαλέττες κλπ.

Νά σου σέ λίγο κι' ό Ταγκόπουλος, μεγαλοπρεπέστατος με φράκο, μονόκλ και με το μακρύ κατάμαυρο μούσι του.

— Έ, δεν ξεκινάμε; λέει κάποιος.

— Σταθήτε να πάμε πάρουμε κάτι, κάνει ό Κύρος.

Νά σου κείνη τη στιγμή ή όπρητρια με τη σχετική άσημένια διακάρα, κατάφορτη από ζαμπόν και πλήθος ποτήρια κουμανταρία.

Μά γιατί τάχα; Ή διακάρα έρχεται γραμμή σε μένα, τον νεώτερο απ' όλους!... Κάνω στην όπρητρια νεῦμα να πάη στον Βλαχάνη, που φαίνόταν πρεσβύτερος. Μά τρέχει άμέσως ή οικόδεσποινα και με περισσή άθρότητα έπιμένει να σεβδύρισθώ.

Μου παρουσιάζει μάλιστα ένα ποτήρι, που δεν ήταν στη γραμμή με τ' άλλα.

Πολύ ευαίσθητο κρασί, φαίνεται, όμως, πώς ήταν αυτή ή κουμανταρία. Τό ποτήρι ήταν θολό, σαν σκοτωμένο, που

λέμε. Κυτάζω τά άλλα... Διαυγέστατα. Γιατί αλλοιώθηκε τάχα το δικό μου; ... Κάποιον λάκκον έχει ή... κουμανταρία.

Παράμερίζω κι' εγώ τά ποτήρια, διαλέγω ένα διαυγέστατο και μ' ένα κομματάκι ζαμπόν, τó άδειάζω στην ύγεια τους.

Ένσκήπτει τότε και ό Νουμάς και χωρίς να προσέξη διόλου, παίρνει το ποτήρι με το θλωμένο κρασί και τó άδειάζει.

Έπειτα από λίγο «ντουγρού» για τó Δημοτικό. Γκαρνταρόμπες, πουρμπουάρ, πρόγραμμα και... σάλλα. Στή γραμμή όλα. Άριστερά μου ό Νουμάς και δεξιά μου ό Λάσκαρης και ό Δάσιος. Δεξιά μου ό Κύρος και παρέκει ό Βλαχάνης.

Άνοίγει όστόσο ή σκηνή.

Γρεμιοσακίζεται από τά σκαλοπάτια του άνακτόρου του Κάδμου ό «Οιδίπους» — ό Μουνέ Σουλλά — με θγαλμένα, καταματωμένα μάτια...

— Ω Ντιέεεε!

— Πώς σου φαίνεται; με ρωτά ό Νουμάς.

— Σώπαινε τώρα κι' άσε με ν' άκούσω το κάνω.

Σέ λίγο πάλι:

— Πώς είσαι; με ρωτάει.

— Ούφ! Είσαι περίεργος!

Και τρίτη φορά:

— Δεν αισθάνεσαι τίποτα;

— Θα σωπάσης ή να φύγω;

Έσώπασε. Μά σέ λίγο άρχισε ν' άναδευεται. Γύριζε από δώ, γύριζε από κεί και κάτι μουρμούριζε.

— Τι έπαθε, μωρέ Χριστιανέ μου, και δεν έχεις ήσυχία; τοῦ κάνω.

Σαν να μούγκριζε, Γυρίζω και τοῦ ρίχνω μία ματιά και τί να ιδώ; Στο πρόσωπό του ήταν διάχυτη ή άγωνία. Ποτάμι ό Ιδρωτάς κατρακυλούσε από τó μέτωπό του κι' άμέσως γινόταν θρόμβους-θρόμβους.

Ξαφνικά με μία νευρική χειρονομία πιάνει την κοιλιά του, πετιέται όρθιος και λύνεται ή γλώσσα του σε θλαστήμιες:

— Άτιμε, σαδδιστή!... Βοργία! Άνθρωποφάγε!... Δεν συλλογίσθηκες, μωρέ, τά παιδ...

Δεν πρόφθασε ν' άποτελειώση τη φράσι του. Καπνός έγινε!

Σέ πέντε — δέκα λεπτά ήλθε πάλι κοντά μας, κατακίτρινος, κομμένος, έλεινός και άξιοδάκρυτος, με τó φράκο και τó πουκάμισό του άνω-κάτω.

Κανείς από τη σειρά μας δεν μπορούσε να κρατήση τά γέλια.

Μά δεν είχε προφτάσει ό φτωχός να καθήση και άρχίζοντας νέο θουθαρισμό από θρισίες, ξαναχάνεται.

Χαχαχά, χουχουχού, ή γραμμή μας... αλλά και σσος ή σάλα.

Άλλες δυό φορές ξαναήλθε στη θέσι του ό Νουμάς, άλλες τόσες ξαναφύγε, αλλά ή σάλα πειά είχε άναστατωθή από τά χάχανα, και τά σσος.

Έως ότου έκλεισε ή σκηνή κι' έδήσε να τον πάμε σπίτι του με άμάξι κεί πάνω στην όδον Οικονόμου.

— Είδες εκεί ό Βοργίας! μούλεγε στον δρόμο. Για σένα είχαμε έτοιμάσει τó κρασί... Σου είχαμε ρίξει μέσα «Γιαλάπα» Χειρότερη από ρετινόλαδο!... Μόνος του πήγε στοῦ Κρίνου τó φαρμακείο και την άγόρασε... Μά πώς την έπαθα εγώ; ... Θάχε ρίξει φαίνεται, σε δυό ποτήρια...

Ήθελε πολλά θύματα... Αυτός, παιδί μου, είνε δημόσιος κίνδυνος... Μά σὺ δεν έπαθες τίποτα; ... Δεν είνε δυνατόν!... Θάχης άργότερα ένοχλήσεις.

Άκόμη και την άλλη μέρα στο γραφείο με ρωτούσε.

— Δεν είχες ένοχλήσεις εσύ; Περίεργο! Πολύ περίεργο!...

Από τότε στις έστιακές μας εκείνες έκστρατείες, ό Ταγκόπουλος δεν έβαζε τίποτα στο στόμα του, άν δεν έτρωγε πρώτα ό Κύρος, ό όποιος έχαμογελούσε θλέποντας την δυσπιστία του. Θεός σχωρέσ' τους!

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

*Αγνωστες λεπτομέρειες της ζωής της έκλιπούσης Έλληνίδος καλλιτέχνιδος.

Β

Συνεχίζουμε σήμερα το βιογραφικό σημειώμα μας για την αποθανούσαν Έλληνίδα καλλιτέχνη Εύαγγελία Παρσκειοπούλου:

Ο Άχιλλεύς Παράσχος ένθουσιασμένος από την θριαμβευτική επιτυχία της Παρσκειοπούλου στην «Κυρία με τās Καμελίās» προσφέροντάς της κλάδον δάφνης, την προσεφώνησε με τὸ ἑξῆς ποίημά του:

«Ἄνθη στ' ἄνθος τῆς Σπηνῆς, σκορπίσατε τὸ μόνον,
ὅπερ μᾶς φέρε' εἰς ἐποχὰς ἄλλων ἀρχαίων χρόνων,
ὅπερ μινῶναι τὴν ψυχὴν, πτερῶναι τὴν καρδίαν
καὶ διακόπτει τὴν περὶ τὸν βίον μας πορείαν.

Ρίψατε ἄνθη, ρίψατε μινῶναι, ἀνεμώνην
εἰς τὴν ἡθοποιὸν ἡμῶν, τὴν μίαν καὶ τὴν μόνην
σκορπίσατε καμελίες ἐμὲ τὸς τῆς Καμελίας
καὶ στέψατε τὸ μέτωπον τὸ πλήρες εὐφροσύνης»

Εὐαγγέλια! καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά σου εἰς
εὐαγγελίζει τὴν Σπηνῆν· εἰς ἄλλα φέρε' ἔτη.

Ο διευθυντὴς τῶν «Καιρῶν» Π. Κανελλίδης ἔγραφε ὅτι τὰ ἔργα «Δαλιδά», «Φρού-Φρού», «Φρασιγόν» καὶ «Ὀδέττη» ποὺ παίχτηκαν στὸ Παρίσι ἀπὸ Γαλλίδες ἡθοποιούς καὶ ἀπέτυχαν, μετὰ τὴν Παρσκειοπούλου εἶχαν τέτοια ἐπιτυχία ποὺ καὶ αὐτὲς ἡ Γαλλίδες συνάδελφοί της θὰ τὴν ἐξήλευαν.

Ο Κაკλαμάνος, ἠπηρεασμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴς ἐπιτυχίας τῆς Παρσκειοπούλου, ἔγραψε στὸ φύλλο τοῦ ἐνθουσιώδη ἀρθροῦ καὶ θεωροῦσε ὡς ἀριστον οἰωνὸν τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἐμφανιζόταν μιά καλλιτέχνης τῆς περιοχῆς τῆς Παρσκειοπούλου.

Εἰς τὴν ἑορταστικὴν Βερναρδάκης ἔγραψε μετὰ φανατισμὸν γιὰ τὴν Παρσκειοπούλου:

«Ἐχομεν ἑλληνικὴν σκηνήν, ἀφοῦ ἔχομεν Παρσκειοπούλου!»

Ἀλλὰ δὲν ἔμεναν ἀπαθείς καὶ οἱ ξένοι, ποὺ παρεπιδημοῦσαν στὰς Ἀθήνας.

Ο τραπεζίτης Χολστάιν ἐξεφράζετο μὲ ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν Παρσκειοπούλου.

Εἰς τὴν ἑορταστικὴν Βερναρδάκης ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του ὅτι ὅλην τὴν Εὐρώπην δὲν εὕρισκε γυναῖκα ποὺ νὰ χῇ στὸ δράμα τὸ κλασσικὸ ἦθος.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ πῆγε ἡ Παρσκειοπούλου στὴ Βουλγαρία, θέατρο βουλγαρικὸ δὲν ὑπῆρχε.

Τὴς παραστάσεις τὴς παρακολουθοῦσαν μετὰ θαυμασμὸν ὅλοι οἱ ἔξεχοντες Βούλγαροι, πρῶτος δὲ καὶ καλλιτέρας ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν πάντοτε ὁ ἴδιος ὁ ἡγεμὼν Φερδινάνδος.

Αὐτὸ ὅμως, ἡ τιμὴ δηλαδὴ ποὺ γινόταν σὲ μιά Ἑλληνίδα ἔκαμε τοὺς Βουλγάρους νὰ ζηλοτυπήσουν τρομερά, πράγμα ποὺ τὸ ἀντελήφθη ὁ Φερδινάνδος καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ κοινὸν αἶσθημα, ἔπαυσε νὰ πηγαίνει στὴς παραστάσεις τῆς Παρσκειοπούλου.

Ὡστόσο ὅμως τὴν παρεδέχετο ὡς μιά ἀπὸ τὴς ἐξεχωριστὲς φυσιογνωμίας τοῦ θεάτρου, τοῦ παγκόσμιου μάλιστα θεάτρου. Καὶ κάποτε ποὺ τὸν ἐπισκέφθη ὁ ἐπιτετραμμένος μας ἐκεῖ Ἐνιάλλης, ἐξέφρασε τὴν ἀπορία του πῶς δὲν τὴν ἔστελλαν στὴν Εὐρώπην, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ τιμοῦσε τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα.

Ο Ἐνιάλλης ὅμως ποὺ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸν Βούλγα-

ρο μεγαίστανα νὰ θεωρήσῃ τοὺς Ἑλληνας ὡς ἀνικάνους νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν ἀξίαν τῆς καλλιτέχνιδος τοῦς, θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ προχείρως, προβάλλοντας ὡς ἐμπόδιο τὴν ἀγνοία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τὸ ξένο κοινὸν πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ ἐμπόδιζε νὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ, ὅπως τῆς ἀξίζει.

Ἡ γνώμη ὅμως τοῦ ἡγεμῶνος ὅπως καὶ τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως μας Γεωργίου τοῦ Α' ἦταν διαφορετικὴ. Κατὰ τὴν ἀντίληψίν τοῦς δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο ἡ γλῶσσα, ἀφοῦ ἡ καλλιτέχνης ἔκρυβε μέσα τῆς τὴν ἐμπνεύσει, τὴν δημιουργικὴ δύναμι, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὴν νοιώσῃ καὶ νὰ συγκινηθῇ κάθε κοινόν, κάθε λαός.

Στὴ Βουλγαρία, στὴν ἀποχαιρετιστήριον παράστασι, ποὺ δόθηκε ὡς τιμητικὴ τῆς Παρσκειοπούλου, ὁ ἡγεμὼν θέλησε νὰ τὴν ἐξαυδῇ καὶ νὰ τὴν θαυμάσῃ. Ο βουλγαρικὸς λαὸς ὅμως ἀπὸ ζηλοτυπία ἔφραξε τὸν δρόμο τοῦ ἡγεμῶνος καὶ τοῦ κράτσης τὰ ἡνία τῶν ἀλόγων τοῦ ἀμαξιοῦ του, ὥς ποὺ τὸν ἀνάγκασε ἔτσι νὰ γυρίσῃ πίσω!...

Ο ποιητὴς Ἀχιλλεύς Παράσχος ἀπὸ τοὺς φανατικούς θαυμαστάς τῆς Παρσκειοπούλου.

Μετὰ καλλούσης ἄπαντες προσμένοντες καρδιάς καὶ πάλιν νὰ σὲ ἴδωμεν πρῶτον τῆς τραγωδίας.

Ὅστις λαμβάνει πρόσωπα μῦθον ταῦτοχρόνως καὶ πότε εἶσαι ἡ χαρὰ καὶ πότε πάλιν πόνος...

Ὅντις ἐδῶ, πτέρυξ ἐκεῖ καὶ χειρὸν ἐκεῖ καὶ δάμνην καὶ εἶδον δροσερὰς ἀνῆλς καὶ θύελλα ἀνέμων...

Εἰς τὴν ἑορταστικὴν Βερναρδάκης ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του ὅτι ὅλην τὴν Εὐρώπην δὲν εὕρισκε γυναῖκα ποὺ νὰ χῇ στὸ δράμα τὸ κλασσικὸ ἦθος.

Μέσα στὰ σκότῃ μὲς σὺν ἄστρο ἐφάνης τὴν τέχνη ἀνέστησες τὴ μαρτυρὴν, π' ὅταν ὁ Αἰσχύλος μας καὶ ὁ Ἀριστοφάνης εἶχαν τὸ θρόνον τοὺς μέσ' στὴ σκηνή!

Καὶ μέσ' στὰ μάτια σου, ἐξείνοι οἱ χρόνοι ἀκόμα ἀθάνατοι φιλοβοιοῦν, ξεντᾶς τὴ Μήδεια, τὴν Ἀντιγόνην καὶ πάλι ἀθάνατοι σὲ μᾶς μιλοῦν!

Ἡ γλαῖς, ἡ χαίρεσσ, ἡ λαχταρῆσις, μετὰ γλῶσσα Ὀλύμπια σὲ μᾶς μιλεῖς. (Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

— Λίνο μ' ἐν διαφέρει ἂν εἴσθε εὐγενὴς ἢ ὄχι, ἀπάντησε ὁ Γαετάνο. Μὲ προσβάλλει καὶ εἶσθε γροῖκος...

— Θέλω νὰ πῶ, κύριε, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, ὅτι ἐπειδὴ εἰμι εὐγενὴς δὲν θὰ σᾶς μπατοῖσω γιὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μονομαχήσετε μαζί μου... Πάντως ὁ μὲς μάθετε ὅτι ἐπιμένω νὰ μονομαχήσουμε μέχρι θανάτου.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε!... ψιθύρισε ὁ Γαετάνο μετὰ ἀγρίας γαλήνης.

— Θὰ μὲ θρίσκετε χωρὶς ἄλλο πολὺ νέο, κύριε, γιατί εἰμαι μόλις δεκάξη χρόνων, ἀλλὰ σᾶς μισῶ τόσο θανάσιμα, ὥστε θαθελα νάχῃ τὸ ξίφος μου χίλιες αἰχμές γιὰ νὰ τίς θυθίσω καὶ τίς χίλιες στὴν καρδίαν σας... Προσοχή, κύριε!...

Ο Γαετάνο μετὰ τὴν ἴδια πάντοτε γαλήνη τράθηξε τὸ ξίφος του καὶ ῥώτησε:

— Γιατί μὲ μισεῖτε;

— Γιατὶ ἀγαπᾶτε τὴ βασίλισσα;

— Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε;

— Τὴ σημασία ἔχει; Φτάνει ποὺ τὸ ξέρω...

— Καὶ σὲ τί μπορεῖ νὰ σᾶς θλάψῃ ὁ ἔρως μου ἂν ὁ ἔρως αὐτὸς εἶνε πραγματικός;

— Αἱ... Αἱ... εἶπε χαμογελῶντας ὁ Μπαθολέ καὶ διευθύνοντάς ἕνα τρομερὸ χτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Μὲ ῥωτᾶτε σὲ τί μπορεῖ νὰ θλάψῃ ἔμένα ὁ ἔρως σας;... Ἐ λοιπόν, τὴν ἀγαπᾶ καὶ ἐγώ...

Προσεχτικὸς ὁ Γαετάνο ἀπέκρουσε τὸ χτύπημα καὶ χαμογέλασε.

— Κύριε, ἐξακολούθησε ὁ Μπαθολέ, μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ποὺ σᾶς ἔκανα θὰ εἴσθε ὁ μεγαλύτερος θλάκας τοῦ κόσμου, ἂν ζυθῆτε τὴν νεότητά μου καὶ δὲν μὲ σκοτώσετε...

Ἀλλοιῶς πρέπει νὰ σᾶς σκοτώσω ἐγώ γιατί ἐξέρετε τὸ μυστικὸ μου καὶ εἴσθε ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν κόσμον στὸν ὁποῖο ἀποκάλυψα τὴ ματωμένη πληγὴ τῆς καρδίας μου.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Μπαθολέ διέφυγε μακρινὰ χτυπήματα κατὰ τοῦ ἱππότη.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχαν μάθει σὲ πολὺ καλὴ σχολὴ ξιφομαχίας. Στεκόντουσαν ἥσυχοι καὶ ἀκίνητοι χωρὶς νὰ προχωροῦν ἢ νὰ ὀπισθοχωροῦν καὶ μόνο ὁ καρπὸς τοῦ χειρὸς τοῦς κουνιόταν μετὰ θαυμαστὴ εὐκίνησι.

Ο Μπαθολέ δὲν εἶχε καυχήσῃ πρὸ ὀλίγου, λέγοντας πῶς ἦτο καλὸς ξιφομάχος; Ο Μπαθολέ ἦταν πραγματικῶς ἐξαιρετικὰ ἐπιτήδειος σπαθιστὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ Γαετάνο ἦταν πολὺ ἐπιτήδειος ἀντίπαλος καὶ ἀπέκρουε κάθε χτύπημα τοῦ ἀκολουθοῦ.

Ο πρέσβυς εἶχε ἀρχίσει τὴ μονομαχία μ' ὀρμή, καὶ ὁ Μπαθολέ μετὰ τὴ γαλήνη τοῦ μίσους ποὺ πολὺ δύσκολα τὸ ἔκρυβε. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὰ πράγματα ἄλλαξαν.

Ο Γαετάνο ἀνέκτησε τὴ γαλήνη του καὶ ὁ Μπαθολέ τὴν ἔχασε.

Εἶπε: ἀπὸ δέκα λεπτῶν πεισματωδέστατο ἀγῶνα οἱ δύο ἀντίπαλοι σώσι καὶ ἀκέραιοι, ἀλλὰ κουρασμένοι, ἔκαναν ἀνισπῆλὰ ἀνακατὴν μεταξύ τοῦς καὶ κάρφωσαν τὰ ξίφη τοῦς στὴ γῆ.

— Κύριε, εἶπε ὁ Γαετάνο, εἶμαστε ἴσης δυνάμεις καὶ μποροῦμε νὰ ἐξακολουθήσουμε ἐπὶ πολὺ ὥρα ἔτι...

— Ἡ νύχτα εἶνε ὥραία, κύριε, καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ θία, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ.

— Τί θὰ κερδίσετε σκοτώνοντάς με;

— Θὰ κερδίσω πᾶντὰ, σᾶς μισῶ...

Ο Γαετάνο χαμογέλασε καὶ εἶπε μετὰ γαλήνης:

— Ἀκούστε, ἀς σφίξουμε ὁ ἕνας τὸ χεῖρ τοῦ ἄλλου... Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα

δὲν θὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ σας.

— Μήπως εἴσθε ἀνάνδρος, κύριε;

Ο Γαετάνο, στὸ ἀκουσμά αὐτῆς τῆς προσβολῆς, ἐφρύαξε ἀπὸ ἀνυπομονήσας καὶ ὕψωσε τὸ ξίφος του.

— Ἐμπρός, κύριε! φώναξε ὁ Μπαθολέ μανιασμένος. Μὴ μ' ἀναγκάζετε νὰ σᾶς χτυπήσω κατὰ πρόσωπο μετὰ τὸ πλάτῃ μέρος τοῦ ξίφους μου.

— Τρελλέ! ψιθύρισε ὁ Γαετάνο.

Τὰ ξίφη ἀρχίσαν νὰ διασταυρώνονται πάλιν ἡ μονομαχία ἐξανάρχισε πρὸς μανιώδη.

Ο Γαετάνο ὥστόσο ἀνιέφυγε νὰ ἐπιτιθεταὶ καὶ περιοριζόταν στὸ ν' ἀποκρούῃ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἀσυγχώρητα σφάλματα. Μὰ ὁ πρέσβυς δὲν ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτά.

Κύριος ἐντελὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, σκεφτόταν:

— Ο Μπαθολέ εἶνε ὁ μόνος εὐνοούμενος ἀκόλουθος τοῦ βασιλέως καὶ ἡ βασίλισσα αἰσθάνεται γι' αὐτὸν ἐντελὴς μητρικὴ στοργή... Ἄν λοιπόν τὸν σκοτώσω, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσουν αὐτό ποτε... Ὁ ἀναγκαστὴς νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Κοσράς κατὶ τότε... τότε ἀντίο σχέδιά μας... Ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα θὰ καταρρεῖ ἐκ θεμελίων...

— Τί διάβολο, κύριε! Τοῦ φώναξε ὁ Μπαθολέ. Γιατὶ δὲν ἐπιτιθεσθε; Μήπως θέλετε νὰ φεισθῆτε τῆς ζωῆς μου;

— Κουράστηκα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γαετάνο.

— Ἀναπαυθῆτε λοιπόν... Δὲν ζημῶσε ἀκόμα καὶ ἔχουμε καιρὸν...

Ο Μπαθολέ, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔκανε δυὸ θήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ ὁ ἀντίπαλός του τὸν μιμήθηκε.

Ο ἀκόλουθος ἦταν κατσοφισμένος. Τὸ ὄχρὸ τοῦ μέτωπου, τὰ ἀχρῶμα χεῖλῃ του, ἡ ζωρὴ φλόγα τοῦ θλέμματός του φανέρωναν πολὺ καλὰ ὅλο τὸ μῖσος του.

Εἶπε: ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, τὸ ρολοῖ τοῦ πύργου σήμανε τέσσαρες τὸ πρῶν.

— Μπα! σκέφτηκε ὁ Γαετάνο. Ἄς πλάκῶσῃ ἡ συμφορὰ τὸν ἀκόλουθο τῆς βασιλείας. Σὲ λίγο θὰ εἶνε πολὺ ἀργά γιὰ νὰ πάω νὰ συναντήσω τὸν δὸν Πάβελ... Ἐμπρός, ἄς τελειώνουμε...

Καὶ μετὰ δυνατὴ φωνὴ πρόσθεσε:

— Εἶμαι στὴς διαταγὰς σας, κύριε.

— Περιφῆμα! ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ. Καὶ ἄς φροντίσουμε αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ τελειώνουμε.

Πῆραν καὶ πάλιν στάσι προσοχῆς καὶ ὁ ἀκόλουθος κατὰ φερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα ποὺ θὰ εὕρισκε τὸ Γαετάνο κατὰ στήθη ἂν ἐκεῖνος δὲν πρόφτανε ν' ἀποσυρθῇ.

Ἡ αἰχμὴ ὥστόσο τοῦ ξίφους τὸν πλήγωσε στὸν ὄμο καὶ τὸν ἔκανε νὰ θγάλῃ μιά κραυγή.

— Αἱ! φώναξε ὁ Μπαθολέ. Πληγωθήκατε ἐπὶ τέλους;

Ο Γαετάνο δὲν ἀνταπέδωσε τὸ χτύπημα.

— Κιττάχτε! εἶπε. Πληγωθήκα!... Τὸ αἷμα τρέχει... Μὴ μ' ἐρεθίζετε... Κάτω τὸ σπαθί!

— Ἀναδρεῖ ἀποκρίθηκε ὁ ἀκόλουθος καὶ ἐπετέθη πάλιν μετὰ τὴν ἴδια ὀρμή.

Ἡ ὑπομονὴ δὲν ἦταν ἀσφαλῶς τὸ μεγαλύτερο χάρισμα τοῦ Γαετάνου.

— Ο ἀναθεματισμένος αὐτὸς ἀκόλουθος ἀρχίζει πειὰ νὰ μὲ κουράζῃ. Δὲν θέλω νὰ τὸν σκοτώσω, ἀλλὰ θέλω νὰ ἀσταλαγῶ ἀπ' αὐτόν, σκέφθηκε.

Καὶ σκύβοντας ἐξαφνὰ κάτω ἀπ' τὸ σπαθί τοῦ Μπαθολέ, τὸ ὁποῖο χτύπησε ἐπὶ τὸ κενό, ὥρμησε ἐναντίον του, ἀνωρθώθηκε ζωρὰ καὶ τοῦ κατὰφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι μετὰ τὸ πλάτῃ μέρος τοῦ σπαθιοῦ.

Ο Μπαθολέ ἀφῆσε τὸ ξίφος του νὰ πέσῃ ἀμέσως, ἄπλωσε τὸ χεῖρ τοῦ καὶ ἔπεσε μπρούμυτα θγαζόντας μιά θραυχὴ κραυγή:

— Μήπως τὸν σκότωσα; συλλογίστηκε τρέμοντας.

Καί, σκύβοντας πρὸς αὐτόν, πήρε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του. Εἶδε τότε μὲ χαρὰ ὅτι τὸ καπέλλο τοῦ ἀκολούθου εἶχε ἐξουδετερώσει τὸ χτύπημα. Μόλις λίγες σταγόνες αἵματος ἔτρεχαν ἀπ' τὸ πληγωμένο κρανίον στὰ καστανά μαλλιά τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Μπαθολέ εἶχε λιποθυμήσει μόνο κ' ἡ κατάστασί του δὲν παρουσίαζε καμμία σοβαρότητα.

Ὁ Γαετάνο ἦταν ὥστόσο σοβαρώτερα πληγωμένος. Ἐδεσε τὴν πληγὴ του μὲ τὸ μαντήλι του, ἔβαλε τὸ σπαθί του στὴ θήκη του καὶ ἀπομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας:

— Ἡ πρώτη ὑπερέτριά σου θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ θὰ θρῆ τὸν κύριον Μπαθολέ καὶ θὰ τρέξῃ ν' ἀναγγεῖλῃ πὼς εἶνε πληγωμένος. Ἀλλὰ ἐγὼ ξέρω τὸ μυστικὸν τοῦ καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ πῇ τίποτε... Δὲν θαυρεύσαι... Παιδιακίσια καμώματα... Ἀλλ' ἄς πάω τώρα στὸ δασοφύλακα... Ὁ δὸν Παῆθ μὲ περιμένει.

Z'.

Μολονότι, ἐξ αἰτίας τοῦ χοροῦ, πλάγιασαν ἀργά, οἱ κάτοικοι τοῦ Κοαράς δὲν κοιμήθηκαν καλὰ τὴ νύχτα ἐκείνη. Ἡ βασιλισσα ἐλάχιστα ἀναπαύθηκε κ' ὁ Γαετάνο κ' ὁ Μπαθολέ δὲν κοιμήθηκαν καθόλου. Μὰ δὲν ἦσαν οἱ μόνοι...

Στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ πύργου ὑπῆρχε ἓνα παράθυρο ποῦ ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα φωτισμένο καὶ ποῦ, κατὰ περιέργη σύμπτωση, οὔτε ὁ Γαετάνο, οὔτε ὁ Μπαθολέ τὸ προσέβλεπον καθόλου.

Ἦταν τὸ παράθυρο τῆς δεσποινίδος Μονμορανσύ. Ἡ νεαρὰ ἀριστοκράτις εἶχε τὰ μάτια τῆς κατακόκκινα... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς εἶχε κλάψει πολὺ καὶ τὰ δάκρυα τὴν ἀνακούριζαν.

Ὁ βασιλεὺς δὲν τὴν ἀγαποῦσε πειά... ὁ βασιλεὺς τῆς εἶχε φανῇ ἀπίστος... Δὲν εἶχε λοιπὸν πειὰ νὰ κάνῃ τίποτε καὶ πέρασε τὴ νύχτα τῆς προπαρασκευάζοντας τὴν προσεχὴ ἀναχώρησί της.

Ἀφοῦ τὰ τελείωσε ὅλα, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν κόουρα, ῥίχτηκε στὸ κρεβάτι της. Μὰ ὁ ὕπνος δὲν τὴν ἔπαιρνε, ἐνοιαθε τὸ κεφάλι της βαρὺ καὶ γι' αὐτό, μόλις ἄρχισε νὰ χαράζῃ, κατέθηκε στὸν κῆπο γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα.

Ἐντελὸς τυχαίως, καθὼς περπατοῦσε, ἔφτασε στὸ μέρος ὅπου εἶχαν μονομαχήσῃ ὁ Μπαθολέ κ' ὁ Γαετάνο καὶ θρῆκε τὸ νεαρὸ ἀκόλουθο αἰμόφυρτο καὶ λιποθυμῶν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τῶν ἱπποτῶν, ἡ γυναῖκες ἦσαν ἀντάξιες τῶν ἀνδρῶν στὸ θάρρος. Ἡ δεσποινὴς ντὲ Μονμορανσύ δὲν λιποθύμησε ὅπως θὰ θεωροῦσε καθῆκον της νὰ κάνῃ κάθε σημερινὴ δεσποινὴς θλέποντας τὸ αἷμα, οὔτε φώναζε βοήθεια, ἀλλὰ, σκύβοντας πρὸς τὸ Μπαθολέ, ἔβαλε πρῶτὸ τὸ χερί της στὴν καρδιά του γιὰ νὰ θεβαιωθῇ ὅτι ζοῦσε, κ' ἔπειτα ἐξέτασε τὸ τραῦμα τοῦ καὶ τὸ θρῆκε πολὺ ἐλαφρό.

Τὸ γυνὸν ἔξιφος τοῦ ποῦ κοίτονταν κάτω κ' ἡ χλόη ποῦ ἦταν πατημένη ἐδῶ κ' ἐκεῖ, φανέρωσαν στὴ νέα γυναῖκα ὅτι εἶχε γίνῃ μονομαχία. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ τὸ κατάλαβε αὐτό, μάντεψε κάποιον μυστήριον. Μὲ ποιὸν εἶχε μονομαχήσῃ ὁ Μπαθολέ; Γιὰ ποιὸν λόγο;

Κάνοντας τὴς σκέψεις αὐτές, ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ πήρε λίγο νερό ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ πηγὴ καὶ τὸ ἔρριξε στὸ πρόσωπο τοῦ Μπαθολέ.

Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος, μόλις συνῆλθε, ἔρριξε ἓνα ξαφνιασμένο βλέμμα στὴ νέα γυναῖκα καὶ, συγκεντρώνοντας τὴς ἀναμνήσεις του, θυμήθηκε τὸ Γαετάνο.

— Ποῦ εἶνε, ρώτησε παράφορα.

— Ποιὸν θέλεις; Τὸν ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα.

— Τὸ Γαετάνο, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ Γαετάνο, ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ ἀνατρίχισε.

— Ὡραία! εἶπε ἀπὸ μέσα της. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰσπανίας, ὁ προστάτης τῆς σενορίτας, τῆς ἀντιζήλου μου καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐχθρὸς μου...

Καὶ μὲ δυνατὴ φωνή, πρόσθεσε:

— Μπαθολέ, τί σοῦ ἔκανε ὁ πρέσβης;

— Μὲ ζάλισε μὲ τὸ σπαθί του.

— Μονομαχήσατε λοιπὸν;

Ὁ Μπαθολέ ταραγμένος, ἀνασκήρτησε. Θυμήθηκε ὅτι ὁ Γαετάνο ἤξερε τὸ μυστικὸν τοῦ καὶ ἀπάντησε ζωηρά:

— Ὁχι, δὲν μονομαχήσαμε... Ὁνειρευόμουν...
— Ὁνειρευόσουν ἐδῶ;
— Καί, ἀποκοιμήθηκα ἐδῶ ἀπόψε...
— Κι' αὐτὸ τὸ αἷμα ποῦ τρέχει ἀκόμα ἀπὸ τὸ μέτωπό σου...

— Θὰ χτύπησα ποθενά, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος, προσπαθώντας νὰ σηκωθῇ.

Ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ πήρε καὶ τὰ δύο του χέρια, τὰ ἔσφιξε μὲ τρυφερότητα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου Μπαθολέ, ξέρεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐχέμυθος... Ἐμπρός, διηγῆσου μου τί συνέβη...

— Τίποτε, σὰς λέω... Ἀποκοιμήθηκα κ' ὀνειρεύτηκα ὅτι ὁ κ. Γαετάνο μὲ ζάλισε, χτυπώντας με μὲ τὸ σπαθί του, ἐνῶ ἀπλῶστα χτύπησα τὸ κεφάλι μου... κυττάχτε...

— Αὐτὸ ἐκεῖ τὸ δέντρο...

— Αἱ! ἔκανε ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ. Κι' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ σπαθί;

Ὁ Μπαθολέ κοκκίνισε γιὰ τὴν ὁμολογίαν καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε... Ἀφήστε με...

— Οὔτε σ' ἐμένα; ρώτησε ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ μ' ἓνα χαμόγελο γεμάτο εὐκρίνεια καὶ καλωσύνη.

— Ὁχι, γιὰ τὸ μυστικὸν δὲν εἶνε δικό μου,

— Μήπως εἶνε μυστικὸν τοῦ Κράτους;

— Ὁχι, εἰν' ἓνα ἐρωτικὸ μυστικόν...

— Ἀκόλουθε, ὥραίε μου φίλε, εἶπε τότε ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ χαμαγελώντας, τὸ μυστικὸν σου αὐτὸ τὸ ξέρω.

Ὁ Μπαθολέ τὴν κύτταξε ἀνησυχος καὶ παραγμένος.

— Ἀγαπᾷς τὴ βασιλισσάν;

— Αἱ! ἔκανε ὁ Μπαθολέ κεραυνωμένος. Αὐτὸς σὰς τὰ εἶπε δλα... μίλησε... ἡ μὰς ἀκούσατε;

— Δὲν συνέβη τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά... Ἀπλῶστα, μάντεψα μόνον τοῦ μυστικὸν σου...

— Ψέματα... δὲν τὴν ἀγαπῶ... τραύλισε ὁ ἀκόλουθος.

— Φτωχὸ παιδί, ψιθύρισε ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ, σφίγγοντας καὶ τὰ δύο χέρια τοῦ ἀκολούθου. Ἀν δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἡ φωνὴ σου θὰ ἔτρεμε λιγώτερο αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ὁ Μπαθολέ, ἀφοῦ τράβηξε τὰ χέρια του, σκέπασε μ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό του.

— Ἀκουσε παιδί μου, ἐξακολούθησε ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ, ἀπόψε σοῦ εἶπα ὅτι σ' ἀγαποῦσα... ἀλλὰ σοῦ εἶπα ψέματα γιὰ νὰ διασκεδάσω... Εἶχα ἄλλο σκοτό...

— Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ βασιλεῖα, καθὼς ξέρεις, κ' ὁ βασιλεὺς, σ' ἀγαπάει σὰν παιδί του...

— Ἀλήθεια, ψιθύρισε ὁ Μπαθολέ ἀνατρίχοντας αὐτὸς μ' ἀγαπάει σὰν παιδί του κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ πρόστυχος κ' ὁ πιὸ ἀχάριστος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους...

— Γιατί;

— Γιατὶ ἀγαπῶ τὴ βασιλισσάν...

— Οὐ, ὁ βασιλεὺς λίγο νοιάζεται γι' αὐτό... Τί τὸν μέλει... Ἀλλὰ μὴ μὲ διακόπτετε... Ἐλεγα ὅτι ὁ βασιλεὺς σ' ἀγαπᾷ... ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ βασιλεῖα... κ' ἐπομένως ὁ ἔρωτός μου ἀπλώνεται σὲ ὅλους ὅσους συμπαθεῖ ὁ Ἑρρίκος.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Μπαθολέ, ὁ ὁποῖος δὲν καταλάβαινε τόσο εὐκόλα.

— Λοιπὸν, ἀγαπημένο μου παιδί, σ' ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὴ καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἡ ἐμπιστὴ σου, ἡ φίλη σου... Πές μου, θέλεις νὰ μ' ἀνακοινώσῃς τὰ μυστικά σου;

— Δὲν ἔχω κανένα ἄλλο ἀπ' αὐτὸ ποῦ μάντεψατε καὶ γι' αὐτὸ χτυπήθηκα μὲ τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνο...

— Τὸ ἤξερε λοιπὸν ὁ Γαετάνο;

— Ὁχι, ἀλλά...

Ὁ Μπαθολέ στάθηκε κ' ἐπρόσθεσε ἀπότομα:

— Αὐτὸ δὲν εἶνε πειὰ δικό μου μυστικόν. Μὴ ρωτᾶτε...

— Καλὰ, εἶπε ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ, τὸ μαντεύω. Ὁ κ. Γαετάνο ἀγαπάει τὴ βασιλισσάν.

— Ὡ! φώναξε ὁ Μπαθολέ πηδώντας καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω τὸ σπαθί του. Μὴ μοῦ τὸ λέτε αὐτό... Ἀν ἦταν ἀλήθεια, θὰ σκοτωνόμουν...

Ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ ἀπλῶσε τὸ χερί της πρὸς τὸ ἔξιφος, τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ Μπαθολέ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκουσε, θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω διὰ μακρῶν μαζὺ σου, ἀλλὰ ἐδῶ εἴμαστε σὲ ἀκατάλληλο μέρος καὶ ἡ κατάστασί σου ἀπαιτεῖ περιποίηση.

— Δὲν ὑποφέρω σχεδὸν πειὰ, ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος, φέροντας ἀδιάφορα τὸ χερί στὸ κεφάλι του.

— Πρέπει νὰ πλύνῃς τὸλάχιστον τὸ αἷμα ποῦ λέρωσε

τὰ μαλλιά σου... Ἐλα λοιπὸν στὸ δωμάτιό μου...

— Καὶ ἂν μὰς δῇ κανεὶς...

— Κατέβασε τὸ καπέλλο σου ὡς τὰ μάτια σου καὶ θάλε τὸ μαντήλι σου μπρὸς στὸ πρόσωπό σου... Ἐγὼ πηγαίνω πρῶτῃ. Ἐλα ἐσὺ σὲ λίγο.

Καὶ ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ διευθύνθηκε πρὸς τὸν πύργο.

Ἐπει' ἀπὸ δύο λεπτὰ, ὁ Μπαθολέ τὴν ἀκολούθησε γλιστρώντας σὰν σκιά μέσα στὸ πάρκο. Ἀλλ' ἂν καὶ ἦταν σκοτάδι, γιὰ τὴν ὥρα ἦταν μόλις τέσσερες τὸ πρωί, ὅταν ὁ Μπαθολέ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα ποῦ ὡδηγοῦσε στὸ πρῶτο πάτωμα, μιὰ γυναῖκα κατέβαινε ἀπ' αὐτῇ.

Ἦταν ἡ Καταλὴν θαλαμηπόλις Πέπα, ποῦ χωρὶς ἄλλο εἶχε κ' αὐτὴ αὐτὴν.

— Μπα! εἶπε μὲ φωνὴν τρεμάμενῃ μόλις διασταυρώθηκε μὲ τὸν ἀκόλουθο, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τόσο πρωί, κύριε Μπαθολέ;

— Ἀπὸ τὸν περίπατο, ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος μὲ φωνὴν θιασμένη.

— Θεέ μου!... Πόσο ἔχετε χαμηλὰ τὸ καπέλλο σας...

— Εἶμαι κρυολογημένος...

— Καὶ γιὰ τὴν ἔχει ἔτσι τὸ μαντήλι σας στὸ μάγουλό σας;

— Ἐχω πονόδοντο...

Ἀλλὰ ἡ Πέπα, ἀφοῦ τὸν εἶδε προσεχτικὰ, εἶδε μιὰ σταγὼν αἵματος στὸ μαντήλι του.

— Ὡ! Θεέ μου! ψιθύρισε χλωμιάζοντας. Εἶστε πληγωμένος.

— Τὰ δόντια μου τρέχουν αἷμα, ἀπάντησε ξερά ὁ Μπαθολέ, προσπερνώντας κ' ἀνεβαίνοντας τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια.

Ἡ σκάλα κατέληγε σ' ἓνα διάδρομο καὶ δεξιὰ στὸ διάδρομο αὐτὸν θρискόντουσαν τὰ δωμάτια τῆς δεσποινίδος Μονμορανσύ, ἡ ὁποία εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα της μισάνοιχτη.

Ὁ Μπαθολέ τὴν ἔσπρωξε μὲ προσφύλαξιν καὶ τὴν ἔκλεισε πάλι ἀθόρυβα, ἀλλὰ καὶ πολὺ γρήγορα, ὥστε νὰ μὴ προφτάσῃ νὰ τὸν δῇ ἡ Πέπα ἡ ὁποία εἶχε ἀνεβῇ ἔσπίσω του γιὰ νὰ δῇ ποῦ πῆγανε...

Ἡ Πέπα εἶδε τὸ Μπαθολέ νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Μονμορανσύ καί, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐντελὸς τὴν περιέργειάν της, κόλλησε τὸ μάτι της στὴν κλειδαρότρυπα.

Δυστυχῶς γι' αὐτὴν τὸ κλειδί ἦταν ἀπὸ μέσα καὶ ἡ Πέπα δὲν εἶδε τίποτε. Θέλησε τότε ν' ἀκούσῃ κ' ἔβαλε τὸ αὐτί της στὴν κλειδαρότρυπα, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἀκουσε τίποτε.

Βυθίστηκε τότε σὲ σκέψεις καὶ ψιθύρισε:

— Ἦ εἶνε ἐρωτικὸ ἐπεισόδιον ἢ πολιτικὴ συνεννόησις...

Ἀν ὁ Μπαθολέ ἀγαπᾷ τὴν Μονμορανσύ;

Μιὰ ἀστραπὴ ὀργῆς ἔλαμψε στὰ μάτια τῆς ζηλότυπης Πέπας. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἡ ὀργὴ της ἔπεσε καὶ μ' ἓνα χαμόγελο ψιθύρισε:

— Ἀν τὴν ἀγαπᾷ, δὲν θ' ἀγαποῦσε τὴν βασιλισσάν!

Αὐτὸ ποῦ πρὸ εἰκοσιεσσάρων ὥρων ἀπασχολοῦσε τὴν Πέπα ἦταν ἡ ἀποκάλυψις ποῦ τῆς εἶχε κανεὶ ἡ Νανὺ ὅτι ὁ Μπαθολέ ἀγαποῦσε τὴ βασιλισσάν. Πέβαινε ἀργά, ἐκλαίγε τὴ νύχτα, εἶχε λιποθυμῆσει τὴν ἡμέρα, γιὰ τὴν Πέπα καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἤξερε ὅτι ἡ βασιλισσάν ἦταν ἀπὸ τίς γυναῖκες ἐκείνης ποῦ ἀγαποῦνται μὲ ἔρωτα αἰώνιον, ποῦ δὲν ἔχουν ἢ μᾶλλον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχουν ἀντεράστριες, γιὰ τὴν καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ τὴς ἀνταγωνισθῇ. Γι' αὐτὸ ἡ Πέπα θὰ προτιμοῦσε ν' ἀγαπᾷ ὁ Μπαθολέ τὴν δεσποινίδα Μονμορανσύ.

Ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ ἦταν πραγματικὰ ὥραία. Εἶχε αἰχμαλωτίσει ἐπὶ δύο χρόνια τὴν καρδίαν τοῦ βασι-

λέως, ἦταν ἐξυπνοτάτη, ἀλλὰ στὸ κάτω-κάτω δὲν ἦταν καὶ ἀνίκητη, καὶ ἡ Πέπα ἡ Καταλὴν μὲ τὰ κόκκινα χεῖλη, μὲ τὰ ὀγρὰ μάτια, μὲ τὰ μικρὰ πόδια, μὲ τὴν ταγιγάνικη γοητεία, θὰ ἦταν γι' αὐτὴν μιὰ τρομερὴ ἀντίζηλος. Θὰ μπορούσε στὴν ἀνάγκη νὰ μεταβληθῇ σὲ τίγρι καὶ ν' ἀρπάξῃ μὲ τὰ νύχια της τὸν ἀθῶο Μπαθολέ ἀπὸ τὰ τριανταφυλλένια δάχτυλα τῆς δεσποινίδος Μονμορανσύ.

Ἡ Πέπα θαυκάρισε μ' εὐχαρίστησιν γιὰ μερικά λεπτὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Μπαθολέ ἀγαποῦσε ἰσως τὴν δεσποινίδα Μονμορανσύ. Σὲ λίγο ὅμως ξαναεῖπε τὴν πρώτη της φράσιν:

— Ἀν εἶνε πολιτικὴ συνεννόησις;

Ἐπειτα, ὕψωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε:

— Τί σέχει ἔχει ὁ Μπαθολέ μὲ τὴν πολιτικὴν;... Ἡ δεσποινὴς Μονμορανσύ μᾶλλον ἔχει ἀνάγκη παρηγορίας καὶ ἀπευθύνεται στὸ Μπαθολέ, ποῦ εἶνε ὁ ἀγαπημένος τοῦ βασιλέως...

Ἡ Πέπα προσήλωσε καὶ πάλι τὸ βλέμμα της στὴν τρύπα.

Χαμένος κόπος.

— Ἀδιάφορο! εἶπε καθὼς ἀπομακρύνονταν ἀπογοητευμένη. Θὰ εἰδοποιήσω τὴ βασιλισσάν. Θέλω νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ αἷμα αὐτό...

Καὶ ἡ Πέπα ἀπομακρύνθηκε...

Μόλις ὁ Μπαθολέ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Μονμορανσύ, ἐκείνη τὸν πήρε ἀπ' τὸ χερί καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀς μποῦμε στὸ μπουντουάρ μου... Χρειάζεται συνέντευξις. Ἐλάτε!...

Τὸν ἔσπρωξε στὸ δεῦτερο δωμάτιο ποῦ ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ χάρι καὶ κομψότητα, ὅπως σχεδὸν καὶ τῆς βασιλίσσης, ἔκλεισε τὴν πόρτα κ' ἔπειτα τὸν ὡδήγησε πρὸς ἓνα λαθόμάνο ὅπου ὑπῆρχε ἓνας χρυσὸς νιπτήρας καὶ διάφορα οἰαλίδια...

— Τώρα θὰ σὰς θεραπεύω, τοῦ εἶπε χαμογελώντας.

Τοῦ ἔπλυνε τὴν πληγὴ μὲ χλιαρὸ νερό, ἔβαλε ἓνα ἐμπλαστρο στὸ κεφάλι καὶ ἀνυψώνοντας μὲ τέχνη τὴν χρυσὴν του κόμη, τὴν ὁποία χτένισε κ' ἀρωμάτισε, σκέπασε μ' αὐτὴ τὸ ἐμπλαστρο, τὸ ὁποῖο εἶται δὲν διακρινόταν.

— Τώρα, εἶπε ἀφοῦ τελείωσε, ἔλα νὰ καθήσουμε καὶ νὰ κουβεντιάσουμε...

Τὸν τράβηξε πρὸς ἓνα καναπέ μὲ προσκεφάλιο, τὸν ἔβαλε νὰ καθῇ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, κάθησε κ' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη,

πήρε τὰ χέρια του μέσ' στὰ δικά της καὶ τοῦ εἶπε:

— Μισεῖς τὸν κύριον Γαετάνο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὡ! ναί, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, μὲ θαθεῖα φωνή.

— Τὸν μισεῖς ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὴ βασιλισσάν;

— Δὲν ξέρω γιὰ τὸν μισῶ, ἀλλὰ θὰ ἐνωιωθα μεγάλη χαρὰ αὐτὴ τὴ νύχτα ἂν τὸ σπαθί μου τρυποῦσε τὸ σῶμα του.

— Καλὰ... Ἐγὼ μισῶ τὴ σενορίταν κ' ἐπειδὴ εἶμαι γυναῖκα, ξέρω γιὰ τὴν μισῶ... Ὁ βασιλεὺς τὴν ἀγαπᾷ.

— Ὡ! εἶπε ὁ Μπαθολέ, ὕψωνοντας τοὺς ὤμους του. Εἰστε θέβαιν γι' αὐτό;

— Βεβαιότατα. Τῆς τὸ εἶπε κ' ἐγὼ τὸ ἀκούσα. Λοιπὸν, ὁ βασιλεὺς ἀγαπᾷ τὴν σενορίταν κ' ὁ Γαετάνο τὴν βασιλισσάν...

— Ἐγὼ πάλι ἀγαπῶ τὸ βασιλεῖα καὶ οὐ ἀγαπᾷς...

— Σωπάτε! ψιθύρισε ὁ Μπαθολέ! Φοβάμαι τὸν ἑαυτὸ μου τὸν ἴδιον κ' εἰμ' ἓνας ἀθλιὸς τρελλός!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

ΤΟΥΝ ΖΑΚ ΦΑΜΠΡΙΣ

ΟΤΑΝ ο Γκασπάρ έμαθε ότι τον άπατούσε η γυναίκα του, πήγε να τρελλαθί από τη λύσσα του. Μά ήταν δυνατόν; Πώς μπορούσε να παραδεχθεί ένα τέτοιο πράγμα; Ο Γκασπάρ είχε μια παρά πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του. Ήξερε, καλλίτερα από τον καθένα, ότι ήταν πολύ έξυπνος, πολύ μορφωμένος, ένας άνθρωπος με μεγάλη αξία και αξιοθαύμαστα προτερήματα.

Η ζωή όμως δεν του είχε δώσει την θέσι που του ταίριαζε. Ήταν ένας μικρός υπάλληλος, μά αυτό δεν είχε καμιά σημασία, γιατί γρήγορα θα διέπρεπε στον κλάδο του με τα εξαιρετικά χαρίσματά του.

Η γυναίκα του, η λεπτή και χαριτωμένη 'Αδελίνα, άκουγε κάθε ημέρα τα μεγαλειώδη σχέδιά του κι' έβλεπε με κάποια πίκρα ότι δεν είχε καμιά θέσι σ' αυτά, γιατί δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά μια ήσυχη νοικοκυρούλα που φρόντιζε να τὰ φέρνει θόλα με τὰ λίγα λεπτά που έκέρδιζε ο μεγαλοφυής άνδρας της.

Έτσι, είχε πολλές δικαιολογίες, όταν παρουσιάσθηκε στη ζωή της, που ήταν μεγαλοκήλη σαν τὰ νερά ενός θάλασσου, το συμπαθητικό πρόσωπο του γείτονά τους.

Ο γείτονάς τους αυτός δεν ήταν διόλου κανένας μεγάλος άνδρας σαν τον Γκασπάρ. Ήταν απλούστατα ένας μικρός μηχανικός με καλή καρδιά, που ευρίσκε πολύ του γούστου του την 'Αδελίνα. Άλλως τε δεν διάσασε να της το πει.

Η 'Αδελίνα στην αρχή, σαν ενάρετη σύζυγος που ήταν, προσπαθούσε να του δώσει να καταλάβει ότι έχανε άδικα τον καιρό του.

Μά σιγά-σιγά, η περιποίηση του γείτονά της, που τον έλεγαν Φρανσουά, την έκαναν να τον συλλογίζεται με τρυφερότητα.

Με δυο λόγια, τον συναντούσε τώρα με μια κρυφή ευχαρίστηση στη σκάλα. Κατόπιν, με την ίδια ευχαρίστηση τον συναντούσε και στον δρόμο. Κι' από το δρόμο, όπως καταλαβαίνετε, τὰ πράγματα προχώρησαν μοιραία εκεί που καταλήγουν όλα τὰ τρεφερά ειδήλια.

Ο Γκασπάρ, όταν κατάλαβε ότι η 'Αδελίνα δεν τον αγαπούσε πια κι' ότι τον άπατούσε μ' έναν άλλο, όχι μόνον δεν την δικαιολόγησε, μά και την παραμελούσε τόσο έγνοιαστικά, άλλ' άρχισε να έτοιμάζει μια έκδίκη που νόμιζε ότι ταίριαζε στη μεγάλη αξία του. Μια έκδίκη μεγάλου άνδρος!

Κι' ενώ η 'Αδελίνα και ο Φρανσουά συνέχιζαν αμέριμνοι τους τρυφερούς έρωτές τους, ο Γκασπάρ άρχισε να γράφει κρυφά ένα σωρό γράμματα, για να πραγματοποιήσει το ζοφερό σκοπό του.

Ένα πρωί η 'Αδελίνα σηκώθηκε ευχαριστημένη. Ο Φρανσουά της είχε προτείνει έναν περίπατο στην έξοχη για τὸ απόγευμα και η ιδέα ότι θα περνούσε ώμορφες ώρες δίπλα στον αγαπημένο της την έκανε να τραγουδάει πρόχαλα.

— Είσαι εξαιρετικά εύθυμη σήμερα! τη μάλλωσε ο Γκασπάρ.

— Γιατί να μην είμαι; του άπάντησε η 'Αδελίνα. Κι' έπειτα, όταν τον είδε να στρογγυλοκάθεται για να διαβάσει την εφημερίδα του, τον ρώτησε κατάπληκτη:

- Δεν θά βγής έξω;
- Τό πρωί, όχι! Έκανε με άπάθεια ο Γκασπάρ.
- Και τὸ απόγευμα;
- Δεν ξέρω. Έξαρτάται...

— Από τί;

— Από όρισιμένα γεγονότα...

— Όλη η εύθυμία της 'Αδελίνας έσβυσε στη στιγμή. "Αν δεν έβγαине έξω ο Γκασπάρ, δεν θα μπορούσε να πάη κι' εκείνη περίπατο με τον Φρανσουά.

Κλείσθηκε λοιπόν στην κουζίνα, δίχως να τραγουδάει πια, για να έτοιμάσει τὸ φαγητό. Ο Γκασπάρ δεν έλεγε τίποτε. Σέ λίγο, η 'Αδελίνα άκουσε τὸ κουδούνι της πόρτας κι' έπειτα ένα σωρό θήματα στον προθάλαμο. Κάτι παράξενο συνέβαινε. Μά τι άρά γε;

Ο Γκασπάρ, που είχε σπεύσει ν' άνοίξη την πόρτα, είχε ύποδεχθί καμιά δεκαριά πρόσωπα, με θαρὺ πένθος. Η γυναίκες ήταν θουτηγμένες στα κρέπια και στις πλερέζες κι' οί άνδρες φορούσαν μαύρα κοστούμια και μαύρες γραβάτες. Στα χέρια τους κρατούσαν λουλούδια και στέφανα.

— Υπομονή, φίλε μου! Είπε κάποιος.

— Αχ! Η καυμένη... ψευτόκλαψε μια γυναίκα. Είνε άπίστευτο! Μά πώς συνέβη;

— Τί ώρα θά γίνη η κηδεία;

— Νομίζαμε πως άργήσαμε και πως είχατε ξεκινήσει...

— Η θυρωρός σας δεν καταλάβαινε τίποτε από όλα της λέγαμε.

Η 'Αδελίνα, σκανδαλισμένη από τον όδρυθο που έκαναν οί έπισκέπτες, διάλεξε αυτήν ακριβώς τη στιγμή για να παρουσιάσθι στην πόρτα της κουζίνας με την ρόζ ποδιά της, φρέσκη-φρέσκη. Αυτό τὸ χτυπητὸ χρώμα της ποδιάς της φάνταζε σαν μια θλαστή-μια ανάμεσα στα κρέπια και στις πλερέζες.

— Όλοι οί έπισκέπτες έβαλαν τις φωνές, κατάπληκτοι από τη φρίκη. Οί άνδρες είχαν κοκκινίσει σαν τομάτες από τον θυμό τους κι' η γυναίκες ζητούσαν μια καρέκλα για... να λιποθυμήσουν. Ο Γκασπάρ, μ' ένα μακιαβελικό ύφος θαύμαζε τὸ έργο του.

Μια από τις έπισκέπτριες, που είχε πιὸ θάρρος απ' όλες τις άλλες, έτρεξε κοντά στην 'Αδελίνα.

— Μικρούλα μου, μικρούλα μου! της φώναξε. Δεν πέθανες λοιπόν; Τί άστεία είνε αυτά; Δεν ντρέπονται λιγάκι;

Ο Γκασπάρ τότε θιάσθηκε να εξηγήσει με μια στομφώδη και έπίσημη φωνή:

— Δεν είνε διόλου άστεία, κυρίες καί κύριοι!

Και γυρίζοντας προς την πεθερά του, εξακολούθησε:

— Η κόρη σας με άπάτησε! Μάλιστα, με άπάτησε! Συνεπώς απέθανε για μένα! Μά και για σας από δω και πέρα είνε σαν μια νεκρή! Η 'Αδελίνα πέθανε για όλους μας! Μά τη διαφορά μόνο, ότι δεν θα γίνη καμιά κηδεία...

Μά ο Γκασπάρ, αυτός ο «μεγάλος άνήρ», δεν είχε λογαριάσει τὸ στενό μυαλό και τη φιλαργυρία των συγγενών της γυναίκας του, που ήταν όλοι παμπόνηροι χωριάτες. Καθένας είχε λάθει από μια πρόσκλησή του άρρη στην κηδεία της «λατρευτής» κόρης των, άδελφής, ανηψιάς και εξαδέλφης. Έκαναν λοιπόν όλοι τους ένα σωρό έξοδα για τὸ πένθος, για τὸ ταξίδι, για τὰ λουλούδια και για τὰ στέφανα...

Ποιὸς θά πλήρωνε τώρα τὰ έξοδα;

Ο πατέρας της 'Αδελίνας, έξω φρενών, άρπαξε τὸν Γκασπάρ και χωρίς πολλές διατυπώσεις άνοίξε την πόρτα και τὸν πέταξε έξω. Έπειτα, ζήτησε εξηγήσεις από την κόρη

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Η 'Αδελίνα κλείστικε στην κουζίνα για να έτοιμάσει τὸ φαγητό.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Όστόσο υπάρχουν πράγματα που δεν αλλάζουν καθόλου, και σ' αυτά τὰ πράγματα, τὰ όποία ένας άλλος δεν θα τα πρόσεχε ο έφησος Μπωντελαίρ χαμογελούσε, σαν σε παλιούς γνωρίμους του ξαναβρίσκοντας τα στο Παρίσι.

Μετά την πυκνή και θαρειά ατμόσφαιρα της Λυόν, ξανάβρισκε την παριζιάνικη καταχνιά που και τον χειμώνα ακόμα είνε λευκή, ενώ την άνοιξη γίνεται διάφανη...

Ο συνταγματάρχης 'Ωπικ, που λόγω της θέσεώς του έπρεπε να δεχεται και να επιδεικνύεται, εγκαταστάθηκε αστικώτατα στην οδό Κουλτουρ - Σαιντ - Κατερίν, ενώ συγχρόνως έβασε τὸν Κάρολο στο λύκειο του 'Λουδοβίκου του Μεγάλου.

Ο κ. 'Ωπικ, που δεν ήταν ούτε άνόητος, ούτε τέρας, είχε καταλάβει την πρόωρη κι' εξαιρετική διανοητική άναπτυξη του παιδιού της συζύγου του.

Όταν μάλιστα παρουσίασε τὸν Κάρολο στον διευθυντή του λυκείου, του είπε:

— Κύριε, να ένα δώρο για σας. Νά ένας μαθητής που θα τιμήσει τὸ λυκείό σας...

Αυτὸς η έλπίδες του συνταγματάρχου στην αρχή δεν διεψεύσθησαν καθόλου. Ο μαθητής Μπωντελαίρ έπηρε στις εξετάσεις, τὸ 1837, δυο θραβεΐα.

Μά τὸν επόμενο χρόνο τὰ πράγματα χάλασαν. Ένας παλῆος συμμαθητής του της Λυόν που πήγε να έπισκεφθί τὸν Κάρολο στο όμιλητήριό του 'Λουδοβίκου του Μεγάλου τὸν θόρηκε άσυμμετρημένο, άγανακτισμένο.

Ήταν φανερό πως η παραμονή του ως έσωτερικού μαθητοῦ στο λύκειο τὸν θάραινε σαν σκλαβιά.

Ένας άλλος συμμαθητής του, για τὸν όποιο θά μιλήσουμε και πιὸ κάτω, ο Λουί Μενάρ, ο μέλλον συγγραφεὺς τὸν 'Ονειροπολήσεων ενός μυστικοπαθούς ειδωλολάτρου», μιλάει για την περιφρόνηση που ένοιωσε ο ποιητής για την διέθυνση του λυκείου.

Όνομάσαμε τὸν μικρὸ Κάρολο ποιητή, μά τὸν τίτλο αυτόν τὸν άξίζει κιόλας. Ο 'Εμιλ Ντεσανέλ, συμμαθητής του έπίσης στο λύκειο και γείτονάς του στο θρανίο, διηγείται ότι άλλάξε κρυφά μαζί του, κατά την διάρκεια τὸν μαθήματος τὸν μαθηματικὸν «άκροστιχίδες», γραμμένες στην τύχη. «Άκροστιχίδες» ήταν θέβαια τὰ στιχουργικά αυτοσχεδιάσματα του Ντεσανέλ. Μά αν κρίνει κανείς από τὰ κομμάτια του Μπωντελαίρ που ο ίδιος ο Ντεσανέλ έδημοσίευσε άργότερα, ο νεαρός Κάρολος δεν αυτοσχεδίαζε, άλλα έγραφε στιχους ώριμασμένους, τελειωμένους, οί όποιοι έδειχναν τὸ τί θα γινόταν άργότερα.

Συγχρόνως ο Μπωντελαίρ που ήταν δεκαεφτά χρόνων τώρα άρχισε να φέρεται προς τὸν πατριό του, που ήταν γεμάτος γαλόνια και παράσημα, σαν ίσος προς ίσο και στο λύκειο έγινε τόσο άπειθάρχητος, ώστε η διέθυνσις θεώρησε φρόνιμο να τὸν τιμωρήσει ύποδειγματικά για να παραδειγματίσει και τὸς άλλους. Έτσι τὸν 'Απρίλιο του 1839, ο μαθητής Μπωντελαίρ απέβλήθη από τὸ λύκειο του 'Λουδοβίκου του Μεγάλου». Μια έπιστολή του διευθυντοῦ του λυκείου έπληροφόρησε σχετικώς τὸν συνταγματάρχη 'Ωπικ.

Φαντάζεται κανείς εύκολα τί εντύπωση προκάλεσε αυτή η έιδησι στο σπίτι του συνταγματάρχου.

«Αί σκεφτόταν ο κ. 'Ωπικ. Αυτό περνάει πια τὰ όρια. Αυτό τὸ παιδί είν' ένα στραβόξυλο».

«Στραβόξυλο», είνε γνωστό τί σημαίνει η λέξις αυτή για ένα άξιωματικό; Είνε τρο-

μερή και συνεπάγεται ένα δολόκληρο σύστημα τιμωριών. Τὰ «στραβόξυλα» τὰ ισιώνουν!

Η μητέρα του ποιητοῦ, η χαριτωμένη Καρολίνα, έκλαιγε. Αυτὰ τὰ δάκρυα οὐν ήταν τὰ τελευταία που την έκανε να χύση ο γυιός της, ο όποιος παρ' όλη την ψυχρότητα που της έδειχνε μετά τὸν δεύτερο γάμο της, την αγαπούσε παντοτε θαθεία.

Ο σύζυγός της ήθελε να λάθι άμέσως άποτελεσματικά μέτρα. Μέσα στην όργή του, ο κ. 'Ωπικ, που η άπειθαρχία τὸν εξώργιζε, έφθασε μέχρι τὸ σημείου να σκεφθί να τὸν κλείσει σε μια «έφηβική φυλακή» για να διορθωθί!

Τί φρίκη! Η Καρολίνα όμως επένεθ κι' ο συνταγματάρχης υπεχώρησε, γιατί κι' αυτός την αγαπούσε...

Έτσι, άφού επέπληξε τὸν Κάρολο, που κι' ο ίδιος ήταν λίγο ντροπιασμένος, γιατί τὸν απέβαλαν, τὸν έβαλε σ' ένα άλλο λύκειο έσωτερικό.

Τὸν επόμενο Αύγουστο πήρε τὸ άπολυτήριό του με λαμπρὸ βαθμό, πράγμα που έσπευσε να τὸ άναγγεΐλι στον συνταγματάρχη, ο όποιος έκανε τότε τὰ λουτρά του στο Μπουρμπόν - Λέ - Μπαίν.

Την ίδια δομοδά κι' ο συνταγματάρχης προβιάσθηκε σε ύποστράτηγο κι' έτσι η χαρά της Καρολίνας ήταν διπλή.

Τώρα που ο Μπωντελαίρ είχε τελειώσει την εκπαίδευσί του τί θά έκανε; Έπρεπε να διαλέξει μια σταδιοδρομία. Ο στρατηγός σκεφτόταν τη διπλωματία, «έκανε» για τὸν Κάρολο χρυσά όνειρα ενός λαμπροῦ μέλλοντος, όπως έλεγε άργότερα η μητέρα του ποιητοῦ. Είχε μεγάλες σχέσεις, ήταν φίλος του δουκὸς της 'Ορλεάνης και θά τὸν άναδείκνυε...

Μά στις σχετικές κουθέντες του ο Κάρολος άπαντούσε με μια άνεξηγητή έπιφυλακτικότητα, ως ότου μια μέρα δήλωσε όρθα-κοφτά ότι ήθελε ν' άφιερωθί στη φιλόλογία, να γράφει θιβλία, να γίνη συγγραφεὺς.

Ο στρατηγός, μόλις τ' άκουσε αυτό, έμεινε κατάπληκτος.

Και σήμερα ακόμα, στους αστικούς κύκλους, η «φιλογική» σταδιοδρομία δεν φαίνεται καθόλου στους γονείς, οί όποιοι ενδιαφέρονται για τὰ παιδιά τους σαν μια σταδιοδρομία που θα τὸς εξασφαλίση τὸ μέλλον. Μά, τὸ 1840, μια τέτοια έπιθυμία, ψυχρά, σοβαρά διατυπωμένη από ένα παιδί δεκαοχτώ χρόνων, μέσα σ' ένα αστικώτατο σαλόνι με κονσόλες και καθρέφτες μ' έπικρυστα πλαίσια, θά έκανε χωρίς άλλο την εντύπωση τρέλλας μιας προκλητικής εναντίον της λογικής, μιας από τις έκκεντρικότητες εκείνης που, αν δεν τις καταπνίξει κανείς στην πρώτη τους εκδήλωσι, έχουν ως συνέπεια την καταστροφή και τὸ ντροπισμα των οικογενειών.

Μια άγρια λογομαχία έπακολούθησε μεταξύ του Μπωντελαίρ και του πατριού του, οί όποιοι για πρώτη φορά έρχόντουσαν αντιμετώπι χωρίς μάσκα. Ίσως κατά την διάρκεια αυτής της σκηνής, ο κ. 'Ωπικ να εξαφνιάστηκε από μερικούς τόνους στη φωνή του Καρόλου, όξεις, δηκτικούς, σαρκαστικούς, που τὸν απέκάλυπταν, έξαφνα, απέναντί του, αίσθήματα που ποτέ δεν τὰ είχε υποψιασθί.

Η Καρολίνα, ανάμεσα απ' τὸν σύζυγό της και τὸ παιδί της, έμοιαζε με μια ιτιά στον άνεμο. Όπως πάντα, κι' αυτή τη φορά, έκλαιγε. Μά ένοιωσε πρό πάντων ύποσυνείδητα, μ' ένα είδος τρόμου, ότι υπήρχε στη θέλησι του Καρόλου, κάτι τὸ άκατανίκητο, κάτι άπάνω στο όποιο θά συντριβόντουσαν τὰ πάντα, κι' αυτή ακόμα η άγάπη της.

(Άκολουθεΐ)

avis 108 000 = h
1865

Ένα περίεργο αυτόγραφο του Μπωντελαίρ, γραμμένο, καθώς φαίνεται σε στιγμές... άπενταρίας: «Νά εΐχα — γράφει—108000 φράγκα. 15 Α θ γ ο υ σ τ ο υ 1861».

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΔΥΟ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Νίτσα, Λιλίκα, καμαριέρα.
 'Η Νίτσα είνε μονάχη της στο δωμάτιο της τουαλέτας της και ντύνεται.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ ΤΗΣ (χτυπώντας την πόρτα). — Κυρία Νίτσα, ήρθαν η κυρία Μπερνίνι.

ΝΙΤΣΑ (με μιά κίνησι θερινοτημοῦ και με ντροπαλότητα, παίρνει τὴ ρόμπα της γιὰ νὰ σκεπασθῇ). — "Ω! Λιλίκα, εἰσὶ εἰσαί ; Μιά στιγμουλά, σὲ παρακαλῶ... Ντύνομαι.

ΛΙΛΙΚΑ (ἀπ' ἔξω). Πῶς ; Ντρέπεσαι νὰ ντυθῇς μπροστά μου ;

ΝΙΤΣΑ. "Οχι δά, δὲν ντρέπομαι καθόλου. "Εμπα μέσα, ἀν θέλεις.

(Ἀφήνει τὴ ρόμπα της καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάνει τὴν τουαλέττα της).

ΛΙΛΙΚΑ (μπαίνοντας). — Τί ἄρωμα ! Μὰ γιὰ στάσου... Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶνε τὸ δικό μου ἄρωμα !

ΝΙΤΣΑ. — Εἶνε ἀπὸ τὴν πούντρα πὺ μεταχειρίζομαι.

ΛΙΛΙΚΑ (κυττάζοντας τὸ κουτί τῆς πούντρας). — Γιὰ δές, εἶνε ἀκριβῶς αὐτὴ πὺ μεταχειρίζομαι κι' ἐγὼ !...

ΝΙΤΣΑ. — Δὲν θρίσκω νάνε ἐκπληκτικὸ αὐτό...

ΛΙΛΙΚΑ. — Μὲ συγχωρεῖς, μὰ εἶνε ἡ πρώτη φορά, πὺ θρίσκω αὐτὸ τὸ ἄρωμα πάνω σου.

ΝΙΤΣΑ. — "Ισως...

ΛΙΛΙΚΑ. — Εἶμαι ἐντελῶς θέβαιη, σοῦ λέω.

'Η μύτη μου δὲν μὲ γελάει ποτέ...

ΝΙΤΣΑ. — Δὲν ἀμφισβῶλλω γι' αὐτό..

Γίνεται μιά στιγμὴ σιωπῆς.

'Η Νίτσα, στενωχωρημένη, θάζει ὅλη της τὴν προσοχὴ στὴν τουαλέττα της, χωρὶς νὰ προσπαθεῖ νὰ χωρητῇ καθόλου ἀπὸ τ' ἀδιακριτὰ βλέμματά της φύλης της.

ΛΙΛΙΚΑ. — "Εχεις παχύνει.

ΝΙΤΣΑ. — Ναί, λιγάκι...

ΛΙΛΙΚΑ. — Κι' αὐτὸ σοῦ πάει μιά χαρά.

ΝΙΤΣΑ. — Βρίσκεις ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Ναί, εἶσαι στίς ὡμορφίες σου.

ΝΙΤΣΑ. — Μὲ κοροϊδεύεις...

(Π α ὤ σ ι).

ΛΙΛΙΚΑ. — Μπορεῖς νὰ φανταστῇς γιὰτὶ ἦρθα ;

ΝΙΤΣΑ. — Στ' ἀλήθεια, ὄχι.

ΛΙΛΙΚΑ. — Γιὰ νὰ σὲ ἀπαγάγω.

ΝΙΤΣΑ. — Γιὰ ποῦ ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Στὸ κονσέρτο «Μπετόβεν». Μοῦ δώσανε δυὸ εἰσιτήρια καὶ σκέφτηκα σένα γιὰ τὸ δεύτερο.

ΝΙΤΣΑ. — Εἶσαι πολὺ εὐγενική, μὰ δὲν θάρθῶ μαζί σου.

ΛΙΛΙΚΑ. — Δὲν σ' ἄρρσει ὁ Μπετόβεν ;

ΝΙΤΣΑ. — Δὲν μ' ἄρρσει καθόλου ἡ κλασσικὴ μουσική.

ΛΙΛΙΚΑ. — "Ἄλλοτε ὅμως ἤσουνα φανατικὴ φίλη της...

ΝΙΤΣΑ. — Ναί, μὰ τώρα μοῦ πέρασε πειὰ.

ΛΙΛΙΚΑ. — Εἶνε περίεργο...

ΝΙΤΣΑ. — "Ετσι ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος μέ-

χρι νὰ πεθάνη.

ΛΙΛΙΚΑ. — Τί κρίμα ! Καὶ θὰ εἶνε ὅλη ἡ πόλ...

ΝΙΤΣΑ. — Μὴν ἐπιμένεις. Εἶνε ἀνωφελές.

Δὲν θάρθῶ.

ΛΙΛΙΚΑ. — Οὔτε γιὰ νὰ εὐχαριστήσης ἐμέ-

να ;

ΝΙΤΣΑ. — Δὲν μπορῶ...

ΛΙΛΙΚΑ. — Κακιά !

(Παύσι καὶ πάλι)

ΝΙΤΣΑ. — Τί κυττάζεις μὲ τόση προσοχὴ ;

ΝΙΤΣΑ. "Ω, Λιλίκα, εἰσὶ εἰσαι ; Μιά στιγμουλά, σὲ παρακαλῶ... Ντύνομαι...

ΛΙΛΙΚΑ. — Τὶς καλτσες σου...

ΝΙΤΣΑ. — Εἶνε ὥραιες, δὲν εἶν' ἔτσι ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Πολὺ ὥραιες... Μὰ εἶνε παράξενο...

ΝΙΤΣΑ. — Τί πράγμα ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Μοιάζουν ἀπολύτως μὲ κείνες πὺ φοροῦσα κι' ἐγὼ πάντα, μὲ κείνες πὺ φορῶ ἀκόμα... Θέλεις νὰ τίς δῇς ;

ΝΙΤΣΑ. — Μὴν ἀνησυχεῖς, σὲ πιστεύω.

ΛΙΛΙΚΑ. — Κι' ὅμως ἔχουν μιά λεπτότητα, πὺ δὲν θρίσκειται στίς ντόπιες καλτσες. Γι' αὐτὸ τίς φέρνω πάντα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

ΝΙΤΣΑ. — Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

ΛΙΛΙΚΑ. — Ἀπὸ τοῦ Μπεράρ ;

ΝΙΤΣΑ. — Ναί, ἀπὸ τοῦ Μπεράρ.

ΛΙΛΙΚΑ. — Ποιὸς σοῦ σύστησε αὐτὸ τὸ κατὰστημα ;

ΝΙΤΣΑ. — Κανέναν.

ΛΙΛΙΚΑ. — "Ηταν ἐμπνευσι δική σου ;

ΝΙΤΣΑ. — Ναί, ἦταν μιά ἐμπνευσι μου.

ΛΙΛΙΚΑ. — Παρατηρῶ πὼς περιποιοῖσαι πολὺ τὸν ἑαυτὸ σου... "Εγινες πολὺ κοκέττα.

ΝΙΤΣΑ. — Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς κι' ἐσὺ πτίσης...

ΛΙΛΙΚΑ. — Γιὰ μένα ὑπάρχει μιά σημαντικὴ διαφορά: "Εχω ἕναν ἄντρα, τὸν θέλω νὰ τοῦ ἀρέσω.

ΝΙΤΣΑ. — Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω ἕναν ἄντρα ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Γιὰ σένα εἶνε πολὺ διαφορετικὸ τὸ πράγμα. "Ο ἄντρας σου ἴνε σχεδὸν ἐξήντα χρονῶν...

ΝΙΤΣΑ. — Ἀκόμα καλλίτερα...

ΛΙΛΙΚΑ. — Ναί, μὰ τὸ συλλογίστηκες λίγο ἄργα...

ΝΙΤΣΑ. — Κάλιο ἄργά, παρὰ ποτέ !

(Γίνεται πάλι μιά μικρὴ παύσι)

ΛΙΛΙΚΑ. — Κι' αὐτὰ τὰ γοθάκια πὺ τὰ ἔκανες ;

ΝΙΤΣΑ. — Μήπως εἶνε κι' αὐτὰ στὸ μοντέλλο τὸν δικὸν σου ;

ΛΙΛΙΚΑ. — "Εχω τρία ζεῦγη γοθάκια πανομοιότυπα... Δὲν τὰ φορῶ πειὰ, γιὰτὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε καὶ τόσο τοῦ γούστου μου... Μοιάζουνε ὅμως τόσο πολὺ μὲ τὰ δικά σου, πού...

ΝΙΤΣΑ. — "Ακουσε, Λιλίκα, μὴ μὲ καθυστερεῖς, σὲ παρακαλῶ... Τὴν ὥρα πὺ ἦρθες ἐτοιμαζόμουν νὰ θγῶ... καὶ θιάζομαι, ξέρεις, πολὺ...

ΛΙΛΙΚΑ. — Δὲν λέω πειὰ οὔτε λέξι.

ΝΙΤΣΑ. — Ποῦ εἶνε ὁ κορσές μου ; Βλέπεις τί μοῦ κάνεις ; Μὲ τὴν κουβέντα σου, τάχω χάσει... "Α! νὰ τον, κάθεσαι πάνω του.

ΛΙΛΙΚΑ. — Πάρ' τον.

ΝΙΤΣΑ. — Εὐχαριστῶ.

ΛΙΛΙΚΑ. — "Ω, διάθολε !

ΝΙΤΣΑ. — Τί εἶδες πάλι ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Τὸν κορσέ σου...

ΝΙΤΣΑ. — Εἶνε κι' αὐτὸς ὁμοιος μὲ τὸν δικὸν σου ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Εἶνε ἀπίστευτο! Εἶνε ἕνας χρόνος τώρα, πὺ μεταχειρίζοσούνα κορσέ μὲ μανέλλες.

ΝΙΤΣΑ. — Ναί, μὰ τώρα δὲν μεταχειρίζομαι πειὰ τέτοιον.

ΛΙΛΙΚΑ. — "Η ἀλήθεια εἶνε πὼς αὐτὸς εἶνε πολὺ καλύτερος...

ΝΙΤΣΑ. — Καὶ κάνει ὥραιότερο σῶμα...

ΛΙΛΙΚΑ. — Θάλεγε κανεὶς πὼς μαντεύεις τὴ σκέψι μου !

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Σὲ εἶχα προειδοποιήσει... "Εγὼ ὅμως θρίσκα ὅτι εἶναι πὺ μελαγχολικὸς καὶ πὺ πένθιμος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

— Πραγματικὰ, ἀπόλυτη σιωπὴ ἀπλώνεται παντοῦ...

— Νοιώθω τὰ μέλη μου νὰ παγώνουν...

— "Ενα χαμόγελο τῆς κομῆσης ντὲ Μπονσιέρ θὰ σὲ θερμάνη. "Ελα !

"Ο "Εδμόνδος ἀκολούθησε τὸν "Ιερώνυμο Γκρελούς, — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ σύντροφός του — ὁ ὁποῖος χτύπησε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου.

Περίμεναν μιά στιγμὴ.

Βαρεῖα θήματα ἀκούστηκαν στὴν αὐλὴ, ἔπειτα ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἕνας γέρος θυρωρὸς παρουσιάστηκε.

"Ο θυρωρὸς κύτταξε τὸν Γκρελούς κι' ἀμέσως φώναξε: — "Α! "Ο θιασάρχης τῶν ἀντρεϊκέλων !

— Ναί, καλέ μου Μπρικάρ, εἰμ' ἐγὼ, ὁ "Ιερώνυμος Γκρελούς, ὁ θιασάρχης τῶν ἀντρεϊκέλων, ἀπάντησε χαρούμενος ὁ θετὸς πατέρας τοῦ "Εδμόνδου.

— Καὶ πάντοτε εὐθύμως, εἶπε ὁ θυρωρὸς.

— Πάντοτε !... "Ὅπως τὴν ἐποχὴ πὺ ἔκανα ὅλους ἐδῶ, κι' αὐτὴν τὴν κ. κόμησσα, νὰ γελοῦν.

— Πολλὲς φορές, κύριε Γκρελούς, ἀναφέρουμε τ' ὄνομά σας ἐδῶ κι' ὅλοι μας λυπώμαστε, γιὰτὶ ἔχουμε τόσα χρόνια νὰ σὰς δοῦμε... Φέρατε καὶ τὰ νευρόσπαστά σας ;

— "Οχι, καλέ μου κύριε Μπρικάρ. Περνούσαμε ἀπὸ δῶ καὶ σκέφθηκα ὅτι εἶχα καθήκον μου νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κυρία κόμησσα, ἡ ὁποία μὲ τόση καλwsσύνη μὲ δέχτηκε πάντοτε στὴν ἑπαυλὶ της...

— "Α! δὲν φέρατε τὰ ἀντρεϊκέλά σας, κύριε Γκρελούς;... Μὰ κι' ἀνὰ τὰ φέρνατε, θὰ ἦσαν περιττά, κύριε Γκρελούς. Στὸν πύργο ἀπαγορεύεται πειὰ ἡ χαρὰ κ' ἡ εὐθυμία...

"Ο Γκρελούς, μόλις ἀκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἔγινε κατὰχλωμος.

— Θεέ μου ! εἶπε μ' ἀγωνία. Τώρα θλέπω πὼς ἔχετε πένθος, κύριε Μπρικάρ. Μήπως ἡ κυρία κόμησσα ;...

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ ἀγαπητὴ μας κυρία εἶνε καλὰ...

— "Α ! ἀναπνέω ! φώναξε ὁ Γκρελούς, θγάζοντας ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Γιὰ ποιὸν λοιπὸν ἔχετε πένθος ;

— Γιὰ τὸν κ. ὑποκόμητα ντὲ Μπονσιέρ, τὸν γυιὸ τῆς κυρίας κομῆσης.

— Θεέ μου ! εἶπε ὁ Γκρελούς. Τί τρομερὴ λύπη γιὰ τὴν λαμπρὴ κυρία κόμησσα !

— Ναί ! εἶπε ὁ γέρο ὑπρέτης. "Ἀλλὰ, ἐδῶ πὺ τὰ λέμε μεταξὺ μας, ὁ ὑποκόμης δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πὺ πρέπει νὰ τοὺς λυπᾶται κανεὶς πολὺ. "Εξ ἄλλου ἡ κ. κόμησσα μόλις τὸν γινώριζε... Εἶχε τόσα χρόνια νὰ τὸν δῇ... Πάντως τὸ χτύπημα ἦταν σκληρό, γιὰτὶ ἦταν παιδί της...

— Νομίζεις, ἀγαπητέ μου κύριε, Μπρικάρ, ρώτησε ὁ Γκρελούς, ὅτι ἡ κυρία κόμησσα, παρ' ὅλη τὴ μεγάλῃ της λύπη, θὰ μπορέσῃ νὰ μὰς δεχτῇ ;

— Δυστυχῶς δὲν μπορεῖτε νὰ δῆτε τὴν κυρία κόμησσα, φτωχὴ μου Γκρελούς...

— "Α! Γιατί ;

— Γιατὶ ξέχασα νὰ σὰς πῶ, ὅτι δὲν θρίσκειται στὸν πύργο "Αρφέλ.

— "Α! δὲν θρίσκειται στὸν πύργο ; ρώτησε ὁ Γκρελούς ξεφνιασμένος.

— "Εφυγε μόλις χθές.

— Γιὰ πολὺ καιρὸ ;

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὰς πῶ. Μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ μετὰ τρεῖς μέρες καὶ μετὰ ἕνα μῆνα.

— Καὶ δὲν ξέρετε πὺ πῆγε ;

— "Η κυρία κόμησσα πῆγε στὸ Παρίσι.

— Πέστε μου, καλέ μου κύριε Μπρικάρ, ἄφησε ἐδῶ τὴν διεύθυνσιν τῆς σὲ περίπτωσι πὺ θὰ ἤθελε νὰ τῆς χράψῃ κανεὶς ;

— Βέβαια.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴ δώσετε ;

— Θέλετε λοιπὸν νὰ πάτε στὸ Παρίσι, κύριε Γκρελούς ;

— Θὰ εἴμαστε ἐκεῖ αὐριο τὸ πρωί.

— Τότε θὰ ζητήσετε τὴν κυρία κόμησσα στὸ μέγαρο ντὲ Μπονσιέρ, ὁδὸς Βελσάς.

Εἰσθε πολὺ καλός, ἀγαπητέ μου κύριε Μπρικάρ. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὰς συγχωρήσετε γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

— Τί λέτε ; Δὲν θὰ φύγετε χωρὶς νὰ μῆπτε στὴν ἑπαυλὶ καὶ νὰ φάτε κάτι μὲ τὸ νεοῦριο πὺ εἶνε μαζί σας ;...

— "Οχι, εὐχαριστῶ... "Ο σύντροφός μου κι' ἐγὼ νομίζουμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ μποῦμε στὸν πύργο στὴν στιγμὴ πὺ ἀπουσιάζει ἡ κυρία κόμησσα...

— Ἀλλὰ ἡ κυρία κόμησσα σὰς ξέρει καὶ δὲν θὰ θεωρήσῃ κακό...

— Ἀδιάφορο, ἀγαπητέ μου κύριε Μπρικάρ. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν χρειάζομαστε τίποτε. Θάρθοιμε νὰ μὰς κάνετε τὸ τραπέζι μιά ἄλλη φορά. Χαίρετε...

"Ο Γκρελούς κι' ὁ "Εδμόνδος, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησαν τὸν Μπρικάρ, πῆγαν καὶ προγευμάτισαν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ.

Κατὰ τὴ μιά ἔφυγαν γιὰ τὸ Κλαμεσί, τὸ θράδυ ἔφθασαν στὸ Μοναθάρ καὶ τὴν ἄλλη μέρα θρισκόντουσαν στὸ Παρίσι, στὸ σπιτάκι τοὺς τοῦ λόφου τῆς Ἀγίας Γενεθιέ-δης.

"Εκεῖ, ὁ "Εδμόνδος εἶπε στὸν Γκρελούς:

— Σκέφθηκα πολὺ ὅλη τὴν νύχτα καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασιν μου. Εἶχα δεχθῇ νὰ σὲ συνοδεύσω στὴν ἑπαυλὶ ντ' Ἀρφέλ, ἀλλὰ δὲν θάρθῶ μαζί σου στὸ μέγαρο ντὲ Μπονσιέρ. Καλλίτερα εἶναι, ἀφοῦ ξέρεις τὴν κόμησσα, νὰ παρουσιαστῇς σ' αὐτὴν μόνος σου. "Ἀν σοῦ ἐξεδήλωσε ἄλλοτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ δῇ, ἤθελε νὰ μὲ δῇ στὸν πύργο τῆς καὶ ὄχι στὸ μέγαρο ντὲ Μπονσιέρ. "Επειτα, τί ἔχω νὰ τῆς πῶ ; Σὺ μπορεῖς νὰ τῆς πῆς ὅτι ὁ πατέρας μου ἦταν παιδί της...

"Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτό ; Μιά ἀνάμνησις ἀπὸ ἕνα νεκρό... Εἶμαι πάντοτε γι' αὐτὴν ἕνας ἔξενος. Προτιμότερο θέβαινα νὰ μὴ τὴ δῶ καθόλου. Πρέπει μόνον νὰ τῆς παραδοθῶν τὰ χαρτιά τοῦ πατέρα μου πὺ ἀποτελοῦν μιά ἀνάμνησι γι' αὐτὴν. "Εσὺ θὰ το κάνης αὐτὸ καλλίτερα ἀπὸ μένα... Καλὰ θὰ κάνης μάλιστα νὰ μὴ τῆς μιλήσης καθόλου γιὰ μένα...

"Ἀν τῆς μιλοῦσες, θὰ φαινόταν πὺς κατὶ ζητᾶμε κ' οἱ δυὸ ἀπ' αὐτῇ... Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα, δὲν ζητῶ τίποτε, δὲν θέλω τίποτε. Γεννήθηκα τυχαῖα κ' ἡ τύχη ἄς κάνη γιὰ μένα ὅτι θέλει. Βρίσκομαι στὰ χέρια της σάν ἕνα παιγνίδι ἐνὸς παιδιοῦ... Θὰ μὲ κατασυντρίψῃ θέβαινα. Μὰ πρέπει νὰ παλεύῃ κανεὶς, νὰ παλεύῃ ἀδιάκοπα, καθὼς λέει ὁ φίλος μου ὁ Μαρντοσέ. "Εγὼ ὅμως γιὰ ποῖο λόγο νὰ παλαῶω ; Δὲν θέλω νὰ ζῶσ πολὺ. "Ὅσο πὺ γρήγορα πεθαίνει κανεὶς, ἴσο πὺ γρήγορα ξεχνάει καὶ τόσο πὺ λίγο ὑποφέρει...

"Ο "Εδμόνδος στάθηκε μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐξακολού-

θησε:

— Για μία στιγμή πίστεψα στην εύτυχία και νόμισα ότι μου χαμογέλουσε... 'Αλλά ήταν ψέμα, ήταν μία ειρωνεία ολκτρή... Μέσα σε μία στιγμή, όλα κατέρρευσαν γύρω μου, όλα χάθηκαν. Η κόμησα ντε Μπονσιέρ θα μπορούσε να με κάνει πλούσιο... 'Αλλά μήπως έχω ανάγκη να είμαι πλούσιος; Τι να τὰ κάνω τὰ πλούτη; Νά' έργαστώ για ν' αναδειχθώ! Κ' ύστερα; Δεν πρόκειται πεινά να γίνω άξιος της Λευκής... Δεν μπορώ πεινά να συλλογίζωμαι την κόρη του Ζαν Ρενώ, του δολοφόνου του πατέρα μου...

»Δεν θέλω τίποτε, Γκρελούς, πατέρα μου, δεν θέλω τίποτε... Πιστέψέ με... 'Ας μη θρεθούμε στη δύσκολη θέσι ν' άρνηθούμε μία έλεημοσύνη...

— Παιδί μου, άποκρίθηκε ο Γκρελούς, δεν θέλω τίποτε που εσύ δεν τὸ θέλεις. Θά πάω μόνος στο μέγαρο ντε Μπονσιέρ... 'Εν τούτοις, αν ή κόμησα μου μιλήση για σένα, θ' αναγκαστώ να της άπανησω.

— 'Εστω, αλλά πές της πρό πάντων, ότι δεν θέλω τίποτε.

Ο 'Ιερώνυμος Γκρελούς, άφου αναπαύθηκε λίγες ώρες, φόρεσε τὰ καλλίτερα του ρούχα και έβγινε έξω. Διευθυνόμενος προς τὸ μέγαρο ντε Μπονσιέρ

ΙΣΤ'

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ενα πρωί, ο Γερμανός μπαίνοντας στο δωμάτιο του κυρίου του, στάθηκε έκστατικός, βλέποντας τὸν κόμητα ν' αναστενάζει γονατιστός.

Ο κ. ντε Μπονσιέρ είχε άκουπήσει τούς άγκῶνες του σε μία καρέκλα και έσφιγγε τὸ κεφάλι του μέσα στα τρεμάμενα χέρια του. Βυθισμένος καθώς ήταν στις τύψεις του, στη θλίψη του και την άπελπισία του δεν άκουσε τὸν γέρο ύπηρέτη που μπήκε μέσα.

Ο Γερμανός κούνησε περίλυπος τὸ κεφάλι του.

— Ο δυστυχισμένος μου κύριος! άναλογίστηκε. Πόσο έποφέρει!... 'Απ' τὸν καιρό που ξαναγύρισε, ὅλο κλαίει και στενάζει...

Ο κόμης άρχισε να μονολογῇ και να λήη:

— Βαδίζω προς τὸν θάνατο... Κάθε μέρα που περνάει, ζυγώνω προς τὸν τάφο. 'Αλλά πρέπει λοιπὸν να πεθάνω χωρίς να τὴν ξαναϊδῶ; Δεν έχω τὸ θάρρος να πάω προς αὐτήν... 'Οχι, ή Βαλεντίνη δεν μπορεί να μ' εὐσπλαχνιστῇ!... Είπε καλή και πονετική για ὅλους... Μόνο για μένα εἶνε αἰδοσώπητη... Και πού να τὰ ήξερε, Θεέ μου, ὅλα!... 'Ω να πεθάνω, να πεθάνω χωρίς να της εξομολογηθῶ τὸ ἔγκλημά μου, χωρίς να της ζητήσω συγγνώμην... Θεέ μου! εἰς πού τιμωρεῖς τόσο δίκαια τούς ἐνόχους, καταδικάσέ με στα φρικωδέστερα θασανιστήρια, αλλά εὐδόκησε να μου ἐπιτρέψης να τὴν ξαναϊδῶ, εὐδόκησε ν' άκούσω ἀπὸ τὸ στόμα της μία λέξι που να μου λήη ὑπάρχει για ὅσους μετανοοῦν, ή ἐλπὶδα της αἰωνιότητος...

Ο Γερμανός, μὴ θέλοντας ν' ἀνηχησῇ τὸν κύριο του, θγήκε ήσυχα ἀπ' τὸ δωμάτιο. 'Όταν άργότερα εἶδε πάλι τὸν κύριο του, τοῦ εἶπε:

— Κύριε κόμη, έχω ανάγκη ἀπὸ μία ἄδεια δυὸ-τριῶν ἡμερῶν... Σας παρακαλῶ πολὺ να μου τὴν δώσετε...

— Δεν έχω τὸ δικαίωμα να σοῦ άρνηθῶ τίποτε! Γερμανέ. 'Αλλά μόνο, για τρεῖς μέρες, δεν εἶν' ἔτσι; Μόνον ἔσένα έχω ἐδῶ. Τούς ἄλλους δεν τούς ξέρω...

— 'Όλοι οἱ ὑπηρετές σας σας εἶνε ἀφασίωμένοι, κύριε κόμη. Πιστέψτε το αὐτό...

— Ναί, τὸ πιστεύω, Γερμανέ, γιατί εἰς τούς διάλεξες... 'Αλλά ὅταν ή λυπη ἔχειλίξῃ μέσα μου, μόνο μπροστά σου μπορῶ να κλάψω...

— Θά φύγω ἀπὸψε και ὑπόσχομαι στὸν κόμητα να ξαναγυρίσω μεαύριο...

— Και πού θὰ πᾶς, Γερμανέ;

— Στην πατρίδα μου. Αἰσθάνομαι τὴν ανάγκη, κύριε κόμη, να μείνω λίγες ὥρες κοντά στὸς ἀνεψίους μου και τὰς ἀνεψιές μου.

— Τὸ καταλαβαίνω αὐτό, εἶπε ὁ κόμης ἀναστενάζοντας. Πήγαινε, Γερμανέ, πήγαινε Γερμανέ, ν' άγκαλιάσης τούς συγγενείς σου... 'Εσὺ εἶσαι εὐτυχισμένος, άφου ἔχεις οικογένεια.

Μὰ ὁ Γερμανός εἶχε πῆ ψέματα στὸν κόμητα, λέγοντάς του ὅτι θὰ πήγαινε να δῇ τούς συγγενείς του. Τὴν ἄλλη μέρα θρῖσκόταν στὸ 'Αρφέλ μπροστά στην κόμησα Βα-

λεντίνη.

— Κυρία κόμησσα, τῆς εἶπε, γονατίζοντας μπροστά της, να νά σὰς ζητήσω μία μεγάλη χάρι...

— Λέγε, Γερμανέ, σὲ άκούω...

— 'Απ' τὸν καιρό που ὁ κ. κόμης διέκοψε τὰ ταξίδια του και ξαναγύρισε σης Παρίσι, τὸν θασανίζει μία ἀπεραντη λύπη, που τίποτε δεν μπορεί να τὴν λιγοστέψῃ... 'Η ἀπελπισία του με τρομάζει...

— Καταλαβαίνω... 'Ο θάνατος τοῦ γιου τοῦ.

— 'Οχι, κυρία κόμησσα, τὸν σπαράζουν περισσότερο ή τύψεις της συνειδήσεως. Αὐτό που τὸν συντρίβει δεν εἶνε ὁ θάνατος τοῦ ὑποκόμητος, αλλά ὁ θάνατος τοῦ γιου σας...

— Γερμανέ, δεν εἶπες λοιπὸν. στὸν κύριό σου ότι ξέρω τὰ πάντα;

— 'Οχι, κυρία κόμησσα, δεν τοῦ εἶπα τίποτε...

— 'Αλλά δεν σὲ εἶχα ἐμποδίσει να τοῦ μιλήσης...

— Σώπασα μπροστά στη θλίψη τοῦ κυρίου μου...

— Καλά, 'Αλλά, καθώς μου εἶπες, ήρθες να μου ζητή-

σης κάποια χάρι. Περί τίνος πρόκειται λοιπὸν;

— 'Ο κύριος κόμης ἄλλαξε τόσο πολὺ τελευταία, ὥστε γίνθηκε άγνώριστος. Γέρασε πρόωρα και κάθε μέρα ἔασθενεῖ περισσότερο. Θὰ πεθάνῃ γρήγορα, κυρία κόμησσα... Δεν φοβάται θέθαια τὸν θάνατο, αλλά δεν θέλει να πεθάνῃ χωρίς να σας ξαναδῇ, χωρίς να σας πῇ αὐτό που άγνοεῖτε ακόμα και χωρίς να ἐπικαλεστῇ τη συγγνώμη σας.

— 'Αί!...

— 'Η μετάνοιά του εἶνε μεγάλη, κυρία κόμησσα, και αν τὸν θλέπατε θὰ τὸν λυπώσαστε... Δεν τολμάει νάρθῃ να σας ὀρθῇ, αλλά σας προσκαλεῖ με δάκρυα και λυγμούς.

— Και σὲ στέλνει ὁ ἴδιος;

— 'Οχι, κυρία, άγνοεῖ ότι θρῖσκομαι ἐδῶ... Χωρίς να τὸ ἀντιληφθῇ τὸν εἶδα χθὲς γονατιστὸ να προσεύχεται και να ἱκετεύῃ τὸν Θεὸ να μεσολαβήσῃ σὲ σας για να τὸν συγχωρέσετε...

— Και τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Νάρθῃτε στὸ Παρίσι, κυρία κόμησσα. 'Ω! σεις ή πιὸ άγαθή, ή πιὸ εὐγενής, ή πιὸ γενναία ἀπὸ τίς γυναῖκες, σεις που κάνετε τόσο καλά σὲ ὅλους, λυπηθῇτε τὸν κ. κόμητα... 'Ελάτε!... 'Ελάτε στὸ Παρίσι, ἔστω κ' αν πρόκειται να μείνετε στὸ Παρίσι μία μόνη ὥρα...

— 'Η κόμησσα δίστασε μία στιγμή, αλλά ή γενναία της καρδιά ὑπερίσχυσε.

Ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὴν συγγνώμην... 'Αμέσως λοιπὸν ἔε-
χασε ὅσα ὑπέφερε στὸ παρελθὸν και σκέφθηκε τὸν Θεὸ, ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ πάντοτε...

— Γερμανέ, αὐριο θὰ θρῖσκομαι στὸ Παρίσι... 'Αν φτά-
σης πρὶν ἀπὸ μένα και τὸ κρίνης αὐτὸ ὠφέλιμο, εἰδοποίη-
σε τὸν κύριό σου...

— 'Ο κύριος κόμης σάώθηκε! φώναξε ὁ Γερμανός με πρόσωπο που άχτινοβόλουσε ἀπὸ χαρά.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ή κόμησσα ντε Μπονσιέρ εἶχε φύ-
γει για τὸ Παρίσι τὴν προηγούμενη τῆς ἡμέρας που ὁ Γκρελούς και ὁ 'Εδμόνδος ἔφτασαν στὸν πύργο.

Ο Γερμανός ἔφθασε στὸ Παρίσι λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὴν κόμησα.

Δεν εἶπε τίποτε στὸν κόμητα σχετικῶς με τὸ ταξίδι του, αλλά ὅταν ή κόμησσα ἔφθασε και τὴν εἰσήγαγε κρυφά σ' ἓνα δωμάτιο που θρῖσκόταν πλᾶϊ στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του παρουσιάστηκε μπροστά του και εἶπε:

— 'Ο κ. κόμης ἐπιθυμεί να δῇ ἓνα πρόσωπο που φέρνε εἰδήσεις τῆς κ. κόμησσης;

— 'Ο κόμης πετάχτηκε ἔπάνω.

— Εἰδήσεις τῆς κομήσσης! φώναξε. Ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ πρόσωπο;

— 'Εκεῖ! ἀπάντησε ὁ γέρο ἐπιστάτης, δείχνοντας μία πόρτα στὸν κύριό του.

Τὰ μάτια τοῦ κόμητος ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά κ' εἰτοιμά-
στηκε να τρέξῃ προς τὸ πλαινὸ δωμάτιο, αλλά ὁ Γερμα-
νός τὸν συγκράτησε:

Μία μεγάλη ἔκπληξις σας περιμένει, τοῦ εἶπε. Δεν ξέ-
ρω πῶς να σας τὸ πῶ... 'Υποθέστε, παραδείγματος χάριν, κύριε κόμη, ότι ή ἴδια ή κόμησσα...

— Γερμανέ, τί σημαίνουν τὰ λόγια σου αὐτά...

— Κύριε κόμη, εὐαρεστηθῇτε να με συγχωρέσετε... Δεν ξαναγυρίζω ἀπ' τὴν οικογένειά μου, ὅπου σας εἶπα πῶς θὰ πάω... Ξαναγυρίζω ἀπ' τὸ 'Αρφέλ...

— Και κόμησσα; ρώτησε με άγωνία ὁ κόμης.

— Εὐαρεστήθηκε να εἰσακούσῃ τὴν παράκλησι, που τῆς ἀπηύθυναν...

— Τι τῆς εἶπες; ρώτησε ὁ κόμης με τρεμάμενη φωνή.

— 'Η κυρία κόμησσα ντε Μπονσιέρ πληροφορήθηκε ἀπὸ μένα ότι ὑποφέρετε, ότι θέλετε να τὴ δῆτε... και ἀμέσως ή κυρία κόμησσα ήρθε...

— 'Ηρθε; Εἶν' ἐδῶ; Κοντά μου;... φώναξε ὁ κόμης.

— 'Οχι! 'Οχι! Δεν εἶμαι άξιος γι' αὐτό... Εἰμ' ἓνας ἄ-
θλιος... ἀνάξιος για κάθε συγγνώμη... ἀνάξιος και ἑνός μόνον βλέμματός της.

»Γερμανέ, ἔξακολούθησε ἔξαλλος, δεν έχω τὸ δικαίωμα να παρουσιάστῶ μπροστά της, δεν μπορεί να με συγχωρέ-
σῃ...

»Εκείνη τὴ στιγμή, ή κόμησσα, ή ὁποία άκουγε τὰ πάν-
τα, άνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου και παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι.

— Κύριε κόμη ντε Μπονσιέρ, εἶπε με φωνή που ἔπαλλε ἀπὸ συγκίνησι, ἔχετε ανάγκη παρηγοριάς... 'Αφιέρωσα ὅ-
λη μου τὴ ζωὴ στην ἀνακούφισι αὐτῶν που ὑποφέρουν...

»Ερχομαι λοιπὸν τώρα σὲ σας...

— Πῶς; φώναξε ὁ κόμης. Σὲ μένα μιλάτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Ποῖος λοιπὸν σας δίνει τὴν ὑπέροχη αὐτὴ γενναιότητα;

— 'Ο Θεός! ἀπάντησε χαλῆ-
νια ή Βαλεντίνη.

— 'Ο Θεός!... Ξαναεἶπε σὰν ἡχῶ ὁ κόμης.

Και ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— 'Α! ὅσο μεγαλόψυχη κ' αν εἴσθε, ὅσο ἀπεραντη κ' αν εἶ-
νε ή χριστηνική σας άγάπη, θ'

ἀπομακρυνθῇτε ἀπὸ μένα με τρόμο, θὰ με άποκρούσετε με φρίκη, ὅταν σας πῶ...

— Δεν ἔχετε να μου πῆτε τίπο-
τε, κύριε κόμη, τὸν διέκοψε ή Βαλεντίνη. Ξαναεἶδα τὴ Μαριέ-
τα, τὴν παλαιά μου καμαριέρα, και μου τὰ ὡμολόγησε ὅλα...

— Και ήρθατε!... Και εἴσθε ἐδῶ!...

— Ναί, ήρθα να πῶ σὲ σας, ότι σας συγχωρῶ... για να σας παρηγορήσω, αν μπορῇτε να παρηγορηθῇτε...

»Υπῆρξε πολὺ ἔ-
νοχος, κύριε κόμη, αλλά ἔχετε τώρα τὸν έλεγχο της συνειδήσε-
ως σας, ὅπως ἐγὼ έχω τὴν με-
ταμέλειά μου... 'Όταν σας ἔγκα-
τέλειψα, ὅταν ἀπομακρυνθῇκα ἀπὸ σας για πάντα ἔκανα πολὺ ἄσχημα που δεν σας ὡμολόγη-
σα ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Τὴν ἀλήθεια; τραύλισε ὁ κόμης.

— Ναί! Τυφλωμένος, ξεγελα-
σμένος, ὅπως κ' ἐγὼ ἀπὸ ἓνα ἄθλιο πλάσμα, θὰ γινώσαστε ἴ-
σως ἔνοχος μόνο τοῦ πρώτου ἔγ-
κλήματος... 'Αλλά, ἔξ αἰτίας τῆς σιωπῆς μου, διαπράξατε και δεύτερο...

— Θεέ μου, Θεέ μου! ψιθύρισε ὁ κόμη.

— 'Η κόμησσα ντε Μπονσιέρ, ἔξακολούθησε ή Βαλεν-
τίνη, ἔπρεπε να πῇ τότε στὸν σύζυγό της: Μιὰ 'Αρφέλ δεν προδίδει ποτὲ τὴν συζυγική της τιμὴ! Μιὰ 'Αρφέλ δεν ἀποπλανάται ποτὲ! Μιὰ 'Αρφέλ δεν γίνετα ποτὲ ἔνοχος!

— Εἶμαι ἄθλιος! Εἶμαι ἄθλιος! φώναξε σὰν τοελλός ὁ κόμης. 'Ήταν παιδί μου! 'Ήταν παιδί μας!

— Ναί, κύριε κόμη, ήταν παιδί μας και θὰ μᾶς παρηγο-
ροῦσε για τὸ ἄλλο που χάσαμε... Θὰ ήταν τὸ καυχημά σας, ή ἐλπὶδα σας, ή δόξα τοῦ οἴκου σας, γιατί τὸ ξέρω, εἶχε εὐγενική καρδιά και μεγάλη ψυχὴ...

Και, άφου εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ή κόμησσα ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

— 'Ω! καταραστήτε με! Καταραστήτε με! φώναξε ὁ κόμης.

— 'Οχι! ἀπάντησε ή κόμησσα. Εἴσθε πιὸ ἀξιολύπητος ἀπὸ μένα...

»'Ηρθα ἐδῶ, ὅχι για να σας ἐπιπλήξω, αλλά για να κλάψω μαζί σας... και, αν μπορῶ, να σας παρηγορήσω.

— 'Ω! 'Ω! 'Ω! εἶπε ὁ κόμης.

Καί, κλαίγοντας, γονάτισε, ἔνωσε τὰ χέρια του και ἔ-
πρόφερε με ἱκετευτική φωνή αὐτὰ τὰ λόγια:

— Συγγνώμην! Συγγνώμην!...

»Η κόμησσα ἄλλωπε προς αὐτὸν τὸ χέρι της και τὸν βοήθησε να σηκωθῇ.

Κάθησαν, ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

— 'Ω! καταραμένη ζηλοτυπία! ψιθύρισε ὁ κόμης. Πό-
σο κακὸ ἔκανα στὴ ζωὴ μου!...

— 'Ο Θεός σας ἐφώτισε και θὰ σας συγχωρέσῃ, άφου σας ἔκανε να μετανοήσετε.

— Θὰ με συγχωρέσῃ ὅπως με συγχωρέσατε κ' ἔσεις...

»Εγὼ ὅμως δεν θὰ συγχωρέσω ποτὲ τὸν ἑαυτό μου...

— 'Υποφέρετε... δεν μπορεῖτε να κάνετε τίποτε περισ-
σότερο...

— Και μου δείχνετε τὸν οὐρανὸ σεις!... Σεις, τῆς ὁ-
ποίας κατέστρεψα τὴν νεότητα, σεις, που σας ἀφαίρεσα τὴν εύτυχία, τὴ ζωὴ... σεις που σας θασάνισα ἄνδρα...

— Πάρτε να κατηγορῇτε τὸν ἑαυτό σας, κύριε κόμη...

»'Ας μὴ ξαναγυρίσουμε πειά στὸ παρελθὸν!... 'Α! κ' ἐ-
γὼ ἐπέπληξα πικρά τὸν ἑαυτό μου, ταπεινώθηκα και θασανί-
στηκα μπροστά στὸν Θεὸ και καταράστηκα τὴν καταραμένη περηφάνεια μου που μ' ἔκανε να σωπάσω και που στάθηκε για σας τόσο μοιραία.

— Ζητᾶτε να κατηγορήσετε τὸν ἑαυτό σας, για να με δι-
καιολογήσετε, εἶπε ὁ κόμης.Θα-
μάζω τὴ μεγαλοψυχία σας... 'Αλ-
λά πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐξέ-
τασα τὴ συνειδήσί μου και με κυρίευσε ἀπερίγραπτος τρόμος ὅταν εἶδα πῶς φέρθηκα σὲ σας...

»Πῶς φέρθηκα ὡς πατέρας... 'Α! καταλαβαίνω τὴν περηφάνεια σας... 'Ήταν μία δικαιολογημέ-
νη ἀγανάκτησις... Και ἐγὼ ἔκρι-
να αὐστηρὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ που σας πρόσβαλα τόσο σκληρὰ...

Και εἶδα πῶς ή-
μουν τρελλός, ναί... τρελλός... 'Αλλοιῶς θὰ ήμουν ἓνας μεγάλος κακοῦργος!... Μπορῶ ν' ἀποβεῖξω σὲ σας ὅτι ἐξέτασα με εἰλικρίνεια τὸ παρελθὸν κ' ότι ἔκρινα καθαρά τὴ συμπεριφορά μου σὲ σας...

Δεν ὑπῆρξε μόνον ἀδέξις, παράλογος κ' ἄδικος, αλλά κακός και μυσαρὸς!... Πρὸ τοῦ γάμου μας, ἀγαπούσα-
τε τὸν Λουκιανὸν ντε Λωράν, τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ θῦμα τῆς ζη-
λοτυπίας μου... 'Αλλά θυμήθηκα τὰ τελευταία σας λόγια... Πρὶν ἀπομακρυνθῇτε ἀπὸ μένα μου εἶπατε: «Θὰ μπορούσα να σας ἀγαπήσω».

Ναί, αν μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ μας, σας φερόμουν, ὅπως πρέπει να φέρεται κανείς σὲ μία άγαπημένη σύζυγο, σὲ μία σεβαστὴ μητέρα, θὰ μου ἀνοί-
γατε τὴν καρδιά σας, θὰ μ' ἀγαπούσατε...

— Ναί, εἶπε ή Βαλεντίνη.

— Κι' ὅμως, ἀντὶ να τὸ κάνω αὐτό, ἔξακολούθησε ὁ κόμης, σας πρόσβαλα και στα μητρικά σας αἰσθήματα κ' ἔγινα ἔτσι άφορμὴ να κλειστῇ για μένα ή καρδιά σας. Κατέστρεψα τὴν εύτυχία σας και τὴ δική μου, χωρίς να δῶ καθόλου ότι ή εύτυχία ήταν τόσο κοντά μας. Τὸ κατάλαβα αὐτό, αλλά ήταν πειά πολὺ ἄργά. Μετὰ τὸ τρομερὸ δρᾶμα τοῦ 'Ασιέρ, ἀποσυρθήκατε στὸ 'Αρφέλ, γιατί με θεωρούσατε πειά δολοφόνου κ' εἶχα γίνεῖ για σας ἀντικείμενο τρώμου. Μὴ μπορώντας πειά νᾶ μ' ἀγαπήσετε, καταλάβατε ότι εἴσατε ὑποχρεωμένη να φύγετε ἀπὸ κοντά μου... Και αν δεν μου εἶπατε τότε ότι δεν εἴσθε ἔνοχος, τὸ κάνετε για νᾶ μὴ σας παρακαλέσω να ξαναγυρίσετε...

Και ὅμως, ξαναγυρίζω τώρα, εἶπε ή κόμησσα.

— Για να με παρηγορήσετε. Θὰ μείνετε;

— Μερικὲς ἡμέρες.

— Μερικὲς ἡμέρες, εἶνε πολὺ λίγο.

»Η κόμησσα τὸν άκουγε προσεχτικά

— Μπορείτε νάρθητε σεις στο 'Αρφέλ.
— Μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε ;
— Σὰς παρακαλῶ...
— Ὁ κόμης πήρε τὸ χέρι τῆς συζύγου του καὶ τὸ φίλησε μὲ ἀπείρο σεῦσμά.
— Ἐπειτα χτύπησε ἕνα κουδοῦνι καὶ εἶπε στὸν Γερμανό, ποὺ παρουσιάστηκε ἀμέσως:
— Γερμανέ, διάταξε νὰ ἐτοιμαθοῦν τὰ δωμάτια τῆς κυρίας κομῆσης. Ἐχει τὴν καλωσύνη νὰ μείνῃ μερικὲς μέρες στὸ μέγαρο ντὲ Μπονσιέρ.
— Τί εὐτυχία ! Τί εὐτυχία ! φώναξε ὁ Γερμανός.
Καὶ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ τοῦ κυρίου του.

12'

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμηςσα ἐξακολούθησαν νὰ κουβεντιάσουν. Εἶχαν τόσα πράγματα νὰ ποῦν.

Μίλησαν λίγο γιὰ τὸν ὑποκόμητα Γκοντράν, γιατί τόσο γιὰ τὴ Βαλεντίνη, όσο καὶ γιὰ τὸν σύζυγό της, τὸ θέμα αὐτὸ ἦταν πολὺ ὀδυνηρό.

Ὁ κόμης ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγνοῖ γιὰ ποιὸν λόγο μετὰ τὸ δράμα τοῦ Ἀσνιέρ, ἂν καὶ δήλωσε ὅτι αὐτὸς διέπραξε τὸν φόνο, δὲν καταδιώχθηκε καὶ γιὰ ποιὸν λόγο δὲν ἔγινε καμιά σχετικὴ ἀνάκρισι.

Ὅταν ἤρθε ὁ λόγος σ' αὐτὸ τὸ θλιβερό θέμα, ἡ κόμηςσα τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ὁ Λουκιανὸς εἶχε γράψῃ λίγο πρὸ τοῦ θανάτου του, καθὼς καὶ τὸ σημεῖωμά του πατρὸς του.

Ὁ κόμης, μόλις τὰ διάβασε, ἔρρηξε σ' αὐτὰ ὄχι μόνον τὴν ἀπόδειξί τῆς ἀθωότητος τῆς συζύγου του γιὰ τὴν ὁποία ἄλλως τε ἦταν πεῖσι βέβαιος, ἀλλὰ καὶ κυριεύθηκε ὀρμητῆς συγκίνησι, ὁλέποντας πόσο μεγαλόψυχο στάθηκε ἀπέναντί του τὸ δυστυχισμένο θῦμα του.

Κατάλαβε τὰ πάντα. Ὁ πατέρας αὐτός, ποὺ χτυπήθηκε τόσο σκληρὰ χάνοντας τὸ παιδί του, ποὺ ἦταν ἡ ἐλπίδα τῶν γηρατειῶν του, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἐκδίκησι, δὲν ἀφῆσε τὴ δικαιοσύνη νὰ λειτουργήσῃ καὶ ἀπῆλλαξε τὸν φονέα τοῦ γιου τοῦ ἀπὸ τὸ αἶσχος νὰ ἐμφανισθῇ στὸ κακουργιοδικεῖο σὰν κοινὸς δολοφόνος.

— Ὁ δυστυχισμένος νέος ! Ὁ δυστυχισμένος νέος ! ψιθύρισε.

— Ἦταν μιὰ εὐγενικὴ ψυχὴ ! ἀπάντησε ἡ κόμηςσα.

— Ἀυτὲς, ξαναεἶπε περίλυπος ὁ κόμης, εἶνε ἡ πράξις μου... Παντοῦ, ἀπ' ὅπου πέρασα, σκόρπισα τὴ λύπη, τὸ πένθος, τὴ συμφορὰ !... Ἀ! εἶμαι ἄξιος τῶν ὅσων ὑπέφερα καὶ ὅρισκα ὅτι ἡ τιμωρία μου δὲν εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη !... Σεῖς ὅμως μ' εὐσπλαγχνισθήκατε καὶ ὄχι μόνον μοῦ εἶπατε: «Σὲ συγχωρῶ !» ἀλλὰ καὶ ἤρθατε νὰ με παρηγορήσετε... Μοῦ ἀποδίδετε τὸ καλὸ ἀντὶ τοῦ κακοῦ... Καὶ ὅμως, ἀλλοίμονο ! δὲν μπορῶ πειὰ νὰ κάνω γιὰ σὰς τίποτε, ἀπολύτως τίποτε...

— Κύριε κόμη, εἶπε ἡ κόμηςσα, ἂν ζοῦσε τὸ παιδί μας ὁ Ἐδμόνδος, τὰ πράγματα θὰ ἦσαν διαφορετικὰ...

— Γιά πολὺν καιρὸ θαυκαλίστηκα μὲ τὴ σκέψι καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτή... ψιθύρισε ὁ κόμης.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, ἔμαθα πρὸ ὀλίγων μηνῶν ποῖα ἦσαν ἡ ὀλεθρία τοῦ τύχη;

— Ὡστε ξέρετε ; ρώτησε ἡ κόμηςσα μὲ τρεμάμενη φωνή.

— Ναί, ὁ γιός μας, τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ θὰ ἦταν σήμερὰ ἡ χαρὰ μας καὶ ποὺ θὰ σὰς ξανάδινε τὴν εὐτυχία ποὺ σὰς ἀφῆρεσα, ὁ γιός μας ὁ Ἐδμόνδος, δὲν ὑπάρχει πειὰ στὴ ζωή...

— Ἀλλοίμονο ! ψιθύρισε ἀναστενάζοντας ἡ κόμηςσα.

— Ναί, ξαναεἶπε ὁ κόμης μὲ δραχνὴ φωνή. Ὁλες τὲς ἀνεπανόρθωτες αὐτὲς συμφορὲς ἐγὼ τις ἐπροκάλεσα... Τὰ δυὸ μου

παιδιά, σεῖς, ἡ οἰκογένεια ντὲ Λωρὰν καὶ ἄλλες οἰκογένειες... Ὡ! πόσα θῦματα γιὰ ἕνα μόνον ἄνθρωπο! Θέλετε νὰ μάθε πὼς πέθανε τὸ παιδί μας ;

— Ναί.

Τότε ὁ κόμης διηγήθηκε στὴν σύζυγό του, πὼς, ὅταν θρискόταν στὴν Καγιέννη, ἔτυχε νὰ μιλήσουν σ' αὐτὸν γιὰ τὸν Ζὰν Ρενώ, πὼς ὁ κατὰδικος αὐτὸς ποὺ κατηγορεῖτο ἐπὶ δολοφονία, τοῦ προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ πὼς σκέφτηκε νὰ ζητήσῃ τὴ χάρι του.

Κατόπιν τῆς μίλησε γιὰ τὸν παλαιὸ του φίλο δικηγόρο Ντεμουλέν, γιὰ τὴν μετὰσσι τοῦ διασημοῦ νομομαθοῦ, στὸ Ἄνω Σαόν, γιὰ τὲς ἔρευνες ποὺ ἔκανε ἐκεῖ στὰ δικαστικὰ ἀρχεῖα καὶ γιὰ τὲς παρῶξες ἀποκαλύψεις του ἀπὸ τὲς ὁποῖες φαινόταν ἀδιαφιλονίκητῃ ἡ ἀθωότης τοῦ Ζὰν Ρενώ.

Τέλος τῆς εἶπε πὼς θεσβιώθηκε ἀδίστακτα ἀπὸ τὲς ἔρευνες τοῦ δικηγόρου, ὅτι ὁ νεαρὸς Ἐδμόνδος ποὺ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν πλούσιο κτηματῆα Μελλιέ ἦταν ὁ γιός του.

Ἡ κόμηςσα ποὺ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν ἀκούγε προσωπικὰ καὶ κατασυγκινημένη, τὸν ρώτησε:

— Ξέρετε, κύριε κόμη, ποῦ ἐτάφη τὸ δυστυχισμένο παιδί μας ;

— Στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ Φρεμικούρ.

Ἡ κόμηςσα ἀναστέναξε θαθεῖα.

— Θὰ ἐπισκεφθῶ πρῶτα τὸ νεκροταφεῖο, ὅπου ἀναπαύεται τὸ πρωτότοκο παιδί μας, εἶπε. Ἐπειτα θὰ πάω στὸ Φρεμικούρ νὰ γονατίσω καὶ νὰ προσευχηθῶ στὸν ἔγκραταλειμμένο τάφο τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ.

— Ἄν θέλετε, θὰ σὰς συνοδεύσω, εἶπε ὁ κόμης.

— Ναί, θὰ πάμε μαζί. Ξέρετε τί ἀπόγινε αὐτὸς ὁ Ζὰν Ρενώ, τοῦ ὁποῖου πήρατε χάρι;...

— Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Καγιέννη καὶ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία.

— Ἀπὸ τότε δὲν ἀκούσατε νὰ γίνετα πειὰ λόγος γι' αὐτόν ;

— Ὁχι, ἀλλὰ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, ὅπου ἔλπιζε νὰ ὀρῇ τὴν σύζυγό του. Ἐκεῖν δὲν ζοῦσε πειὰ, ἀλλὰ ἡ κόρη του, τὴν ὁποία μεγάλωσε ὁ Ἰακώβος Μελλιέ θὰ τὸν παρηγόρησε θέβαισ γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς συζύγου του.

— Θὰ ἰδοῦμε τὸν Ζὰν Ρενώ, κύριε κόμη, καὶ θὰ μιλήσῃ σὲ μὰς γι' αὐτό... Ἀλλὰ πρὸ πάντων θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴν κόρη τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ, τὴν δυστυχισμένην Λουκία, ἡ ὁποία, ὅπως φαίνεται ἀγαποῦσε τὸν Ἐδμόνδο καὶ ἀγαπιῶταν ἀπ' αὐτόν.

— Ὡ! ἔκανε ὁ κόμης. Ἄν εἶνε ἀληθινὲς ἡ πληροφορίαι ποὺ ἔλαθε ὁ Ντεμουλέν, ἡ Λουκία ἐγκατέλειψε τὸ πατρικὸ σπιτί της τὴν ἐπομένη τῆς δολοφονίας τοῦ Ἐδμόνδου καὶ δὲν ἀκούστηκε πειὰ νὰ γίνετα λόγος γι' αὐτήν. Νομίζουν ὅτι πέθανε... Ὡ! πόσοι τάφοι ἀνοίχτηκαν γύρω ἀπὸ μένα !...

— Ἡ δυστυχισμένη πλήρως ἀκριβὰ τὸ νεανικὸ τῆς σφάλμα.

— Ναί, ψιθύρισε μὲ φωνὴ θαθεῖα ὁ κόμης, οἱ ἀθώοι, ἐπλήρωσαν πρῶτοι γιὰ τὸν πρῶτο καὶ μεγαλειότερο ἔνοχο γιὰ τὸν κόμητα ντὲ Μπονσιέρ.

— Ὁ Θεὸς διευθύνει τὰ πάντα, κύριε κόμη, ἡ βουλή του εἶνε ἀνεξερεύνητες καὶ τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὴ θέλησί του. Ἀς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὴν ἀπειρή καλωσύνη του καὶ μὲ τὸ καλὸ ποὺ μπορούμε νὰ κάνουμε ἀκόμα, ἀς ζήσουμε γιὰ νὰ ἐπανορθώσουμε ὅσο τὸ δυνατόν, ὅσες συμφορὲς προεξήλασε.

Τὴν ἄλλῃ μέρα, κατὰ τὲς δυὸ ἡ ὥρα, ἡ κόμηςσα ντυμένη ἦταν ἑτοιμὴ νὰ θῇ ἔξω καὶ περιεμενε τὸν κόμητα ποὺ θὰ τὴ συνόδευε. (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

[Ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο τοῦ γόητος τῆς ὁθόνης Μωρίς Σεβαλιέ]

Μ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο μου σκέφτομαι νὰ δικαιολογηθῶ μιὰ καὶ καλὴ γιὰ τὴν τρέλλα, ποὺ μ' ἔπιασε τώρα τελευταία γιὰ τὰ «σπόρ».

Οἱ φίλοι μου κ' ἡ θαυμάστριάς μου δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴν τὴν μανία μου καὶ πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ με κατηγοροῦσαν ὡς ἀνισόρροπο ! Τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὰ τὰ... καλὰ λόγια τους. Τοὺς εὐχαριστῶ ἀκόμη γιατί μοῦ δώσαν τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς γράψω αὐτὸ τὸ ἄρθρο καὶ νὰ τοὺς κάνω τοῦ...ἀλατιοῦ !

Μάλιστα, κύριοι, ὁ Μωρίς Σεβαλιέ, ὁ «πιὸ εὐθυμος γλεντζές τῆς Μονμάρτρης» ἔπαψε πειὰ ν' ἀγαπᾷ τὰ ξενύχτια καὶ τὲς αἰσθηματικὲς περιπέτειες. Τὸ μόνον πράγμα ποὺ σήμερὰ τὸν συγκινεῖ εἶνε τὰ «σπόρ», ἡ ὁμορφες ἐκδρομὲς κ' ὁ καθαρὸς ἀέρας τοῦ ὑπαίθρου.

Κι' ἀλήθεια, στενοὶ μου φίλοι δὲν εἶνε πειὰ οἱ ἀδιόρθωτοι ξενύχτηδες τοῦ Παρισιοῦ κ' ἡ ὁμορφες «θεντέττες» τῶν εὐθυμῶν νυχτερινῶν «παρὰδεύσεων». Τώρα λατρεύω τὰ δροσερὰ καὶ γεμάτα ὑγεία κορίτσια, ποὺ συχαίνονται τὰ μοντέρνα ἀρώματα καὶ τὲς μεγαλοπρεπεῖς τουαλέττες τῶν δεξιῶσεων καὶ προτιμοῦν τὰ «σπόρς», τὸ σακκίδιο τοῦ ἐκδρομῆς καὶ τὲς ἀσθεματικὲς ἀρθύλες τοῦ πεζοποροῦ μὲ τὰ μύτερὰ καρφία. Αὐτὰ τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν

νάξι, δὲν ἔχουν ὑστερισμούς, δὲν θασανίζονται ἀπὸ νοσηρὲς σκέψεις καὶ δὲν ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς μόδας: τὴν πλῆξι. Ἡ καρδιά τους εἶνε ἀγνή σὰν τὰ λουλούδια, ἡ σκέψι τους καθαρὴ σὰν τὸ κρυστάλλινον νερὸ μιᾶς πηγῆς κ' ἡ πράξις τους εἶνε πάντα εὐγενικὲς καὶ μεγάλες. Εἶνε δυνατές, μὲ σώματα Ἀρτέμιδος κ' ὁ ἥλιος χαϊδεύοντας τὴν ἐπίδερμί τους, τοὺς ἔχει δώσει ἕνα θαυμ. μελαγχροῖν χρῶμα, ποὺ τ' ἀγαπᾷ καὶ ποὺ γιὰ χατήρι του ξέχασα τὲς φιλάσθενες λευκὲς γυναικες τῶν σαλονιῶν μὲ τὲς κακογλωσσίες, τὲς αἰσθηματικὲς γκρίνιες τους καὶ τὴν μανία τῶν συζητήσεων τῆς μόδας.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τῶν προτιμήσεών μου ἔγινε δίχως κ' ἐγὼ νὰ τὸ καταλάβω. Ὁ μολογὸ μάλιστα ὅτι μέχρι πρὸ ὀλίγου ὁ κόμης δὲν μποροῦσα νὰ ξεχωρίσω μιὰ ὥκε τῶν σαλονιῶν μὲ τὲς κακογλωσσίες, τὲς τρυφερότητές της. Τότε γιὰ μένα ἔδλε, μὰ ὅλες ἡ γυναικες, χωρίζονταν σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίαι ἀνεξαρτέτως χρώματος καὶ ἐθνικότητος: σ' ἐκεῖνες ποὺ ἀγαποῦν καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἐρωτεύονται. Ἡ πρῶτες εἶχαν καρδιά. Ἡ ἄλλες στὴ θέσι της εἶχαν τὸν... πῖνακα τοῦ χρηματιστηρίου ! Τὲς πρῶτες ὅμως πάντα τὲς φοβῶμαι, γιατί ἡ ἐρωτευμένη γυναῖκα εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὴν τρελλή. Δὲν διστάζει νὰ κάνη τὰ πάντα. Μὲ τὲς δεύτερες ὅμως μποροῦσε κανεὶς νὰ συνειννοῖ καλλίτερα μιὰ καὶ ρυθμίζαν τὸν αἰσθηματισμὸ τους, ἀναλόγως τῶν τιμῶν πρὸ τοῦ περσοφέρονται.

Μὰ, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἀπὸ αὐτὲς τὲς ἱστορίες τὲς περσιότερες φορὲς ἔβγαينا ἡμιωμένους. Εἶχα μάλιστα ἀδυνατίσει κιόλας καὶ κόντευα ἀπὸ τὰ ξενύχτια καὶ τὲς καταρήσεις νὰ χάσω τὴν «φόρμα» μου. Θὰ τὸ πιστέψετε; Μόλις εἶχα κουράγιο νὰ κρατῶ... τὸ ψαθάκι μου πάνω στὸ κεφάλι μου !...

Μιὰ μ'ρα ὅμως στὰ παρασκήνια, στὲς δοκιμὲς μιζ νέας ἐπιθεωρήσεως, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὸν μαῦρο μουσικὸ Ἄλ Μπράουν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε δυνατὸ σῶμα, γερὰ μπράτσα καὶ σὲ μιὰ στιγμή τοῦ παρεξηγήθηκε μὲ τὸν γυμναστὴ τοῦ μπαλέττου, τοῦ κατάφερε μιὰ τόσο φοβερὴ γροθιά ποὺ τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς ἀναίτητο.

Ἐγὼ ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὸν θαυμασμό μου κ' ἔσπευσα νὰ τὸν ρωτήσω πὼς εἶχε καταφέρει αὐτὸ τὸ θαῦμα. — Μὲ τὸ μπόξ ! μ' ἀπάντησε ἀφελῶς ὁ Ἄλ Μπράουν. — Διηλαδῇ ; ἀπόρησα.

— Μὰ πὼς νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω; Κάθε πρωὶ γυμνάζομαι μὲ τὴν πυγμαχία κ' ἔτσι μπορῶ νὰ πληρώσω ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ μὲ πειράξῃ. Δὲν ἔχετε λοιπὸν παρὰ νὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς...

— Νὰ σὲ πειράξω ;

— Ὁχι, νὰ μάθετε μπόξ.

Γέλασα μὲ τὴν ἀφέλειά του. Μὰ ὅταν ἔμεινα πῶνος ἀρχισα νὰ θρίσκω πολὺ καλὴ αὐτὴν τὴν ἰδέα του. Θὰ ἦταν σπουδαῖο, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν κατάφερνα νὰ ξεμουδιάσω. Καὶ μόλις συνάντησα τὸν Ἄλ Μπράουν, τοῦ δήλωσα:

— Ἔμειναι στὴ διάθεσί σου, φίλε μου. Πρέπει νὰ μὲ μάθης μπόξ.

Καὶ πράγματι, ἀπὸ τὴν ἄλλη κιόλας μέρα ἀρχισα τὸ μάθημα τῆς πυγμαχίας. Μὰ ἔτρωγα κατὶ τρομαχτικὰ χτυπήματα ποὺ μοῦ κόβαν τὴν... δρεξί, μοῦ μάτωναν τὰ δόντια καὶ μοῦ... ξεερρίζωναν τ' αὐτιά. Ἔτσι, γιὰ μιὰ στιγμή, μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Ἄλ Μπράουν εἶχε φαίνεται τίποτε... προηγούμενα μαζί μου κ' ἤθελε νὰ μ' ἐκδικηθῇ ! Μὰ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἤθελε μόνον νὰ μὲ δυναμώσῃ καὶ νὰ μὲ κάνῃ... ἀναίσθητο στὸν πόνο.

Τὰ πρῶτα μαθήματα ὥστόσο γιὰ μένα ἦσαν μεγάλη τραγωδία... Πολὺ συχνὰ γινόμουν ἐξαλλος ἀπὸ τὸν θυμὸ μου καὶ τοὺς πόνους. Ριχνόμουν λοιπὸν μὲ λύσσα στὸν ἰαμὸ τοῦ Ἄλ Μπράουν γιὰ νὰ τὸν πνίξω. Ἐπειτα ὅμως σιγά-σιγά ἀρχισα νὰ συνηθίζω καὶ τέλος ἔγινα ἕνας πρῶτης τάξεως πυγμαχος.

Ὁ Ἄλ Μπράουν, ποὺ ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν πειράξω, τὸν ἔλεγα «Ἄλ Καπόνε», μοῦ πρότεινε τότε νὰ δώσουμε ἕνα ἀληθινὸ πυγμαχικὸ ἀγῶνα. Δὲν ἔδιστασα καθόλου νὰ δεχθῶ. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὲς ἐφημερίδες. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ θέαμα τὸ εὗρισκαν πολὺ διασκεδαστικὸ οἱ Παρισινοὶ, γιατί ἔσπευσαν ν' ἀγοράσουν ἀμέσως καὶ τὰ πιὸ ἀκριβὰ εἰσιτήρια γιὰ ν' ἀπολαύσουν «τὸν Μωρίς Σεβαλιέ δίχως ψαθάκι νὰ τὲς... τρῶῃ ἀπὸ τὸν Ἄλ Μπράουν».

Γιὰ πρώτη φορὰ τότε κατάλαβα πόσο κακὸς εἶνε ὁ κόσμος. Ὅλες αὐτὲς ἡ μεγάλες κυρίες ποὺ ξευχτοῦσαν στοὺς χοροὺς καὶ στὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης, ἡ θαυμάστριάς μου, εὗρισκαν πολὺ διασκεδαστικὸ τὸ θέαμα νὰ μὲ θλέπουν νὰ τρώω γροθιές !

Κατάλαβα ἀκόμη δι' ἂν ἔχανα τὸν ἀγῶνα, ἔπρεπε νὰ ἐξαφανισθῶ. Κι' ἀλήθεια αὐτὸ φάνηκε στοὺς πρώτους «γύρους» ποὺ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Ἄλ Μπράουν ἦταν μεγάλη.

Ὁ κόσμος τὸν χειροκροτοῦσε, τὸν ζητωκραύαζε, ἐνῶ ἐμένα μὲ σφύριζε μ' ὅλην τὴν δύναμι. Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή ὅμως μ' ἔπιασε τὸ φοβερὸ πείσμα μου. Στάθηκα ξαφνικὰ στὰ πόδια μου, ἔβαλα ὅλη μου τὴν δύναμι κ' ἀπρόοπτα κατάφερα μιὰ τρομερὴ γροθιά τοῦ Ἄλ Μπράουν. Αὐτὸ ἦταν. Ὁ Ἄλ Μπράουν εἶχε νικηθῇ «ἐν κῶκυ».

Κατέβηκα ἀπὸ τὸ «ρίγκ» ἀχτινοβολώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ μου, ἐνῶ ὁ κόσμος ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό, γι' αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτη νίκη μου. Καὶ τότε κατάλαβα κατὶ πολὺ σοβαρὸ: Ὅτι οἱ ἄνθρωποι περισσότερο λατρεύουν τοὺς ἀθλητὰς παρὰ τοὺς καλλιτέχνες.

Καὶ γιὰ νὰ μεγαλώσω τὴν δημοτικότητά μου ἀπεφάσισα νὰ μὴ χάνω ἀδίκως τὲς ὥρες τῶν διακοπῶν μου. Ἔτσι ἔγινε ἕνας φανατικὸς λάτρης ὅλων τῶν «σπόρ». Καὶ συγχρόνως κατάφερα νὰ ξεχωρίσω καὶ ν' ἀγαπᾷ μόνον τὲς γερὲς γυναῖκες. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν πρόκειται νὰ παντρευθῶ ἀσφαλὲς δὲν θὰ πάσω καμιά ἀπ' τὲς καινούργιες φίλες μου. Ἡ γυναῖκες τῶν «σπόρ» εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνες γιὰ σύζυγοι. Ἀπάνω στὸν θυμὸ τους μπορεῖ νὰ σὲ θάλουν κάτω καὶ νὰ σοῦ... σπάσουν τὰ πλευρά ! Κι' ἐγὼ ἐπειδὴ εἶμαι «φύσει μπερμπάντης» πολὺ συχνὰ θὰ μποροῦσα νὰ θρεθῶ σ' αὐτὴν τὴν τόσο δυσάρεστη θέσι !...

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

Ἕνα χαριτωμένο σκίτσο τοῦ Μωρίς Σεβαλιέ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

Ἱδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος Δραχ. 250 Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 6
ἔξωμηνος » 125 Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βεργικὸν Κογκὸ ἔτησι συνδρομὴ σελλινια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους Δραχ. 5

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλιν πώλησιν, ἡ Ἐταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ περίφημη θεντέττα Ντεάννα Ντουρμπέν ἡ νέα μεσουρανοῦσα «στάρ» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ Ντόροθυ Λαμούρ, ἡ θεντέττα με τὴν ἐξωτική ὀμορφιά.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ

(Μιά συγκινητική αυτοβιογραφία του συμπαθούς αυτού «άστερος» του γαλλικού κινηματογράφου)

ΕΚΕΙΝΟ που χαρακτηρίζει τη ζωή μου, είναι η... «στραβοκεφαλίες». Έκανα πάντα ό,τι περνούσε από το κεφάλι μου, μά είχα τον ήρωισμό να πληρώνω τα σφάλματά μου. Ποτέ δεν άκουσα κανέναν. Από τα μικρά χρόνια μου ήμουν ένα παληόπαιδο, ένας «μοσχομάγγας» που καμιά τιμωρία δεν μπορούσε να συμμορφώσει. Αυτό ήταν και το μαράζι του πατέρα μου ο οποίος μου δήλωνε κάθε τόσο:

— Μόνο, όταν θ' άκουσες, παιδί μου, τις συμβουλές μου, θά πάψης να είσαι αλήτης !...

Μά τί τα θέλετε, έμένα με τραβούσε η τυχοδιωκτική ζωή της τεμπελιάς και της αμεριμνησίας. Μ' άρεσε ο ήλιος, η νύχτα, η γέφυρες του Σηκουάνα, ο υπόκοσμος του Παρισιού κι' αυτές η άμορφες και χαριτωμένες μοδιτρούλες που σου κλείνουν το μάτι, σου χαμογελούν και σε τρελλάνουν !...

Μ' άρεσε ακόμη να θουτώ στα νερά του Σηκουάνα, να κολυμπώ σαν δελφίνι και να ταραζώ την μακάρια ήσυχία των συνταξιούχων που ψάρευαν στην όχθη και που αποκοιμώτουσαν περιμένοντας τα ψάρια να τσιμπήσουν.

Ένας από αυτούς έπειδή τον τρόμαξα μία μέρα, με περίμενε να δω στην όχθη κ' ύστερα μ' άρπαξε και μου τίς... Έθρεξε με το καλάμι του. Σπαρτάρησα φυσικά σαν το ψάρι, μέχρι να καταφέρω να ξεφύγω από τα χέρια του. Μά την άλλη μέρα ήμουν πάλι σ' αυτό το μέρος με την απόφασι να εκδικηθώ αυτόν τον φοβερό θασανιστή μου. Κι' αλήθεια θούτηξα στα νερά κρατώντας έναν σκουριασμένο τενεκέ γεμάτο θρώμια ψάρια, τον κάρφωσα στ' άγκύστρι του κ' ύστερα όγῆκα στην όχθη για να διασκεδάσω.

Και πράγματι, ο συνταξιούχος, νοιώθοντας ότι κάτι πολύ θάρύ είχε τσιμπήσει, τράθηξε με δύναμι, τ' άγκύστρι του κι' ο τενεκές με τα θρώμια ψάρια, πῆγε και χτύπησε ολόγεια στα μουτρα του.

Έπεσα κάτω κρατώντας την κοιλιά μου από τα γέλια. Μά ο έρασιτέχνης ψαράς τόσο είχε ρεζιλευθῆ, που δεν τόλμησε πειά να έμφανισθῆ στις όχθες του Σηκουάνα...

Έκείνο τον καιρό είχα επίσης στενές σχέσεις με διάφορες αλήτισσες κι' αλήτες. Τις λυπώμουν, γιατί ήταν κι' αυτές πλάσματα του Θεού. Σας όρκίζομαι δὲ ότι είχαν και καρδιά. Τους κουβαλούσα λοιπόν στο σπίτι μου και τους τάιζα την ώρα που λείπαν οι γονείς μου. Κι' έτσι άφηνα πολύ συχνά νηστικούς τους δικούς μου ! Όταν δὲ κάποτε ο πατέρας μου γι' αυτή τη δουλειά, μ' άρπαξε από τ' αυτιά και με θρόντησε στο πάτωμα, εγώ του δήλωσα μ' απάθεια:

— Έμείς, πατέρα, αν μείνουμε νηστικοί κι' ένα θράδου δεν χάθηκε ο κόσμος. Αυτές όμως έχουν να φάνε μία θδομάδα και μάλιστα στέκονται στα πόδια τους.

Ο πατέρας μου άκούγοντάς αυτήν την απάντησι, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα:

— Δεν σε φανταζόμουν τόσο ήλιθιο, μου δήλωσε. Ο άνθρωπος που δεν εργάζεται, πρέπει να ξέρης, άνόητε, ότι δεν πρέπει και να τρώῃ. Πώς κόβεις λοιπόν εσύ το ψωμί των δικών σου για να το δώσης σ' αυτούς τους αλήτες,

τους φίλους σου που συχαίνονται την δουλειά, όπως ο Διάβολος το λιθάνι ; Πές μου, άθλιε, τους είδες ποτέ να κάνουν κάτι ;

— Πώς, έπέμενα. Όλη την μέρα γυρίζουν στο δρόμο και μαζεύουν «γόπες». Άμα σταθούν τυχεροί και μαζέψουν πολλές, τις ξεχωρίζουν, τις κάνουν πάλι καπνό κι' έπειτα τις πουλάνε. Μ' αυτά τα λεφτά καταφέρνουν να χορτάσουν την πείνα τους.

— Όμορφη δουλειά, μου φώναξε ο πατέρας μου ειρωνικά. Δεν έχεις παρά να τους μιμηθῆς, παληάνθρωπε...

Κι' όμως εγώ λογάριαζα, ότι δεν θά ήταν καθόλου άσχημο αυτό το πράγμα !...

Ο πατέρας κ' η μητέρα μου ήσαν καλλιτέχνες του θεάτρου. Όλη τη μέρα και τη νύχτα φυσικά έλειπαν από το σπίτι γι' αυτό κι' εγώ είχα «μορτέψει».

Μά όταν έφθασα στα δεκαοκτώ χρόνια, οι γονείς μου θαρσεστημένοι πια να θρέψουν ένα τεμπέλη, μ' έδιωξαν από το σπίτι.

— Άκουσε, μου είπε ο πατέρας μου, αυτή τη συμβουλή μου. Αν εργασθῆς και γίνης τίμιος άνθρωπος θά πᾶς μπροστά. Αν έξακολουθήσης να είσαι αλήτης, θά καταλήξης στα κάτεργα...

Όμολογώ ότι αυτή τη συμβουλή του «γέρου» την κράτησα καλά μέσα στο μυαλό μου. Τη μέρα δὲ που πιάσαν οι άστυνομικοί τη συντροφιά μου και την κλείσαν «έπὶ αλήτεια» στη φυλακή, ώρκίσθηκα ν' αλλάξω ζωή και να συνέλθω...

Και θάάθηκα να εργασθώ σε οποιαδήποτε δουλειά, φτάνει να κέρδιζα το ψωμί μου. Έτρεξα, λοιπόν σ' ένα σιδηρουργό συγγενῆ μας και του δήλωσα:

— Θέλω να με πάρης στο εργαστήρι σου. Θέλω να εργασθώ.

— Φεύγα από δω, μασκαρά, με άπειλησε εκείνος κουνώντας μπροστά στα μουτρα μου ένα κοκκινισμένο σίδερο. Έδωδὲν υπάρχει τίποτε για... κλέψιμο κι' ούτε μου χρειάζονται τεμπέληδες στο μαγαζί !...

— Θα εργασθώ, όσο θέλεις, έπέμεινα εγώ. Αν σε κοροϊδεψω, μπορείς να με διώξης.

— Έστο, είπε, υποχωρώντας εκείνος. Έλα δούθησέ με να κοπανίσουμε μερικά σίδερα.

Τις πρώτες ημέρες από τις θαρειές δουλειές του σιδηρουργείου, πονούσε η μέση μου και τα πλευρά μου κ' είχαν κοπῆ τα χέρια μου. Έπειτα όμως άρχισα να συνηθίζω, να δυναμώνω και να σηκώνω σαν πούπουλο τη θαρειά.

Τότε για πρώτη φορά ένοιωσα την ευχαρίστησι του ανθρώπου, ο οποίος κερδίζει με τον ιδρώτα του το ψωμί του. Δοκίμασα ακόμη και τὸν έρωτα. Τὸν άληθινό και τίμιο έρωτα, ο οποίος εἶνε άγνός σαν τα λουλούδια και τρυφραίνει την ψυχή αντί να την άποκτηνήνη. Άγάπησα κι' αγαπήθηκα τρελλά από ένα άμορφο και πλούσιο κορίτσι που με θαύμαζε για την δύναμή μου και το άθλητικό σώμα μου. Έγώ πάλι την διασκεδάζα σπάζοντας με μία μόνη γροθιά τα ξύλα των καρεκλών του σπιτιού της !...

Μ' αυτό ήταν η άφορμή να με διώξη ο πατέρας της και να μ' άπειλήσῃ ότι θά έβαζε τους ύπηρέτες να με περιχύσουν με καυτό λάδι αν τολμούσα να ξαναπατήσω το

Τὰ ναυπηγεία της Νέας Υόρκης καθέλκυσαν το άσφαλέστερο πλοίο του κόσμου για την άποκλειστική χρῆσι και μεταφορά των άσθενών.

— Το πλοίο αυτό έχει 25 καμπίνες και αν τυχόν συγκρουσθῇ με ένα οποιοδήποτε άλλο πλοίο, δεν κινδυνεύει να θυισθῇ.

— Άκόμα και αν κοπῆ στα δύο το κάθε κομμάτι του πλοίου θά έπιπλῇ στο νερό.

— Όλα τ' αντίκειμενα όπως και ο σκελετός του σκάφους εἶνε από άτσάλι και άφλεκτα υλικά, και κάθε διαμέρισμα του πλοίου εἶνε στεγανό.

Ένας Γάλλος ύποδηματοποιός θεθαίνετι ότι μπορεί να καταλάβῃ τὸν χαρακτήρα μίας γυναίκας από τις γραμμές το σχῆμα και το μέγεθος του ποδιού της.

— Χάρης σ' αυτό το προσόν του δ' έξυπνος ύποδηματοποιός, ο οποίος όνομάζεται Σὺλ Κιανύ, άλλαξε έπάγγελμα.

— Και τώρα δλες η γυναίκες τρέχουν να του δείξουν τ' γυνά πόδια τους για να μάθουν τὸν χαρακτήρα τους

Κάθε άνθρωπος τρώει κάθε χρόνο τροφήν θάρους ενός τόννου. Ο πληθυσμός του Λονδίνου καταναλίσκει κάθε έβδομάδα τροφάς θάρους... 5.000 τόννων.

Στη Νέα Υόρκη δύο τυφλοί ζητιάνοι βρίσκονται στην ίδια γωνία της 5ης λεωφόρου και ζητάνε έλεημοσύνη επί 45 χρόνια συνεχώς !...

Στη Σουηδία γεννήθηκε ένα παιδάκι μέσα σ' ένα έπιβάτικό αεροπλάνο και σε ύψος 3.000 μέτρων.

— Ο τοκετός έγινε χωρίς κανένα δυσάρεστο άπρόσπτο.

— Κι' έπειδή δεν υπήρχε μαμή στο αεροπλάνο, δούθησε την έπίτοκο έπιβάτιδα... ο πιλότος.

Στ' άμερικανικά δικαστήρια παρουσιάστηκε ένας μάρτυς ήλικίας 55 χρονών, ο οποίος πριν ξετασθῇ, έδῆλωσε ότι όνομάζεται... Μίκυ - Μάους.

πόδι μου στο σπίτι του.

Έτσι τελείωσε αυτό το ειδυλλίό μου. Σ' αυτό το διάστημα όμως είχα συμφιλιωθῇ με τους γονείς μου κι' ο πατέρας μου που με καμάρωνε, σκεφτόταν να μ' ανεβάσῃ στη σκηνή για να συνεχίσω την παράδοσι των Γκαμπέν και τους άγῶνες τους για την τέχνη. Μά εγώ έφοβώμουν το κοινό κι' αυτός ο φόβος ακόμη και σήμερα βρίσκεται στην καρδιά μου.

Έίλος, με κατάφεραν κι' ανεβῆκα στο θέατρο. Μου δώσαν δὲ πεινήνα φράγκα την ημέρα με τη διαφορά, ότι από αυτά έπρεπε να πληρώνω το εισιτήριό μου κατά τις περιδείξεις του θιάσου και τα έξοδα του θεατηρίου μου. Πέθανα κυριολεκτικῶς εκείνον τὸν καιρό της πείνας !...

Έπειτα προσελήφθην τὸ 1929 στο «Μουλέν - Ρουζ» με 1200 φράγκα τὸ μήνα.

Τότε κατάλαβα ότι άρχισε να μου χαμογελά η τύχη. Και πράγματι, δεν άργησα να παίξω ακόμη και σὸν κινηματογράφο. Τὸν πρώτο χρόνο του «δμιλοῦντος» με κάλεσαν στα «στούντιο» της Ζουανβίλ για να τραγουδήσω σε μία όπερέττα. Από τότε συνέχισα τις έπιτυχίες μου, έγνα πλούσιος κι' άπόκτησα ότι έπιθυμεί η καρδιά ενός ανθρώπου. Μά δεν είμαι ευχαριστημένος. Σήμερα αν μπορούσα να γίνω το «χαμίνι» του Σηκουάνα που όλη τη μέρα γυρίζει και τραγουδάει ελεύθερο, ευχαριστως θά θυάιζα την δόξα και τα πλούτη του «άστερος» της θόνης.

ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

που γεννήθηκε.

— Κι' έτσι του χαρίστηκε το πρόστιμο.

— Στην Άμερική κατασκευάσθηκε ο μεγαλύτερος σταυρός του κόσμου.

— Εἶνε μονοκόμματος και από γρανίτη, ζυγίζει δὲ 35 τόννους.

— Ο σταυρός αυτός προορίζεται για τὸ νεκροταφείο του Σικάγου.

Στο Παρίσι γιωρήσθηκε η έκατονταετηρίς της «πόλκας», που εἶνε από τους πιὸ παληούς χορούς, πιὸ παληά κι' από τὸ θάλας και την μαζούρκα.

— Η πόλκα θεωρείται θοημικής προελεύσεως και στην έποχή της είχε ζετρελλάνει όλον τὸν κόσμο.

Η Ιαπωνική πόλις Ναγκόγια εἶνε η τρίτη πόλις της 'Ιαπωνίας με πληθυσμό 1.121.000 κατοίκους.

— Πρό 115 χρόνων η Ναγκόγια είχε μόλις 175.000 κατοίκους !

— Άπό τότε ο πληθυσμός της έδεκαπλασιάσθηκε και η έκτασίς της από 14 τετραγων. χιλιόμετρα εἶνε σήμερα 151.

— Στὸν σιδηροδρομικό σταθμό της φθάνουν 80 τσάινα την ημέρα με 25.600 έπιβάτες, κατά μέσον όρον.

Στο Σουδάν ζῇ τὸ περιεργότερο ψάρι.

— Τὸ ψάρι αυτό δέκα μήνες τὸ χρόνο ζῇ έξω από τὸ νερό.

— Όνομάζεται «κλάριας λατέρας» και ένδιαιτάται μέσα στα έλη που δέκα μήνες στους δώδεκα εἶνε ξερά.

— Μόλις τὸ νερό τραθηχῇ τὸ ψάρι αυτό σκάθει μία τρύπα στὸν θυθό, και περιμένει να ξαναγυρίσῃ τὸ υγρὸ στοιχείο.

Στη χώρα του Σιάμ κάθε πισωτής μπορεί να μεταχειρίζεται ως... δοῦλο τὸν χρεώστη του, έως ότου του έξοφλήσῃ τὸ χρέος. Γίνεται δὲ αυτό όχι μόνον μεταξύ ξένων, αλλά και μεταξύ συγγενών !

Η Ισπανική σημαία με τὸ κόκκινο και κίτρινο χρώμα της, εἶνε η πιὸ αρχαία απ' όλες τις σημαίες τὸν ευρωπαϊκῶν κρατῶν. Χρησιμοποιήθηκε ως έμβλημα του Ισπανικού κράτους τὸ 1785. Η κόκκινη άγγλική σημαία με τις άσπρες ρίγες χρησιμοποιήθηκε υπό τὸν Άγγλων τὸ 1801. Η Ιταλική τὸ 1848. Η αὐστριακή τὸ 1867 και η γερμανική τὸ 1871.

Μήκους 101 μιλίων εἶνε αἱ ύπόγειαι σιδηροδρομικές γραμμές του Λονδίνου. Για την κατασκευήν δὲ κάθε μιλίου έδαπανήθησαν 1.000.000 λίρες.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΝΑ΄.

«Έτσι κυττάζει κανείς μ' ενδιαφέρον και περιέργεια αυτά τα όγκωδη τείχη, ανάμεσα στα όποια έζησαν άνθρωποι που συνηθίσαμε να τους θεωρούμε ως ήμιθέους, γεννημένους από τον έγκέφαλο των ποιητών.

«Αν πρέπει να πιστέψουμε τους αρχαίους συγγραφείς, οι κάτοικοι της Τύρινθος ήσαν, μαζί με τους Μεγαρείς, οι πιο εύθυμοι άνθρωποι της Ελλάδος. Είχαν ένα τόσο τρελό κέφι ώστε δεν μπορούσαν ν' ασχοληθούν με πράγματα σοβαρά.

Σήμερα το έσωτερικό της Ακροπόλεως είναι αγρός καπνού που το προϊόν του θεωρείται ως ο καλύτερος καπνός της Ελλάδος.

Τα κτήματα που βρίσκονται στις πλαγιές του λόφου και στη γειτονική πεδιάδα ανήκαν, προ όλων έτων σ' ένα αγροτικό σχολείο που είχε ιδρύσει ο Καποδιστριας για να διδάξη στους Έλληνες τους καλύτερους τρόπους καλλιέργειας. Μετά το θάνατό του, εγκαταλείφθηκε στην τύχη του. Έσθυσε σιγά-σιγά, έλλειψαι χρημάτων, έλλειψαι μαθητών κ' έλλειψαι καθηγητών και τα κτήματα παραχωρήθηκαν στους χωρικούς.

Η τεχνικές σχολές, πρέπει να το πούμε αυτό, δεν είναι καθόλου του γούστου των Ελλήνων. Κάθε νέος που ξέρει λίγα γράμματα έχει πολλά άλλα πράγματα στο μυαλό του παρά να μάθι πως να τριπλασιάζη τα εισοδήματά του και τον πλούτο της γής.

Ρίχνεται στην πολιτική που του ικανοποιεί τη φιλοδοξία του κ' όπου μπορεί να πλουτίση πολύ γρήγορα. Υπάρχουν ωστόσο σήμερα στην Ελλάδα αρκετοί άνθρωποι που καταλαβαίνουν τη σημασία των βιομηχανικών και έπισημονικών ζητημάτων. Συναντάει κανείς κτηματίας που ενδιαφέρονται πως ν' αυξήσουν τα εισοδήματά των γαιών τους, που διαβάθουν γεωργικά θιβάκια κ' έφημερίδες, τα όποια εκδίδονται στο έξωτερικό. Μπορεί κανείς να προμηθευθή στα βιβλιοπωλεία των Αθηνών τα έργα των πιο διακεκριμένων αγρονόμων μας.

Έτσι ίσως μιά μέρα, ή Σχολή της Τύρινθος ν' αναγεννηθή απ' την τέφρα της. Αυτό την ημέρα, το Έλληνικό Έθνος θα κάνει ένα τεράστιο βήμα προς την πρόοδο.

LXIX

Η Σφακτηρία. — Η ευρωπαϊκή διπλωματία στην Ανατολή. — Η ναυμαχία του Ναυαρίνου. — Η Πύλος. — Η άποστολή του στρατηγού Μαΐζον. — Το φρούριο και οι φυλακισμένοι. — Στατιστική των έγκλημάτων στην Ελλάδα. — Τα Ρωμαιοίσι.

Ξαναγυρίζοντας στο Ναύπλιο, θρήκαμε άγκυροβολημένο στο λιμάνι το πολεμικό μας «Αλάκιο», αυτό δηλαδή που μας είχε φέρει στην Ελλάδα.

Θα έφευγε την άλλη μέρα για το Ναυαρίνο κ' ο πλοίαρχός του μας πρότεινε να μας πάρη μαζί του, πράγμα που το δεχτήκαμε με χαρά, γιατί έτσι θ' αποφεύγαμε τις κακουχίες του ταξιδιού δια ξηράς.

Την άλλη μέρα φύγαμε πράγματι και ύστερ' από ένα ταξίδι δεκαπέντε ωρών, φτάσαμε στο Ναυαρίνο.

Ο όρμος του Ναυαρίνου έχει μήκος τεσσάρων περίπου χιλιομέτρων προς όλες τις διευθύνσεις, είναι δηλαδή ένας από τους ωραιότερους της Ευρώπης. Μά, παρ' όλη τη στενόμακρη νησίδα της Σφακτηρίας που τον προστατεύει σαν ένας απέραντος κυματοθραύστης από την τρικυμία του πελάγους, ή κακοκαιρίες γίνονται συχνά αίσθητες στα νερά του.

Φτάνει να φυσήξη λίγο δυνατός νοτιάς κ' άμέσως ή θάλασσα του όρμου αναστατώνεται. Στο κέντρο του όρμου

δρμώνεται ένα νησάκι μερικόν εκατοντάδων μέτρων μακρους, κατάξερο και χωρίς νερό. Σ' αυτό το θράχο, το 1821, οι Έλληνες έγκατέλειψαν τους Τούρκους υπερασπιστάς του Ναυαρίνου παρ' όλη την ύπόσχεσι που τους είχαν δώσει να τους μεταφέρουν δια θαλάσσης σώους και υγιείς σέ τουρκικό έδαφος.

Οι δυστυχισμένοι Τούρκοι, που ήσαν περισσότεροι από τετρακόσιους, πέθαναν όλοι από πείνα και δίψα. Ο έπίσκοπος της Μεθώνης που διέταξε αυτή την απάνθρωπη εκτέλεσι, δικαιολογήθηκε, λέγοντας ειρωνικά:

— «Εμείς κρατήσαμε τη συμφωνία μας... Αυτό το νησάκι είναι τουρκικό έδαφος άφοδ' είναι γεμάτο Τούρκους... Έξ' άλλου τους φέραμε σώους και υγιείς δια θαλάσσης... Τι έχουν λοιπόν να παραπονεθούν...

Τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1825, όταν ο Ίμβραήμ πασάς κυριεύσε το Ναυαρίνο, χάρισε τη ζωή στους υπερασπιστάς του και τους άφησε να επιβιβαστούν σέ άγγλικά και αυστριακά πλοία, μά θυμήθηκε τους τετρακόσιους Τούρκους της νησίδος και κράτησε τον έπίσκοπο της Μεθώνης αιχμάλωτο.

Κατά τη διάρκεια επίσης της πολιορκίας αυτής, οι Τουρκοαιγύπτιοι κυριεύσαν έξ' έφδου τη Νησίδα της Σφακτηρίας που την υπερασπιζαν ο Μαυροκορδάτος και όκτακόσιοι Έλληνες, οι όποιοι σκοτώθηκαν ως τον τελευταίο, άφοδ' προηγουμένως προζένησαν στα στρατεύματα του Ίμβραήμ τεράστιες άπώλειες.

Μεταξύ των νεκρών βρισκόταν και ο κόμης Σάντα Ρόζα. Ο Σάντα Ρόζα, ο οποίος ήταν τόσο φιλελεύθερος, ώστε έπαναστάτησε κατά του βασιλέως του κ' έπεκνήρυχθη κ' ο όποιος για να υπερασπίση την ιδέα της έλευθερίας, πήγε και πολέμησε για την ανεξαρτησία των Ελλήνων.

Σ' έναν γραφικό θράχο, στην είσοδο μιάς σπηλιάς σκαμμένης στα όλώρα ταίχια του νησιού, δρμώνεται ένας μέτριος τάφος που άποτελείται από τρεις τετράγωνα πέτρες. Στην πρόοψι του μνημείου αυτού είναι χαραγμένη ή ακόλουθη έπιγραφή:

ΣΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ

ΣΑΝΤΟΡΡΕ ΣΑΝΤΑ ΡΟΖΑ

ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΗΚΕ ΣΤΙΣ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1825.

Λίγο πιο ψηλά και δεσπόζοντας του όρμου βρίσκεται ο τάφος ενός άλλου φιλέλληνο, Γάλλου, του λοχαγού Μαλλέ, που σκοτώθηκε κ' αυτός στη Σφακτηρία.

Οι θοσκοί, άφαίρεσαν τα μολυβένια του σφραγίσματα και ή πέτρας που έχουν χάσει την ίσορροπία τους, θα καταρρεύσουν σύντομα.

Φτάνοντας στο θόρειο τμήμα του όρμου, διακρίνουμε πολύ καθαρά στη λευκή άμμουδιά του θυθοί και χάρις στη διαύγεια και τη γαλήνη της θαλάσσης, τα αινυπιακά σκάφη που βυθίστηκαν εκεί το 1827 και των όποιων τα εάρτια μοιάζουν με κόκκαλα κάποιου γιγαντιαίου ζώου εξαφανισθείσης ράτσας.

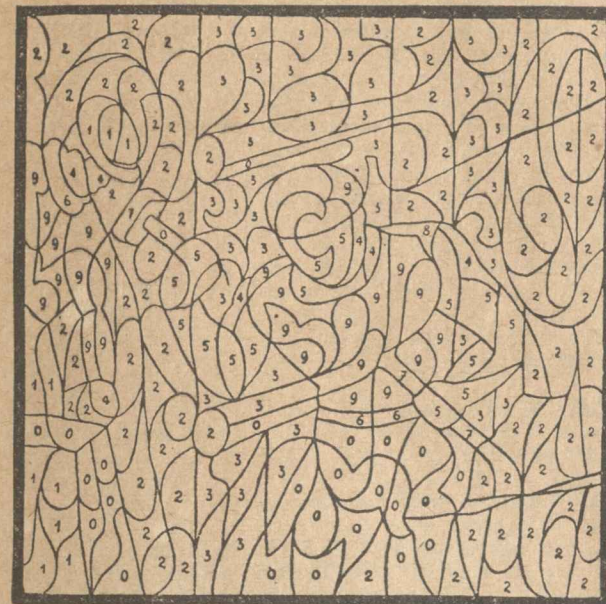
Με τη βοήθεια ενός γάντζου με τέσσερα άγκύστρια, ένας ναύτης της θάρκας που μας έπήγε ως εκεί κατόρθωσε να πάση ένα κομμάτι ξύλο από κάποιο βουλιαγμένο καράβι, που το φύλαξα από τότε σαν πολύτιμο κειμήλιο. Είν' ένα ξύλο τόσο μαυρισμένο και σκληρό από τη μακρά παραμονή μέσα στο άλμυρο νερό που θάλεγε κανείς πως είν' ένα κομμάτι έθνους εξαίρετικής πυκνότητας.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

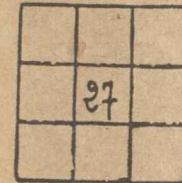
ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τις μογιές σας και χρωματίστε ως έξης τα μετὰ των γραμμών αριθμημένα διαστήματα:

Όπου δεν υπάρχει αριθμός θάλτε μαύρο, όπου υπάρχει 0 θάλτε γκρι θαθό, όπου υπάρχει 1 γκρι άνοιχτό, όπου υπάρχει 2 λαδοπράσινο, όπου υπάρχει 3 λαδί άνοιχτό, όπου υπάρχει 4 σαίρ, όπου υπάρχει 5 σαίρ θαθό, όπου υπάρχει 6 κόκκινο, όπου υπάρχει 7 γκρι, όπου υπάρχει 8 μπλε κ' όπου υπάρχει 9 μπλε θαθό.

Έτσι θα σχηματίσετε ένα περιεργο πολύχρωμο πίνακα σχετιζόμενο με την εργασία.

81 81 81

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Μπορείτε να τοποθετήσετε στο παραπλευρώς τετράγωνο τους αριθμούς 15, 18, 21, 24, 30, 33, 36 και 39 με τέτοιο τρόπο, ούτως ώστε άθροισζόμενοι, είτε καθέτως, είτε οριζοντίως, το άθροισμά τους να είναι 81;

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

1. Ποιό Κράτος της Ευρώπης είναι σπάνιο;
2. Σε ποιά πόλι των Βαλκανίων κατοικούν καλόγεροι;
3. Ποιός ποιητής γίνεται κονσέρβα;
4. Ποιά μεγαλούπολις της Αμερικής συμβολίζει την αδελφική αγάπη.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΛΑΘΗ

Να ένα ιστορικό κείμενο. Μπορείτε να διρθώσετε τα λάθη που υπάρχουν σ' αυτό:

«Ο Μέγας Ναπολέων, μετά την ήττα του στο Άουστερλιτς, παρέδόθη εις τους Γερμανούς, βασιζόμενος στην μεγαλοψυχία τους. Έκεινοι όμως τον έπεβίβασαν σ' ένα πλοίο και τον εξώρισαν στην Έλβα, όπου και πέθανε».

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ο αριθμός που θα συναρμολογηθή είναι ο 1690691.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Οριζοντίως:

- 1) Επιστήμων.
- 2) Αρθρον (πληθ.) Συγκοινωνιακή αρτηρία. Γράμμα το άρχαίου αλφαβήτου.
- 3) Πάντως, δεν φεύγω... Αραφ καλφίης.
- 4) Ένα περίφημο ίδρυμα της τό κατέστρεψε ο προηγούμενος καλφίης.
- 5) Οι νέοι τό άγνοούν. Τρία γράμματα απ' την Αρτα.
- 6) Τό ευχόμεθα στους μαθητάς. Διακρίνει τους γενναίους και τοληρούς.
- 7) Πρόθεσις.
- 8) Κάθε ήθοποιός έχει τό δικό του. Δυό φωνήεντα.
- 9) Περίφημο από μιά ναυμαχία του Νέλσωνος. Η άκρίς χωρίς ένα σύμφωνό της.
- 10) Ξένος άρχαίος θεός. Αθη, Αυτοκίνητον (ξεν.).
- 11) Περίφημη έρωτευμένη της αρχαιότητος. Ασιατική χώρα.

Κ α θ έ τ ω ς:

η νήσος.

- 2) Αρθρον (πληθ.) Σαιπηρικός ήρωας. Βιβλική δούλη.
- 3) Τό παίρνουν οι μέτοχοι των τραπεζών.
- 4) Ναυτικών εργαλείων. Ρήμα.
- 5) Πόλις της Μακεδονίας ή ιερών οικημα.
- 6) Η μετοχή το ρήματος το 3 καθέτως. Ουράνιον φαινόμενον.
- 7) Αρθρον. Μόριον της δημοτικής. Σύνδεσμος. Πρόθεσις με άπόστροφον.
- 8) Όταν την χάση κανείς, γκρεμίζεται.
- 9) Ο ύπόγειος σιδηρόδρομος των Παρισίων. Διάσημος έπιστήμων άνακαλύψας όμνυμον θάκιλλον.
- 10) Αναφορική άντωνυμία (θηλ. πληθ.). Πόλις της Ελλάδος.
- 11) Από εκεί διευθύνονται ή πολεμικές έπιχειρήσεις.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ, 2) ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ, 3) ΑΜΝΗΣΙΑ—ΤΟ, 4) ΣΙΝΑ—ΙΟΣ—ΟΝ, 5) ΤΟΞΑ—ΣΥ, 6) ΣΗΣ—ΔΡΟΣΕΡΑ, 7) ΟΥ—ΝΕΟΣ — ΔΙΣ, 8) ΔΙΚΗ—ΧΑΝΩ, 9) ΟΚΑ—ΑΣΜΕΝΟΣ, 10) ΜΟΝΑΙ—ΠΙ—ΝΤ, 11) ΑΙΑΣ—ΧΑΡΑ.

Καθέτως: 1) ΚΑ—ΣΟΔΟΜΑ, 2) ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΙ, 3) ΡΑΜΝΟΣ — ΚΑΝΑ, 4) ΠΙΝΑΞ—ΝΗ—ΑΣ, 8) ΕΤΗ—ΑΔΕ—ΑΙ, 6) ΝΗΣΙ—ΡΟΥΣ, 7) ΗΣΙΟΔΟΣ—ΜΠΑ, 8) ΣΙΑΣ—ΧΕΙΡ, 9) ΙΣ—ΣΕΔΑΝ, 10) ΤΟΥΡΙΝΟΝ, 11) ΝΥΟΝ — ΑΣΩΣΤΑ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΟΙ "ΔΕΚΑΛΟΓΟΙ," ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Πολλές γυναίκες δεν είναι ποτέ ευχαριστημένες από τον εαυτό τους. "Άλλες πάλι είναι υπερευτυχείς. Γιατί άραγε παρουσιάζεται αυτή η διαφορά ;

Θα προσποιηθεί ότι θαυμάζει το καινούργιο κοστούμι.

σμένες αποφάσεις που μπορούν να μας αλλάξουν και να μας κάνουν να μένουμε ευχαριστημένες από τον εαυτό μας. Για τις κυρίες λοιπόν που θέλουν να γίνουν ευτυχισμένες και κομψές, ωμορφες και αξιοπρεπείς, παρουσιάζουμε μια σειρά από γρήγορα «Δεκαλόγους», που είναι αποτέλεσμα μιας βαθιάς ψυχολογικής και ψυχαναλυτικής μελέτης της γυναίκας και που σημειώνουν σήμερα στην Εύρωπη και στην Αμερική μια θριαμβευτική επιτυχία.

"Ετσι, μία γυναίκα που δεν είναι ευχαριστημένη από τον εαυτό της, πρέπει να επιβάλει με θέληση, στην ζωή της, τους παρακάτω «Δεκαλόγους»:

1. «ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΜΟΥ»

Από σήμερα παίρνω τη σταθερή απόφαση:

1. Να κάνω άμεσα μια καινούργια «περμάντ», μόλις αρχίζουν να χαλούν τα μαλλιά μου.
2. Να διαλέγω από τα χτενίσματα της μόδας εκείνο που μου ταιριάζει καλύτερα και να αλλάζω χτενίσματα τουλάχιστον δυο φορές το χρόνο.
3. Να βερνικώνω τα νύχια μου, μόλις παρουσιασθώ ένα ξεφλούδιασμα του παλιού βερνικιού.
4. Να προτιμώ το κρεβάτι μου από τον κινηματογράφο τα βράδια που νοιώθω ότι είμαι κουρασμένη.
5. Να μη μεταχειρίζομαι μια πούδρα, που δεν ταιριάζει ή απόχρωσι της στο πρόσωπό μου, με την πρόφαση ότι μου την έκαναν δώρο.
6. Να πετάξω στο καλάθι των άχρηστων τα κοκκινάδια για το πρόσωπο και για τα χείλη που έχουν ένα πορτοκαλί τόνο και που μου έμειναν από πέρυσι και να αγοράσω τα κοκκινάδια της μόδας που έχουν ένα ελαφρό τόνο συκλαμέν.
7. Να κάνω κάθε πρωί, επί ένα τέταρτο της ώρας σουηδική γυμναστική κι' αν δεν έχω καιρό, να περπατώ με το σχολινάκι, όπως τα μικρά κορίτσια, επί πέντε λεπτά της ώρας μπροστά στο άνοιχτο παράθυρό μου.
8. Αντί να περιμένω το λεωφορείο, να περπατώ με τα πόδια ως την προσηχ στάση.
9. Να μη παραπονιέμαι ποτέ για το δέρμα μου και τα μαλλιά μου, αλλά να φροντίζω να τα περιποιούμαι με τον καλύτερο τρόπο.
10. Να μένω ευχαριστημένη από όλα!

Να έχω πάντα ένα ζευγάρι μαύρα γάντια.

Δεν θα κυττάζω διαρκώς τον εαυτό μου στον καθρέφτη.

2. «ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ»

Από σήμερα:

1. Δεν θα στενοχωριέμαι περισσότερο από πέντε λεπτά για τα ωραία γάντια που έχασα στο δρόμο.
2. Δεν θα συλλογίζομαι τον εαυτό μου με μεγάλη τρυφερότητα, όταν δεν θα έχω διαθέσιμα για τίποτα.
3. Δεν θα μιλώ για την ηλικία μου, για να διαμαρτυρώνται οι άλλοι και να λένε ότι φαίνομαι σαν ένα κορίτσι δέκα οχτώ χρόνων.
4. Δεν θα μιλώ διαρκώς για το, αγαπημένο μου «γόητα» του κινηματογράφου.
5. Θα ενδιαφέρομαι περισσότερο για τα έξοδά μου, πριν τα δημιουργήσω.
6. Δεν θα τηλεφωνώ στην καλλίτερη φίλη μου, όταν ο άνδρας μου που είχε τα νεύρα του, μου έκανε μια σκηνή.
7. Δεν θα κρίνω τους ανθρώπους, που δεν τους ξέρω παρά μόνο εξ' όψεως, για να δείξω, ότι ξέρω την ιδιωτική τους ζωή.
8. Δεν θα λέω ότι δεν εκλείσα μάτι την νύχτα, για να προσελκύω το ενδιαφέρον των άλλων.
9. Δεν θα κυττάζω διαρκώς τον εαυτό μου στον καθρέφτη.
10. Δεν θα βλέπω μόνο τα προτερήματά μου, αλλά θα συλλογίζομαι ότι έχω κι' εγώ πολλά, παραπολάτα ελαττώματα.

3. «ΓΙΑ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΟΥ»

Πήρα την απόφαση:

1. Να μην αγοράζω ένα φόρεμα που το θρησκασέ τιμή ευκαιρίας, παρά μόνο όταν μου πηγαίνει πολύ ωμορφα.
2. Κάθε «σαιζόν» να διαλέγω το χρώμα εκείνο που θα μου επιτρέπει να έχω ένα μόνο μαντώ και μια μόνο τσάντα για πολλά φορέματα.
3. Να προθάρω τα καπέλλα μου σ' ένα μεγάλο καθρέφτη, για να βλέπω ολόκληρο τον εαυτό μου: Τα καπέλλα μου πρέπει να εναρμονίζονται όχι μόνο με το πρόσωπό μου, αλλά και με τη σιλουέττα μου.
4. Να μη φορώ πολλά κοσμήματα και στολίδια.
5. Να είναι άψογα τα τακούνια μου.
6. Να μη θγαίνω έξω, αν δεν θεσπασθώ πρώτα ότι έχω τεντώσει καλά τις κάλτσες μου.
7. Να καθαρίζω τα σκουρόχρωμα φορέματά μου μια φορά τον μήνα.
8. Να φτιάξω μια ωμορφη ρόμπα, για να μη φορώ στο σπίτι τα φορέματά μου.
9. Να προσέξω τα ελαττώματα του σώματός μου και να ντύνομαι με τέτοιο τρόπο, ώστε να τα κρύψω και να φαίνομαι έτσι πιο κομψή.
10. Να έχω πάντα ένα ζευγάρι μαύρα γάντια, για να μην είμαι υποχρεωμένη να φορώ τα άνοιχτά όταν δεν είναι καθαρά.

«ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΥ»

Από σήμερα:

1. Θα προσποιηθώ, ότι θαυμάζω το καινούργιο κοστούμι του ή το χτενίσμα των μαλλιών του κι' όταν ακόμη δεν μου άρεσουν.
2. Δεν θα τον αφήσω να λείπει (Συνέχεια στη σελίδα 50)

Θα χαμογελάω, όταν η πεθερά μου θέλει να μαγειρέψω στο σπίτι.

Να μη θγαίνω έξω με ζαρωμένες κάλτσες.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΜΕ ΦΟΥΝΤΕΣ !

Η Εύα Λαμέρ είχε πολύ ελεύθερες ιδέες κι' επί πλέον μια υπερβολικά ευαίσθητη και τρυφερή καρδιά. Είχε λοιπόν έναν τρυφερό φίλο, που δεν ήταν μόνο φίλος του ανδρός της, αλλά από μια διαβολική συμπτωσι, ήταν και πλούσιος. Τον έλεγαν Όσκαρ Καρακάς. Από τ' όνομά του φαινόταν καθαρά, ότι δεν ήταν Γάλλος. Κι' όμως είχε πολιτογραφηθεί εσχάτως και δεν ξεχώριζε από τους θέρους Παρισινούς, γιατί είχε κι' αυτός ένα από τα καλλίτερα προτερήματά τους: δεν υπέρβευε τον έρωτα με τα λεφτά. «Το χρυσάφι σκοτώνει την καρδιά», συνήθιζε να λέει. Σ' αυτό όμως η ζωρή Εύα έσπευδε πάντα να του απαντήσει: «Ναι, από τη χαρά!»

Όσο τώρα για τον σύζυγό, θα έλεγε κανείς πως είχε κάποια περίεργη αρρώστεια στα θλέφαρα. Τα μάτια του έκλειναν πάντα, όταν ακριβώς δεν έπρεπε να βλέπει μερικά πράγματα. Με άλλα λόγια ήταν ένας ξευπνος άνθρωπος, γιατί η σημερινή ζωή, που είναι πανάκριβη, δεν επιτρέπει πειρά τους ανιδιοτελείς έρωτας.

Την ημέρα λοιπόν που αρχίζει αυτή η ιστορία, η Εύα περίμενε με μεγάλη νευρική ανησυχία τον Όσκαρ, όταν άξαφνα άκουσε τον θόρυβο ενός αυτοκινήτου, τουλάχιστον τριάντα ίππων, μπροστά στο σπίτι της.

— «Επί τέλους ! Έκανε ολόχαρη. Έφεξε μια καλή ημέρα και για μένα !...»

Κι' από το παράθυρο είδε τον τρυφερό φίλο της να θγαίνει από ένα υπέροχο αεροδυναμικό αυτοκίνητο. Έτσι, μόλις ο Όσκαρ μπήκε στο σαλόνι, η κυρία έτρεξε να τον αγκαλιάσει με περιπάθεια.

— «Α! Αγάπη μου, χρυσό μου Όσκαρ ! Σ' ευχαριστώ...»

— Μ' ευχαριστείς ; άπορησε εκείνος. Για ποιόν λόγο ; Έπειδή ήρθα για να σε θγάλω λίγο περίπατο ;

— Και το αυτοκίνητο ;

— Μόλις το αγόρασα. Όγδόντα χιλιάδες φράγκα ! Είναι λιγάκι ακριβό, μα δεν πειράζει. Έκανα τη θησία για σένα, για τους περιπάτους σου.

— Τι καλός που είσαι ! Μου άρεσει πολύ αυτό το αυτοκίνητό μου.

— Συγγνώμη...

— Πώς ; Δεν είναι το αυτοκίνητο που μου υποσχέθηκες ;

— Σου υποσχέθηκα εγώ... ένα αυτοκίνητο ;

— Μά, καυμένη, δεν σου το είχα ζητήσει ;... Τό ίδιο είναι ! Σ' ευχαριστώ ! Σ' ευχαριστώ παραπολύ ! Δεν περίμενα ποτέ μια τέτοια τρέλλα από μέρους σου !

— Μά...

— Τι ; Μήπως άλλαξες γνώμη ; Δεν ντρέπεσαι, Όσκαρ ;

— Έκείνη τη στιγμή άκούσθηκαν τα φρένα ενός παλιού αυτοκινήτου.

— Θεέ μου ! Έκανε η Εύα. Ο άνδρας μου. Πώς θα τον κάνω τώρα να «καταπιή» το αυτοκίνητο ;

— «Α! Βλέπεις ; ψιθύρισε ο Όσκαρ, με κάποια έλπιδα. Είναι αδύνατο...

— Όχι ! Όχι ! Θά θρω ένα τρόπο ! Αφού με έμένα και θα τα καταφέρω μια χαρά. Δός μου μόνο τα χαρτιά του αυτοκινήτου...

Ο Όσκαρ της τα έδωσε μ' ένα κρυφό άναστεναγμό. Ο Λαμέρ μπήκε στο σαλόνι με την περιέργεια ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

— Αγαπητέ Όσκαρ, δικό σου είναι αυτό το αεροδυναμικό αυτοκίνητο που είναι μπροστά στην πόρτα ;

— Ρώτησε τον φίλο του.

— Όχι, αγαπητέ μου, είναι δικό μου ! το ξέχνησε η Εύα.

— Είναι δικό της... μάλιστα...

— Μου μούρρισε ο Όσκαρ.

Ο σύζυγος γούρλωσε τα μά-

τια του.

— Είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία ! Έκανε άμέσως η Εύα. Θά μείνης κατενθουσιασμένος ! Θά δής πως θα με συγχαρής !

— Πόσο το αγόρασες ; ρώτησε δύσπιστα ο Λαμέρ.

— Είκοσι χιλιάδες.

— Είκοσι χιλιάδες ; Έλα δά ! Είναι άπίστευτο !

— Όρίστε τα χαρτιά του !

— Όποτε είναι αλήθεια ; Έκανε κατάπληκτος ο σύζυγος. Αγαπητέ μου Όσκαρ, από την ημέρα που σε γνωρίσαμε, η γυναίκα μου κάνει χρυσές δουλειές. Της δίνεις περίφημες συμβουλές !...

Ο Όσκαρ όμως, αντί να τον ευχαριστήσει για τα καλά λόγια του, έφυγε ξεαλλος που είχε χάσει, δίχως να το καταλάβει, το αυτοκίνητό του, μέσα από τα χέρια του.

Ο ξευπνος σύζυγος τώρα, το ίδιο θράδυ, για να δείξει στη γυναίκα του ότι εκείνος τα κατάφερε καλλίτερα, πούλησε το αυτοκίνητό της σαράντα χιλιάδες φράγκα.

— Αγάπη μου, έλα να με φιλήσης ! της φώναξε.

— Βλέπω ότι είσαι ολόχαρος... Έκανε η Εύα.

— Γιατί να μην είμαι ; Τελείωσα κι' εγώ μια πρώτης τάξεως δουλειά !

— Αλήθεια ; Κέρδισες στο Χρηματιστήριο ;

— Ό, όχι ! Απλούστατα, πούλησα το αυτοκίνητο.

— Πούλησες τό... πούλησες τό... Α !

Κ' η Εύα σωριάστηκε μισολιπόθυμη σε μια πολυθρόνα. Ο Λαμέρ τότε προσπάθησε να την παρηγορήσει. Ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα και φυσώντας τον καπνό του πούρου του ψηλά, της είπε:

— Μά κερδίσαμε, αγάπη μου, είκοσι χιλιάδικα !... Τό πούλησα σαράντα χιλιάδες φράγκα !... Θρίαμβος !...

— Θεέ μου ! Θά τρελλαθώ !...

— Μά γιατί ;

— Ποι μπορείς να καταλάβης εσύ !...

Η Εύα την είχε πάθει, μά έπρεπε να κάνει τάπικρά γλυκά. Όλη την νύχτα ωστόσο δεν έκλεισε μάτι και το πρωί ρώτησε τον άνδρα της.

— Μου λές αλήθεια ; Μπορείς να πούλησης τό σο γρήγορα το αυτοκίνητο ;

— Μά τί ; Δεν με πιστεύεις ; Νά τό τσέκ !...

Κι' αφού της έδειξε θριαμβευτικά τό τσέκ, έφυγε για τις δουλειές του.

Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε τη σκηνή που έκανε ο Όσκαρ στην Εύα, όταν έμαθε τό «ξεπούλημα» του αυτοκινήτου του.

— Α ! ο άθλιος !... Ο σύζυγός σου είναι ένας...

Νά τοι πής πως είναι...

— Σώπα ! Σ' άκουνε οι όπηρτες !

— Είσαι θέβαιη ότι τό πούλησες ;

— Μου έδειξε τό τσέκ !

— Α ! Έτσι !... Φθάνει να τό έχη ακόμη !... Τώρα θά δής !...

Κι' ο Όσκαρ περίμενε τον Λαμέρ. Έκείνος, όταν χύρισε στο σπίτι, φώναξε από μακριά το φίλο του.

— Σου τό είπε η Εύα ;

— Ναι, ναι, τό έμαθα. Μπράβο ! Κέρδισες είκοσι χιλιάδικα !

— Η τύχη, φίλε μου, ή τύχη !

— Έ, λοιπόν, φαίνεται πως είσαι πολύ τυχερός, γιατί σήμερα ακριβώς ήρθα να σου προτείνω να αγοράσης είκοσι μετοχές του «Ράντιουμ Στόκ».

Έτοιμάζεται μεγάλη ύψωση στο Χρηματιστήριο ! Αύριο θά διπλασιασθή ή τιμή τους...

— Τί λές ; Δεν μου δίνεις σαράντα ;

— Μά εσύ είσαι λαίμαργος ! Ας είναι... Θά σου δώσω κι' άλλες είκοσι

Τό πούλησα σαράντα χιλιάδες φράγκα. Θρίαμβος !...

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ἀρετή τῶν γυναικῶν ἐξαρτᾶται, τίς περισσότερες φορές, ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τους.

Πολὺ λίγες γυναῖκες γνωρίζουν τὴν ἡδονὴ τοῦ πόνου, ποὺ προκαλεῖ ἡ ἐπιθυμία. Αὐτὸ εἶναι ἕνα θεῖο πάθος, ποὺ ἀνήκει, πῶς πολὺ, στὸν ἄντρα.

Μία κόρη γελασμένη, εἶναι σὰν ἕνα λουλούδι κομμένο ἀπὸ τὸ μίσχο του. Μὰ μία γυναῖκα ἐνόχος εἶναι σὰν ἕνα λουλούδι, ποὺ πάτησαν πάνω του πολλὰ πόδια.

Μία γυναῖκα τίμια, εἶναι τοῦλάχιστον σαράντα χρονῶν.

Μία μοντέρνα γυναῖκα, δὲν εἶναι πειὰ γυναῖκα: Δὲν εἶναι οὔτε μητέρα, οὔτε σύζυγος, οὔτε ἐρωμένη. Μπορεῖ νὰ εἶναι δὲλ' αὐτὰ μαζὺ, χωρὶς ὅμως νᾶνε σὲ θέσι ν' ἀξιώση τὸν τίτλο καθενὸς χωριστὰ.

Σὲ μία μεγάλη πόλιν ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη γυναικῶν: Ὑπάρχει ἡ δούκισσα καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἐμπόρου, ἡ μεγαλοαστὴ καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ διπλωμάτη, ἡ ὑπουργίνα καὶ ἡ ταπεινὴ νοικοκυρὰ, ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ προπορεύονται κ' ἄλλες ποὺ τίς ἀκολουθοῦν. Μὰ στὴν ἐπαρχίαν δὲν ὑπάρχει παρὰ μονάχα μία γυναῖκα, κ' αὐτὴ ἡ φτωχὴ εἶναι ἡ γυναῖκα τῆς ἐπαρχίας.

Ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι ἴσως τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς ἡδονῆς.

Ὅταν ὁ ἔρωτας φτάνῃ ὡς τὸ ἔγκλημα, μᾶς φαίνεται πὼς ἔχει ὅρια! Κ' ὅμως ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας πρέπει νὰ εἶναι δίχως ὅρια.

Ἕνας μεγάλος ἔρωτας εἶναι μιά ἀνοιχτὴ πίστις σὲ μιά δύναμι τὸσον ἀδηφάγο, ὥστε ἡ στιγμή τῆς χρεωκοπίας ἔρχεται πάντα.

Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶναι αἰώνιος, ἀτέλειωτος καὶ ὁμοῖος πάντα. Εἶναι ἴδιος καὶ ἀγνός, χωρὶς σημαντικές παραλλαγές: Κάτω κ' ἀπὸ τ' ἄσπρα μαλλιά ἀκόμα, βλέπει πάντα μιά νέα καρδιά.

Ὁ ἔρωτας ἔχει τοὺς μεγάλους ἀγνωσμένους ἥρωες του, ὅπως ὁ πόλεμος ἔχει τοὺς ἀγνώστους Ναπολέοντες του, ἡ ποίησις τοὺς Ἀντρέ Σεγιέ της καὶ ἡ φιλοσοφία τοὺς ἀγνώστους Καρτεσιούς της.

Κ' ὁ Ὁσκάρ τοῦ ἔδωσε σαράντα μετοχές τῶν χιλίων φράγκων καί... τσέπωσε τὸ τσέκ. Ἐπειτα, καθὼς ἔβγαινε, ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τῆς φίλης του:

— Ἐν τάξει! Τοῦ τὴν ἔφερα... Ἦ μετοχές τοῦ «Ράντιουμ Στόκ», ἀπὸ χθὲς τὸ θράδυ, εἶναι παληόχαριτα!... Δὲν ἀξίζουν τίποτε!...

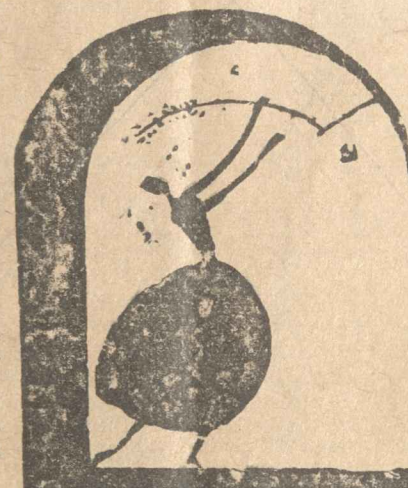
Ἦ Εὐα λοιπὸν δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἦταν ὁ «πῶς θλάκας». Γι' αὐτὸ, ρώτησε τὸν ἄνδρα της:

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀξίζουν ἡ μετοχές, ποὺ ἀγόρασες;

— Ὁχι, ἀλλὰ τὸ τσέκ ποὺ τοῦ ἔδωσα δὲν ἔχει ἀντίκρουσμα!

Ἦ Εὐα, αὐτὴ τὴν φορὰ, εἶδε καθαρά ὅτι εἶχε δίκην ὁ Ὁσκάρ Καρακάς. «Τὸ χρυσάφι σκοτώνει τὴν καρδιά...» Ναι, δὲν ἀγαποῦσε πειὰ οὔτε τὸν «θλάκα» φίλο της, οὔτε τὸν παμπόνηρο σύζυγό της. Καὶ συλλογίσθηκε ὅτι ἦταν καιρὸς πειὰ νὰ τοὺς ἀλλάξῃ καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς μασκαράδες.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ἡ γυναῖκα εἶναι σὰν μιά λύρα, ποὺ δὲν μαρτυρεῖ τὰ μουσικὰ της, παρὰ μόνο σ' ἐκείνον ποὺ ξέρεי νὰ παίξῃ πάλυ καλά.

Ὁ ἔρωτας προσελκύει τὸν ἔρωτα. Εἶναι ἡ «ἀθυσσος ἀθυσσος» τῆς Βίβλου.

Ὁ ἔρωτας ποὺ ἐξομολογεῖται δὲν ἀξίζει τόσο, ὅσον ὁ ἔρωτας ποὺ δείχνεται μὲ πράξεις. Ὅλες ἡ κοπέλλες τῶν εἴκοσι χρονῶν πρέπει νὰ φτάσουνε στὰ πενήντα, γιὰ νὰ νοιώσουνε αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, ποὺ εἶναι τὸ μεγάλο ἐπιχείρημα τῶν γοήτων.

Ὅσο μεγαλύτερη ὑπῆρξεν ἡ ἀντίστασις, τόσο πῶς δυνατὴ ἀκούγεται ἔπειτα ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης.

Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τοῦ πάθους κάθε γυναῖκα ἀξίζει ὅσο τοῦ στοιχίζει.

Κανεὶς ἄντρας δὲν ἀγαπᾷ μιά γυναῖκα γιὰτὶ ἔχει αὐτὴν ἢ ἐκείνη τὴν ἡλικία, γιὰτὶ εἶναι ὥραία ἢ ἀσκημὴ, πνευματώδης ἢ ἀφελής. Ἀγαπᾷ κανεὶς μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ἀγαπᾷ.

Οἱ ἐρωτευμένοι, ὅπως καὶ οἱ μάρτυρες, νοῦν ἔχον ἢ γίνονται ἀδελφοὶ στὴ δυστυχία. Ἦτοι, στὸν κόσμον δὲν καταλαβαίνει καλύτερα τὸν ἄλλο ὅσο δύο πόνοι ὁμοῖοι.

Ἦτοι ἀπὸ τὴν ἡδονὴ νὰ θαυμάσῃς υονάχος σου μιά γυναῖκα ἀγαπημένη, ἐρρεῖται ἡ ἡδονὴ νὰ τὴ δῇς νὰ θαυμάζεσαι ἀπ' ὅλους.

Ἦ ψυχολογία τοῦ προσώπου ἑνὸς ἀνδρός, εἶναι, γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγαπᾷ, ὅπως ἡ γνωριμία ὁλόκληρης τῆς θάλασσης ἀπὸ ἕνα ναῦτη.

Ἦ γυναῖκα ἔχει τόσα πολλὰ κοινὰ μὲ τοὺς ἀγγέλους, ὥστε ὅλοι ὅσοι ὑποφέρουν τῆς ἀνῆκουν.

Τὸ ἐνστικτο, στὶς γυναῖκες, ἰσοδυναμεῖ τὴν οὐδένερκειαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Ἦ φιλολογία καὶ ἡ πολιτικὴ εἶναι σήμε-ρα, ὅτι ἦταν ἄλλοτε ἡ εὐσέβεια γιὰ τίς γυναῖκες: Τὸ τελευταῖο τοὺς καταφύγιο.

Ἦ φίλα τῶν γυναικῶν εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τους.

Ἦ φύσι χαρίζει ἀμοιβαίαν στὴν γυναῖκα μιά δύναμι ἰδιαίτερη, ποὺ τὴν βοηθάει νὰ ὑποφέρῃ καὶ μιά ἀδυναμία, ποὺ τῆς συμβουλεύει τὴν ἀντίστασι.

Ἦ ἐνάρετη γυναῖκα ἔχει μέσ' στὴν καρδιά της μιά χορδὴ μικρότερη ἢ μεγαλύτερη ἀπὸ τίς ἄλλες γυναῖκες: Εἶναι ἀσήμαντη ἢ θεία.

Κ' ἡ πῶς ἐνάρετες γυναῖκες ἔχουνε μέσα τους κάτι, ποὺ δὲν ἦταν ποτὲ ἄγνόν.

Ἦ ἀληθινὴ ἀγάπη ζῇ πρὸ πάντων μέσ' στὶς ἀναμνήσεις.

Στὸν κόσμον οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι εἶναι κείνοι μονάχα ποὺ ξέρουνε ν' ἀγαποῦν.

Ὁ σύζυγος ποὺ δὲν ἀφήνει ποτὲ τίποτα κρυφὸ, γιὰ νὰ τὸ ἐπιθυμῇ ἡ γυναῖκα του, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος χαμένος.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο).

ΤΟ ΠΕΡΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Ὁ ἀνακριτὴς ντὲ Ὠμπιέρ, ἀφοῦ κουβέντιασε μαζὺ μὲ τὸν δικαστικὸ γραμματέα, μερικὲς στιγμὲς, ξαναγύρισε πρὸς τὸν κ. ντὲ Μαλθόγι καὶ τοῦ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου ὑποκόμη, εἰμαι ἀναγκασμένος νὰ σὰς ἀφήσω.

— Ἀπὸ τώρα:

— Ναι... Εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ ξαναγυρίσω στὸ Μαντ γιὰ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τοὺς δύο κρατούμενους μου... Μὲ πληροφόρησαν ὅτι ἡ ὑπηρετρία τῆς μικρούλας ἦρθε νὰ τὴ ζητήσῃ... Ἔ, μὰ τὴν πίστι μου, θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἀπελευθερώσω τὰ δύο παιδιὰ... Τὸ προτιμῶ αὐτὸ...

— Ἐποὶ ἀδιόρθωτος! εἶπε ὁ ὑποκόμης χαμογελώντας. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶθε ὁ πατέρας ὅλων αὐτῶν τῶν μικρῶν ἀλητῶν τῆς περιοχῆς...

— Τί θέλετε νὰ κάνω, δὲν διορθώνεται κανεὶς εὐκολὰ! ἀπάντησε εὐθύμα ὁ κ. ντὲ Ὠμπιέρ. Θὰ σὰς πῶ μάλιστα ὅτι σκέφτομαι νὰ ἐφοδιάσω τὸ νεαρό μου ἀκροβάτη μ' ἕνα μικρὸ χρηματικὸ ποσὸν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάη νὰ ὀρῇ ἕνα ἱπποδρόμιο μὲ τὸ ὁποῖο, καθὼς λέει, ἔχει κλείσει ἕνα συμβόλαιο...

— Τότε εἶπε ὁ ὑποκόμης, ἐπιτρέψατέ μου νὰ συμβάλω κ' ἐγὼ κατὰ τὸ ἥμισυ στὴν φιλοanthρωπικὴ τρέλλα σας. Δὲν αἰσθάνομαι ποτὲ συμπάθεια γιὰ τοὺς ἀλῆτες, μὰ ἀφοῦ αὐτὸς εἶν' ἐνδιαφέρων...

— Δέχομαι μ' εὐχαρίστησι... Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν προστατευμένο μου...

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐπρόσθεσε χαμογελώντας:

— Ξέρω ὅτι δὲν εἶστε τόσο σκληρὸς ὅσο θέλετε νὰ φαίνεστε...

Ὁ ἀνακριτὴς κ' ὁ πυργοδεσπότης χωρίστηκαν, ἀφοῦ ἀλλάξαν μιά ἐγκάρδια χειραψία.

IV

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Μαντ, ὅπου ἕνας δικαστὴς λιγώτερο καλὸδολος καὶ λιγώτερο φωτισμένος ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Ὠμπιέρ θὰ τοὺς κρατοῦσε ἴσως πολὺ περισσότερο, ἡ Ζερμαῖν κ' ὁ Φέλιξ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ σταθμοῦ.

Κ' οἱ δύο διαζόντουσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλιν, σὰν νὰ φοβόντουσαν μήπως ἡ δικαιοσύνη μετανοήσῃ ποὺ τοὺς εἶχε ἀποδόσει τὴν ἐλευθερία.

Πίσω τους, θάβιζε ἡ ὑπάκουη Ἐρνεστίνη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν τρομερὴ συγκίνησι ποὺ ἐνοίωσε, μαθαίνοντας ὅτι ἡ μικρὴ τῆς κυρία ἦταν στὴ φυλακὴ.

Ὅπως θὰ μάντεψαν οἱ ἀναγνώστες μας, ἡ Ἐρνεστίνη ψάχνοντας νὰ ὀρῇ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο στὸ Μορμείν, εἶχε χάσει τὸ δρόμο της. Εἶχε στρίψει δεξιὰ ἀντὶ νὰ στρίψῃ ἀριστερὰ κ' ἔτσι ἐβρέθηκε στὴν ἐξοχὴ ἀντὶ νὰ φτάσῃ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο.

Εἶχε ξαναγυρίσει πίσω καὶ εἶπε ἀπὸ πολλὰς θόλτες, κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. Μὰ ὅταν, κρατώντας σὰ χέρια τῆς δύο πάστες, ξαναγύρισε στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴν Ζερμαῖν, οἱ σαλιμπάγκοι εἶχαν ἐξαφανιστῇ καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς κ' ἡ μικρὴ τῆς κυρία.

Γεμάτη ἀπόγνωση, ἡ ἀγαθὴ ὑπηρετρία εἶχε ψάξῃ παντοῦ καὶ ρωτοῦσε ὅσους ἀνθρώπους εὗρισκε μπροστὰ της, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ τίποτε.

Μόνο κατὰ τὸ θράδυ, ὁ ξενοδόχος Ζακέν, συμπανώντας τὴν θλίψι τῆς, τὴν πληροφόρησε ὅτι τὴ Ζερμαῖν τὴν εἶχαν πάρει οἱ χαροφύλακες μαζὺ μὲ τὸ γυνὶ τοῦ σαλιμπάγκου ποὺ εἶχε δὴ στὴν πλατεία.

Ἐπειτ' ἀπὸ μιά τρομερὴ νύχτα ἀγωνίας, ἡ Ἐρνεστίνη, κατὰ συμβουλήν πάντοτε τοῦ ξενοδόχου, ἐπῆγε στὸ Μαντ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ζητήσῃ τὴ μικρὴ τῆς κυρία.

Χάρης στὴν ἐπιείκεια καὶ τὴν καλὴσύνῃ τοῦ κ. ντὲ Ὠμπιέρ,

μπερὶ τὸ διάθεμά της ἐστέρθη ἀπὸ ἐπιτυχία. Ἡ Ζερμαῖν καὶ ἡ Ἐρνεστίνη ἐκλαψαν ἡ μιά μέσ' αὐτὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης.

— Δεσποινίς, εἶπε ἡ Ἐρνεστίνη, τώρα δὲν θὰ σὰς ἀφήσω οὔτε στιγμή.

Κ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν μικρούλα σὰν νὰ φοβῶ-

ταν μήπως τῆς τὴν πάρουν πάλι.

Καθὼς ἔφταναν κ' οἱ τρεῖς μπροστὰ στὸ σταθμὶο, ὁ Φέλιξ στάθηκε:

— Ἐγὼ εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ἀφήσω, εἶπε θλιβερά.

— Μὰ ποῦ θὰ πάς; τὸν ρώτησε ἡ Ζερμαῖν.

Ὁ μικρὸς ἀκροβάτης χαμήλωσε τὴ φωνὴ του.

— Ξέρω ποῦ θὰ ξαναθρῶ τὸν πατέρα μου, ἀπάντησε μυστηριωδῶς. Πρὶν καταφέρῃ τὴν τελευταία τοῦ γροθιά στους χαροφύλακες, μοῦ ἔδωσε ραντεβού σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ σὲ τριῶν λευγῶν ἀπόστασι ἀπὸ δώ... Ὁ ἀνησυχία πολλὴ ἂν δὲν μὲ δὴ νὰ ξαναγυρίσω. Θὰ τὸν θασανίσῃ κιόλας θανάσιμη ἀγωνία...

— Τοῦλάχιστον, εἶπε ἡ Ζερμαῖν, μὴ μᾶς ἀφήσεις πολὺ καιρὸ χωρὶς νὰ σου. Γράφε μας στὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου ὅπου μένουμε...

— Δὲν θὰ τὸ παραλείψω... Θάρθῃ μιά μέρα ἴσως ποὺ θὰ μπορέσω νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

— Μὴ μᾶς ξεχνατε, εἶπε μὲ τὴ σειρά της κ' ἡ Ἐρνεστίνη. Ἐπειτ' ἀπὸ μένα, εἶσαι ὁ μόνος ἀφωσιωμένος φίλος ποὺ μένει τώρα στὴ φτωχὴ μου Ζερμαῖν!...

Ὁ Φέλιξ ἀποχαιρέτησε τὴν μικρούλα καὶ τὴ γρηῃ ὑπηρετρία. Τόσο ἐκείνος, ὅσο κ' αὐτὲς ἦσαν πῶς συγκινημένοι ἀπ' ὅσο ἤθελαν νὰ φαίνονται.

Ὁ μικρὸς ἀκροβάτης, καθὼς ἀπομακρυνόταν τραβώντας κατὰ τὴν ἐξοχὴ, ἐνοίωσε τὴν καρδιά του σφιγμένη καὶ τὰ μάτια του φουσκωμένα ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ Ζερμαῖν ποὺ δὲν εἶχε καλοσυνέλθει σκόμα, ἔστερ' ἀπὸ τόσες συγκινήσεις, κάθησε σιωπηλὴ κ' ἀκίνητη σ' ἕνα πάγκο. Συγχρόνως ἡ Ἐρνεστίνη πετάχτηκε ὡς τὸ σταθμὸ γιὰ νὰ μάθῃ ποῖα ὥρα ἔφυγε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Ἐδρέ.

Γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν πληξὶ τῆς ἀσμονίης, ἡ Ζερμαῖν ἀγόρασε μιά τοπικὴ ἐφημερίδα κ' ἄρχισε νὰ τὴν κυττάξῃ ἀφηρημένα.

Ἐξαφνα ὅμως τὸ βλέμμα της τὸ τράβηξε μιά εἰδησις καταχωρημένη στὴν πρώτη σελίδα. Διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας ἀπὸ τὸ Ἐδρέ:

»Ἡ μηχανικὸς δολοφόνος, ὁ κρατούμενος εἰς τὰς φυλάκας τῆς πόλεως μας καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀποπειρὰ ἀποδόσεως προκάλεσε ἐσχάτως τὸσον θόρυβον, εἶναι φαίνεται θάρως ἀσθενής. Τὸν μετέφεραν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ οἱ θεράποντες ἱατροὶ δὲν δύνανται ἀκόμη ν' ἀποφανθοῦν ἐπὶ τῆς καταστάσεώς του, λόγω τῆς σοβαρότητός της.

»Μερικὰ πρόσωπα θεθαίνωνουν μάλιστα ὅτι ὁ Πρινιέ, ὁ δόκιμος, ὡς γνωστόν, εἶναι προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴν ἀντιληψιν, εἶρε τὸν τρόπον νὰ προμηθευθῇ δηλητήριον, ἵνα διαφύγῃ ἀπὸ τὸ αἶσχος τῆς ἐμφανίσεώς του πρὸ τῶν δικαστῶν!...

Ἡ Ζερμαῖν δὲν ἀποτελεῖωσε τίς λίγες γραμμὲς ποὺ τῆς ἔμεναν ἀκόμα νὰ διαβάσῃ. Μιά θλίψι θανάσιμη εἶχε ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

— Ὁ πατέρας μου ἀρρώστος... ἔτοιμοθάνατος ἴσως! φώναζε. Πρέπει νὰ τὸν δώ! Τίποτε δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ φτάσω ὡς αὐτόν, ἔστω κ' ἂν ὑποχρεωθῶ νὰ σιμῶ γονατιστὴ στὰ πόδια τῶν δικαστῶν καὶ τῶν δεσμοφυλάκων.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ γρηῃ ὑπηρετρία ποὺ ἔτρεχε κατατρομαγμένη, εἶπε μὲ φωνὴ σπαρακτικὴ:

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Ἐρνεστίνη, δὲν εἶν' ἀλήθεια, ὅτι κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ δῶ τὸν πατέρα μου;... Νά, κύτταξε, ἡ ἐφημερίδα ἀναγγέλλει πὼς εἶναι πολὺ ἀρρώστος.

— Ὁ δυστυχισμένος κύριος! τραύλισε ἡ Ἐρνεστίνη, ἀναστατωμένη. Ἡ θλίψι του, θέβαια τὸν ἀρρώστησε... Ἀσφαλῶς θὰ σὰς ἐπιτρέψουν νὰ τὸν δῇτε... (Ἀκολουθεῖ)

Τού είχε γράψει: «Ελά! δὲν ἀντέχω πείρα...». Καὶ πραγματικά ἦταν καιρός, γιατί καὶ κείνος δὲν ἀντεχε πείρα. Ἦταν ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους, πού ξαναρχίζουν τὴ ζωὴ τους κάθε φορά πού ἀγαποῦνε, πού καταστρέφονται ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ πού ὅταν δεχτοῦνε τὰ θέλη του χάνουνε ὅλη τους τὴν εἰρηνεία καὶ τὴν ἐπιτηδεύτητα.

Ὅταν τὴν εἶχε πρωτογνωρίσει, συλλογίστηκε:

«Νά μιὰ πολὺ ὡραία γυναίκα, πού ζῇ μονάχη τῆς, ἀφοῦ ὁ ἀντρας τῆς εἶνε ἀρρώστος, τρελλός, κλεισμέ ν ο ς στὴν Κλινικὴ ἀπὸ πολλὰ χρόνια...».

Καὶ τὴν εἶχε πλησιάσει μὲ δολιότητα, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες. Ἀλλά, μὲ τίς ἄλλες, δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ κοπιᾷ σὴ καὶ πολὺ. Μὰ τούτῃ εἶχε πάνω τῆς μιὰ τέτοιαν ἡρεμία καὶ μιὰ τέτοιαν ἔκφρασι ἀρετῆς, πού τὴν προστατεύανε.

Θὰ τὴν ἔχετε συναντήσει ἴσως στὸ Δάσος τῆς Βουλῶνης, ὑπὸ τὰς αἰῶνες Ριτζί ἢ στὴν Ὀπερα. Εἶνε ψηλὴ, μὲ πρόσωπο δολοφώτεινο, μὲ προφίλ καὶ μὲ μέτωπο ἐξωτικό, μὲ μαῦρα μαλλιά καὶ μάτια καὶ μὲ τὰ χεῖλη λίγο σαρκώδη. Δὲν ἀκούει πάντα ὅταν τῆς μιλοῦνε... Ἡ καταστάσι τῆς, τῆς «μισῆς χηρείας», τὴν ἔχει κάνει τόσο ψυχρὴ καὶ αὐστηρή, ὥστε ἡ φίλες τῆς δὲν μποροῦνε νὰ τὴν πλησιάσουνε δίχως νὰ νοιώσουν κάποια ψυχρότητα.

Ἐκεῖνος ὅμως ἤξερε πὼς δὲν ἦτανε καθόλου ἀναίσθητη. Τὸν ἀγάπησε, κι' αὐτὸς εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ σπάσῃ τὸν πάγο τῆς καρδιάς τῆς, νὰ τὴν κρατήσῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴν κάνει δική του...

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸν ἀπέφευγε. Γιατί; Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Τοῦ κάκου ὁ Ἀντρέας τῆς ἔγραφε:

«Καὶ οἱ δυὸ εἴμαστε ἐλεύθεροι!...». Σ' αὐτὰ τὰ γράμματα ἡ Λουίζα δὲν ἀπαντοῦσε τίποτα. Κρυθότανε καὶ τοῦ εἶχε κλείσει τὴν πόρτα. Σήμερα, πού εἶχε τρέξῃ ἀμέσως στὴν πρόσκλησί τῆς, καθὼς τὸ ἀμῆνι του σταματοῦσε μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα, ἐνοιῶθε τὴν ἐρωτευμένη καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Μὰ τί γύρευε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Λουίζας αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο;... Ἡ Λουίζα ἐπρόκειτο νὰ θῆ ἔξω; Μήπως τὸν εἶχε καλέσει γιὰ νὰ κάνουν ἕναν περίπατο μαζί;

Γὸν δέχτηκε στὸν προθάλαμο. Φοροῦσε τὸ καπέλλο τῆς κι' εἶχε τὴ γούνα τῆς στὰ χέρια. Μ' ὅλο πού ὁ ἥλιος ἔλαμπε ψηλά, τὸ κρύο ἦταν ἀρκετὰ αἰσθητὸ ἐκεῖνο τὸ Δεκεμβριὰτικο ἀπὸγευμα.

— Θὰ θῆτε; τὴ ρώτησεν ἔκπληκτος. — Μαζύ σας, τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας. Ἦτανε πολὺ ὡραία κείνο τὸ ἀπὸγευμα. Καὶ γινόταν ἀκόμα πὺ ὁμορφὴ μὲ κείνη τὴν ἐλαφρὰ τρεμουλία τῆς ἀγωνίας, πού φώλιαζε στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν τῆς.

— Ποῦ θὰ πάμε;

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε τίποτα. Στὸν σάφῃ μονάχα, πού ἀνοίγε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, εἶπε:

— Στὸ Ὠτέιγ!

Καὶ χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ περισσότερο, κάθισε στὸ θάθος τοῦ αὐτοκινήτου, κάνοντας νόημα στὸν φίλο τῆς νὰ πάρῃ θέσι κοντὰ τῆς.

Ἡ μέρα ἦταν ὡραία γιὰ ἕνα μικρὸν περίπατο στὸ δάσος. Ὁ ἥλιος γλυκὸς κι' ἕνα χαρούμενο φῶς ἀ-

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΝΕΤ-ΒΑΛΜΕΡ

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ

θέλω νὰ υποχωρήσω. Δὲν εἶμαι ἐλεύθερη, καλέ μου Ἀντρέα... Ἀν ἔδειχνα ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴν ἀδυναμία, δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω ὕστερα. Μὲ καταλαβαίνεις; Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς, σὲ κάλεσα σήμερα ἐδῶ πέρα, νὰ σ' αὐτὸ τὸ μακρινὸ περίπατο, στὸ Ὠτέιγ, κοντὰ σὲ κείνον, τὸν ἀντρα μου. Ὅταν τὸν δῆς, θὰ μὲ βοηθήσῃς...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴ τῆς, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί τῆς. Ἐγινε σιωπὴ ἀνάμεσά τους. Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε πάντα μέσα ἀπ' τὸ δάσος. Ἡ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, περνώντας ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν δένδρων, ρίχνανε ἕνα γλυκὸ φῶς σὲ ὅλα.

— Θὰ εἶνε στὸν κῆπο, ψιθύρισε ἡ Λουίζα. Τηλεφώνησε. Εἶνε ἥσυχος σήμερα. Ὁ Ἀντρέας χαμήλωσε τὸ μέτωπο κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἡ συγκίνησί του τὸν ἔπνιγε. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε σὲ λίγο μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο χτίριο; περιτριγυρισμένο μ' ἕναν ψηλὸ τοῖχο. Ἡ Λουίζα κι' ὁ Ἀντρέας κατέβηκαν. Ὁ θυρωρὸς τοὺς ἀνοίξε τὴ θარεία, σιδερένια ἐξώπορτα. Προχώρησαν καὶ μπῆκαν σὲ μιὰν ἀτέλειωτη δεντροστοιχία, ὅπου σὲ διάφορους πάλκους καθόντουσαν μερικοὶ δυστυχισμένοι, χαμογελῶντας ἡλίθια.

Ἐνας φύλακας ὠδήγησε τὴ Λουίζα καὶ τὸν Ἀντρέα σ' ἕνα μικρὸ μονοπάτι, πού κατέληγε σ' ἕνα μοναχικὸ περίπτερο. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ περίπτερο θημάτιζεν ἕνας ἀνθρώπος, μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ μὲ τὰ χέρια διπλωμένα πίσω στὴ ράχι. Ἦταν ἕνας δυστυχισμένος ἀνθρωπάκος, πού τιναζόταν ὁλοένα ἀπὸ μιὰ νευρικὴ ἀντομομησία.

— Μείνε ἐδῶ, εἶπεν ἡ Λουίζα στὸν Ἀντρέα. Ὁ ἀνθρωπάκος πού θημάτιζε μπροστὰ στὸ περίπτερο, κινουῦσεν ὁλοένα τὰ χεῖλη του. Θὰ διηγῶταν χωρὶς ἀμφοβολία στὸν ἑαυτὸ του μιὰν ἀπὸ τίς ἀτέλειωτες καὶ ξαναμμένες ἐκείνης ἱστορίες, πού συνηθίζουνε νὰ ἐπαναλαμβάνουνε, τόσο μονότονα, νύχτα-μέρα οἱ τρελλοί.

Ὁ φύλακας ἐξήγησε τότε στὸν Ἀντρέα:

— Δὲν ἔχει κρίσι αὐτὴ τὴν ἔβδομάδα. Γιὰ τὴν περίπτωσί του εἶνε σπάνιο πράγμα. Μὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ πὼς ἡ κυρία ἔρχεται καὶ τὸν βλέπει κάθε μέρα κι' ὅταν ἔρθῃ ὅλα ἀλλάζουνε.

Πραγματικά, ὁ τρελλὸς φαινόταν ἀλλαγμένος! Μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε κοντὰ τῆς καὶ στάθηκε δυὸ ὅ-

πλυνόταν παντοῦ. Ὁ Ἀντρέας ἔλπιζε... Ὁ ἔρωτάς του δὲν μπορούσε νὰ ἀρκεστῇ πείρα στὰ λόγια...

Μόλις τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνθηκε λίγους μέτρας, τρεχοντας πρὸς τὴν ἐξοχή, ὁ Ἀντρέας ἀναζήτησε τὰ χεῖλη τῆς ἀγαπημένης του, μὰ ἡ Λουίζα τὸν ἀπώθησε:

— Ὁχι, ψιθύρισε, ὁχι, σὲ παρακαλῶ...

— Ὑστερα, σὰ νὰ θελε νὰ παίξῃ μαζί του, πλησίασε κοντὰ του κοκέττικα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τῆς λη πόσον εἶχε ὑποφέρει μακριὰ τῆς.

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, Ἀντρέα καὶ δὲν σοῦ εἶπα καθόλου ψέματα... δὲν ἀντέχω πείρα... δὲν μπορῶ νὰ ὑπερασπιστῶ ἐλομόναχη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου κι' ὅμως δὲν

Η Σ ΤΥΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

(Τοῦ Ρ. Μαρτέν)

Ἡ τύχη μὰς ἀντάμωσε σὲ κάποιο μπάλ-μασκέ. Ἦμουν πιερότος γελαστός κ' ἦτανε κολομπίνα. Ἀλλάξαμε λόγια γλυκά, σμίξαν τὰ χεῖλη καί, Μέσ' στὴ χαρά μας, τὴ στιγμὴ τὴν παίρναμε γιὰ μῆνα.

Ἐἶχε τὸ σῶμα λυγερὸ, τὰ χέρια τῆς λευκά. Τὰ μάτια τῆς θγάζαν φωτιές κάτω ἀπ' τὴν προσωπίδα. Τὰ χεῖλη τῆς ψιθύριζαν λόγια πολὺ γλυκά. Λόγια πού τάζανε πολλὰ καὶ ποῦδιναν ἑλπίδα.

Ἀφοῦ χορέψαμε μαζί θάλας, φῶς, ταγμὸ καὶ ροῦμπα, Ἐβγάλαμε ἔξω στὴ γλυκειὰ καὶ γιορτινὴ θραυδὰ: «— Ἐλα, τῆς λέω, ἀγάπη μου, στὸ στήθος μου ἀκούμπα. Κι' ἀκού γιὰ σένα πὼς χτυπᾷ μὲ πάθος ἡ καρδιά».

Ἐκείνη χαμογέλασε... κάτω ἀπ' τὴν προσωπίδα. Καὶ μοῦρριξε τὰ χέρια τῆς γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό. «— Ἀγάπη μου, ψιθύρισε, τὴν ὄψι σου δὲν εἶδα... Βγάλε τὴ μάσκα...», πρόσθεσε μ' ἕν' ἀναστεναγμό.

«— Τίποτε δὲν θὰ σ' ἀρνηθῶ, ἀγάπη μου χρυσή. Ναι, θὰ μὲ δῆς στὸ πρόσωπο! Τὴ μάσκα μου θὰ θγάλω! Μὰ θγάλε τώρα φίλε μου, τὴ μάσκα σου κ' ἐσὺ. Γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ὁ ἕνας μας παράπονο ἀπ' τὸν ἄλλο...»

Τὶς μάσκες μας πετάξαμε, μὰ μόλις κυτταχτήκαμε «Ἐσὺ ὦσαι!» ξεφωνίσσαμε κ' οἱ δυὸ μας μὲ θυμὸ. Κι' ἀμέσως ἀρπαχτήκαμε... Μ' ἔπιασε ἐκείνη ἀπ' τὰ μαλλιά κ' ἐγὼ ἀπ' τὸ λαιμό.

— Ἀθλί! τῆς ἐφώνασα. Μ' ἐφώνασε: Προδότη! — Παληογυναίκα! Κάθαρμα! Ἐλεεινὴ! Χαμάλη! Ἀλλάξαμε λόγια θαρεὰ κι' ὁ ἐπίλογος εἶν' ὅτι Ὅταν χωρίσαμε, εἴμαστε κ' οἱ δυὸ σὰ κακὸ χάλι.

Τὰ ρούχα μας ξεσκίσαμε κι' ἀπὸ τίς τσαγκρουνιές. Πού ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κάναμε αἶμα πολὺ κυλοῦσε. Μ' εἶχε ταραξεί τὸ φτωχὸν ἀπὸ τίς δαγκωνιές. Καὶ τοῦφες ἀπ' τὴν κόμη μου στὰ χέρια τῆς κρατοῦσε.

Ἡ ἱστορία τέλειωσε. Μὰ νὰ κι' ὁ ἐπίλογός τῆς:

Στὸ τμήμα μὰς ἐπήγανε τῆς συνοικίας, ὅπου: «— Ποῖος εἶστε, κύριε;» μὲ ρωτοῦν «— Εἶμαι ὁ σύζυγός τῆς. — Καίσεῖς κυρία;» «— Ἡ σύζυγος αὐτοῦ τοῦ παλιανθρώπου!»

— Γιατί τὸ κάματε αὐτό; τῆς εἶπε ξανά. Γιατί μ' ὠδηγῆσατε κοντὰ του;

Τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Γιὰ νὰ σὰς κάνω νὰ πάψετε νὰ μ' ἀγαπᾶτε.

Ὑστερα ἔγινε ἀνάμεσά τους μιὰ μεγάλη σιωπὴ.

Πλησίαζαν στὴν πόλι. Τὰ συγκρατημένα δάκρυα θάραιναν στὰ βλέφαρα τῆς Λουίζας. Ἦθελε νὰ κλάψῃ καὶ παρακάλεσε τὸ φίλο τῆς νὰ τὴν ἀφήσῃ μονάχη. Ὁ Ἀντρέας τὴ ρώτησε τότε:

— Θὰ σὰς δῶ αὔριο;

— Χωρὶς ἀμφιβολία, τοῦ ἀποκρίθηκε:

Τὴν ἄλλη μέρα θῆκε τὴν πόρτα τῆς κλειστὴ κι' ἀπὸ κείνον τὸν θλιθερὸν περίπατό τους, δὲν τὸν ξαναδέχτηκε στὸ σπίτι τῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς σεβάστηκε τὴ θέλησί τῆς καὶ δὲν ἐπέμενε καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὴν δῇ. Σήμερα, ἄλλωστε, εἶνε πάλι ἐρωτευμένος καὶ κάθε φορά πού ἀγαπᾷ, ξαναρχίζει τὴ ζωὴ του.

Μὰ ἡ Λουίζα πηγαίνει πάντα κάθε μέρα ἐκεῖ πέρα, στὸ Ὠτέιγ, καὶ μένει ἀρκετὴν ὥρα κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα τοῦ ἀντρα τῆς, πού τὴν ἀνακρίνει, πού τὸ παίρνει πάντα μαζί τῆς, μέσ' στὰ μάτια τῆς καὶ πού τὴν ἀκολουθεῖ παντοῦ, ὅπου κ' ἂν πάῃ. Καταλαβαίνετε, τώρα, γιατί δὲν ἀκούει πάντα ὅταν τῆς μιλοῦνε;

BINET-VALMER

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΡΟΑΝ

ΣΤΙΣ δέκα ή ώρα το βράδυ, στις αίθουσες του παιγνιδιού, στο Καζίνο της Διέππης, ο κόσμος δεν εύρισκε πειά ούτε μία θέσι. Όλα τα πράσινα τραπέζια είχαν γεμίσει από Άγγλους περιηγητές, από τρελλές Αμερικανίδες που σπαταλούσαν ασυλλόγιστα το χρήμα από ανθρώπους που δεν ξέρει κανείς από πού προέρχονται και πού πάνε. Ο πυρετός του παιγνιδιού είχε μπλέξει όλον αυτόν τον κόσμο. Όλοι τους πρόσεχαν μόνο τα «κόλπα» και τις φάσεις του παιγνιδιού ή κάρφωναν σαν μαγνητισμένο το βλέμμα τους στην μπίλλια της ρουλέτας.

Ξαφνικά μία γυναίκα με ξανθά μαλλιά έσπρωξε όλο αυτόν τον κόσμο, έφθασε στην πρώτη γραμμή του τραπέζιού κι έβαλε σ' έναν αριθμό πέντε φράγκα. Μία άλλη γυναίκα με μαύρα μαλλιά την ακολουθούσε ρίχνοντας κι αυτή είκοσι φράγκα. Η δυο μικρές αυτές μάγκες ξεχώριζαν τόσο πολύ, ώστε όλοι οι θαμώνες κι αυτοί ακόμη ο «γκρουπιέ» σήκωσαν το βλέμμα τους και χαμογελούσαν ειρωνικά σ' αυτές τις δυο καλοντυμένες κυρίες. Τους είχε κάνει εντύπωση ότι είχαν αγωνισθεί για να φτάσουν στην πρώτη σειρά των παιχτών, την ώρα που γινόταν «μεγάλο παιγνίδι» για να... διακινδυνεύουν είκοσι πέντε φράγκα!

Μά πριν ακόμη ο κόσμος συνέλθει από αυτήν την δυσάρεστη εντύπωση, η μπίλλια σταμάτησε στον αριθμό που είχαν ποντάρει η κυρίες κι' ο «γκρουπιέ» έτοιμάσθηκε να τους μετρήσει το ποσό που είχαν κερδίσει.

Μά τότε μεταξύ των δυο αυτών γυναικών άρχισε ένας τρομερός καυγάς. Η κυρία με τα ξανθά μαλλιά υπεστήριζε ότι αυτή είχε ρίξει τις μάγκες των είκοσι δραχμών.

— Μην την ακούτε φώναζε η κυρία με τα μαύρα μαλλιά, είνε μία ψεύτρα. Είνε δικά μου τα είκοσι φράγκα.

— Πώς; τολμήσες να με πής ψεύτρα, άχρεια! ούρλιαξε η ξανθή, έτοιμη να κατασπαράξει την αντίπαλό της.

Μά η άλλη της είχε κιόλας ριχθεί στον λαιμό της και της είχε ξεσχίσει με τα νύχια το πρόσωπο.

Σ' αυτό το διάστημα όλοι οι παίκτες είχαν διακόψει το παιγνίδι και διασκέδαζαν μ' αυτές τις όμορφες, μά και τόσο παράξενες κυρίες που ήταν ικανές για μερικά φράγκα να ξεσχίσουν τις τουαλέτες των.

— Έχει δίκιο η κυρία με τα μαύρα μαλλιά, είπε τέλος με σοβαρότητα ο «γκρουπιέ». Αυτή ποντάρησε τα είκοσι φράγκα.

Και πλήρωσε το κερδισμένο ποσό στην νέα κι' όμορφη γυναίκα. Έπειτα πλήρωσε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο και την ξανθή.

Η δυο γυναίκες... συγχισμένες αποτραβήχτηκαν από το πράσινο τραπέζι.

— Ποιές είνε αυτές; ρώτησαν σ' αυτό το μεταξύ οι παίκτες.

Κάποιος θρέθηκε τότε να τους πληροφορήσει ότι η ξανθή ήταν η κόμισσα Καρλόττι, κι' ότι η μελαχρινή ήταν η χήρα του θαρώνου Μάριστον, ο οποίος προ πέντε χρόνων είχε κερδίσει με τ' αλόγα του το «Ντέρμπυ».

Όλοι τότε έμειναν φυσικά κατάπληκτοι, γιατί τα δνόματα του Καρλόττι και του Μάριστον ήταν γνωστά στον καλόν κόσμο. Τους κίνησαν μάλιστα την περιέργεια αυτές η δυο όμορφες γυναίκες και πολλοί ήταν εκείνοι που έγκατέλειψαν άμέσως το παιγνίδι για να τις πολιορκήσουν και να πετύχουν την συμπάθειά τους.

Η δυο γυναίκες ωστόσο είχαν αποτραβηχθεί στις θεράντες του Καζίνου, είχαν... ημερέψει και άφοι έδωσαν αμοιβαίες εξηγήσεις, συνομιλούσαν πειά φιλικώτατα.

Πρώτη είχε άρχισει την κουβέντα η ξανθή γυναίκα.

— Κυρία μου, είχε δηλώσει στη μελαχρινή, το πάθος του παιγνιδιού με κάνει πολλές φορές να συμπεριφέρωμαι μ' ανάρμοστο τρόπο. Φαντασθήτε για ένα τόσο μικρό ποσό, έγω η κόμισσα Καρλόττι, κόντεψα να κάνω ένα τρομερό σκάνδαλο.

— Μπα! δήλωσε με θαυμασμό, η άλλη, σεις είσατε η περίφημη κόμισσα Καρλόττι;

— Περίφημη; γιατί περίφημη άπόρησε η ξανθή γυναίκα. Μήπως έχετε διαβάσει τίποτε... τρέλλες μου;

— Κάθε άλλο, κυρία κόμισσα, άπάντησε η άλλη. Μά μου φαίνεται ότι έδω και λίγες μέρες κάτι διάβασα για σας...

— Η κόμισσα γέλασε.

— Θά έννοητε, άπάντησε αδιάφορα, το σκάνδαλο της συχαμένης της καμαριέρας μου... Φαντασθήτε, έφυγε μία νύχτα άπό το σπίτι μου παίρνοντας τις καλλίτερες τουαλέτες μου και τα πιο θαρύνμα κοσμήματά μου... Α, δεν φαντάζεσθε τί παληοθήλυκο που ήταν. Διαρκώς η κουζίνα του μεγάρου μου ήταν γεμάτη άπό «έξαδέλφους» της... Διαρκώς μεθοκοπούσε, ποτίζοντας κρασί κι' αυτό το σκυλάκι μου, τη Λίλη μου!... Φαγού!... Μπεκρού!... Έλεεινή!...

— Άλήθεια, αυτές η δουλες είνε άυπόφορες! συμπλήρωσε η χήρα του θαρώνου Μάριστον. Κι' έγω έπεσα θύμα μιάς τέτοιας κλοπής. Μά έδω που τ'ά λέμε, πολλές φορές φταίμε κι' έμεις που τις θασανίζουμε και τους στερούμε την έλευθερία τους. Σκεφθήτε ότι κι' αυτές είνε πλάσματα του Θεού, ότι θέλουν να χαρούν την ζωή και ν' απολαύσουν τον έρωτα.

— Θ' άγαπάτε πολύ τις ύπηρετρίες σας, παρατήρησε η κόμισσα.

— Κάθε άλλο, μά κατά θάθος δεν μπορώ να μη παραδεχθώ ότι έχουν δίκιο. Όταν ζούσε ο σύζυγός μου συχνά μαλλωνα μαζί του εξ αίτίας τους. Ο θαρώνος ήταν ένας συχαμένος άνθρωπος και φοβερός γυναικάς...

Κ' η πλούσια χήρα του Μάριστον έφτυσε με άδηλα στο πάτωμα!... Έπειτα διηγήθηκε στην κόμισσα όλα τα θάσανά της, όλες τις στενοχωρίες της.

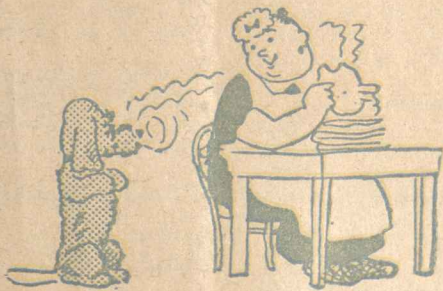
Η κόμισσα όμως ήταν πιο έπιφυλακτική και φαίνεται ότι έκρυβε ένα μυστικό. Άλλά και η χήρα του Μάριστον είχε πη στην κόμισσα τόσες πολλές ψευτιές για τα πλούτη της που η άλλη σέ μία στιγμή δεν κρατήθηκε και της δήλωσε:

— Σάν να τ'α παραλές, κυρά θαρώνεσσα!...

Έκείνη την στιγμή δυο καθώς πρέπει κύριοι τις πλησίασαν, συστήθηκαν και τις ζήτησαν να χορέψουν. Έπειτα ήπιαν μαζί άφθονη σαμπάνια. Άργά την νύχτα, τέλος, η κόμισσα Καρλόττι κι' η θαρώνεσσα Μάριστον ήταν το σκάνδαλο του Καζίνου. Ξεφώνιζαν, τραγουδοούσαν άπάχικα τραγούδια και δίνανε κάτι πολύ άσχημες «φάμπες» στους καθώς πρέπει συνοδούς τους. Όλος ο κόσμος γελοούσε και διασκέδαζε μ' αυτές τις παράξενες κι' έκκεντρικές άριστοκράτισσες.

Μά την άλλη μέρα το πρωί η ξανθή κόμισσα Καρλόττι κι' η πλούσια χήρα του θαρώνου Μάριστον είχαν εξαφανισθεί άπό το Καζίνο. Στην άρχη όλοι υπέθεσαν ότι άπάνω στο μεθύσι τους είχαν πέσει θύματα καμμιιάς ληστρικής άπαγωγής. Μά την άλήθεια δεν άργησαν να τη μάθουν άπό τις άπογευματινές έφημερίδες. Στην πρώτη σελίδα τους τ'ά φύλλα του άπογευμάτος είχαν την φωτογραφία των δυο γυναικών. Πάνω δε στους τίτλους τους διάβαζε κανείς:

«Το πρωτοφανές σκάνδαλο δυο ύπηρετριών.

Φαγού!...

Μπεκρού!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Στην είσοδο του πύργου, ο Παύλος Σερζίν συνάντησε τον φύλακα. Πήρε το πιο αδιάφορο ύφος του και του είπε:

— Ο άρρωστος σας κοιμάται...

Και μπαίνοντας στο αυτοκίνητο, είπε στο σωφέρ να εξαγυρίσει στη βίλλα.

Όταν έφτασε στη βίλλα, πήγε άμέσως και θρήκε τον πρίγκηπα στο γραφείο του.

— Έξοχώτατε, του είπε, ο άρρωστος είνε καλύτερα, όπως είπε ο γιατρός. Έλπίζω πως σέ δυο-τρεις μέρες θά έχη συνέλθει έντελώς. Πήγα κι' έγω να τον δώ, αλλά κοιμώταν...

Ο πρίγκηψ τον εύχαρίστησε κι' ο Σερζίν βγήκε, έξω.

Φεύγοντας άπ' το γραφείο του πρίγκηπος, πήγε και συνάντησε τον Ίβαν Τσέρκυ, στά διαμερίσματα του προσωπικού.

Τόν έπηρε στο δωμάτιό του κι' έμειναν εκεί, κλειδωμένοι, κουβεντιάζοντας έπ' άρκητη ώρα.

Όταν βγήκαν έξω, μία άγρια άπόφασι φαίνόταν ζωγραφισμένη σά πρόσωπά τους.

— Προπάντων φρόντισε να ένεργήσης με μεγάλη περίσκεψι, είπε ο Σερζίν. Δεν πρέπει να χαλάση η δουλειά τώρα που πέτυχε πειά.

Θά ήταν ή ώρα πέντε το πρωί. Μά η νύχτα άπλωνόταν ακόμα πυκνή, σκοτεινή.

Ουτ'ένα φώς δεν φαίνόταν στη βίλλα, της οποίας οι κάτοικοι κοιμώντουσαν όλοι. Το χειμώνα το προσωπικό ξυπνούσε στίς έξι ήμισυ.

Μά, έξαφνα, τη θαθεία σιωπή που άπλωνόταν τη διέκοψαν χτυπήματα σέ μία άπό τις πόρτες της ύπηρεσίας.

Ένας άνθρωπος χτυπούσε άνυπόμονα κι' όσο δεν του άπαντούσε άπό μέσα κανείς, τόσο δυνάμωνε τα χτυπήματά του. Είχε άρχισει πειά να κουράζεται, όταν σέ κάποια στιγμή θήματα άντήχησαν άπό μέσα και μία φωνή θυμωμένη άκούστηκε:

— Ποιός διάβολος είνε τέτοια ώρα;

— Έγω, ο Φράντζ, ο φύλακας του πύργου. Άνοιχτε γρήγορα...

Η πόρτα μισάνοιξε και φάνηκε το νυσταγμένο πρόσωπο ένός ύπηρετή στο ηλεκτρικό φώς που είχε άνάψει έντωμεταξύ.

— Τί θέλεις, Φράντζ; ρώτησε ο ύπηρετής. Τί συμβαίνει;

— Κάτι τρομερό.... Πρέπει να ξυπνήσετε τον έξοχώτατο.

— Αυτό που λές είν' αδύνατο... Κανένας δεν θά τολμούσε...

Άλλοι δυο ύπηρετες, ξυπνημένοι κι' αυτοί άπό τα χτυπήματα του Φράντζ στην πόρτα είχαν ξυπνήσει έντωμεταξύ...

Μά σκότωσαν έναν άνθρωπο στον πύργο! είπε ο

Έλήστεισαν τις πλούσιες κυρίες των για να κάνουν τις εύγε- νείς άριστοκρατίσες!...

Κι' άπό κάτω περνούσε όλη η έκπληκτική Ιστορία τους:

Η λεηλασία του μεγάρου της κομήσσης Καρλόττι, και του μεγάρου του θαρώνου Μάριστον κι' όλο το γλέντι μιάς εύθυμης νύχτας που τέλειωσε τόσο γρήγορα στη φυλακή. Έτσι άπεκαλύφθη το μυστικό της ώρας «κομήσης» και της έξ Ισου όμορφης λαϊκής φίλης της.

ΑΝΤΡΕ ΡΟΑΝ

Φράντζ.

— Ποιόν; ρώτησαν οι ύπηρετες τρομαγμένοι.

— Έναν έξον άρρωστον που μ'ας τον είχε φέρει ο Έξοχώτατος και για τον όποιον ένδιαφερόταν. Μά άς μη χάνουμε την ώρα μας. Πρέπει να ξυπνήσετε τον Έξοχώτατο.

— Τί να κάνουμε; Τί να κάνουμε; άναρωτήθηκαν οι ύπηρετες. Δεν τολμάμε...

— Τότε θά τον ξυπνήσω έγω και θ' αναλάβω όλη την ευθύνη. Είμαι μάλιστα θέβαιος πως ο Έξοχώτατος δεν θά δυσαρρεστήθη καθόλου, γιατί ένδιαφερόταν πολύ για τον δυστυχισμένο εκείνο Ρώσο.

Τα λόγια αυτά του Φράντζ έδωσαν λίγο θάρρος στους ύπηρετες κι' ο ένας άπ' αυτούς είπε:

— Πάμε ως το διαμέρισμά του και θ'άλέπουμε...

Διέσχισαν μερικούς διαδρόμους, άνέθηκαν μία σκάλα, πέρασαν κι' άπό άλλους διαδρόμους και διευθυνόντουσαν άναποφάσιτοι προς το διαμέρισμα του πρίγκηπος.

Μά έξαφνα μία πόρτα άνοιξε στο πέρασμα και παρούσιάσθηκε η Όλγα, τυλιγμένη σ' ένα πενιούάρ. Είχε ξυπνήσει κι' αυτή, άκούοντας τα χτυπήματα στην πόρτα.

Μόλις την είδαν οι τρεις ύπηρετες κι' ο φύλακας του πύργου στάθηκαν.

— Τί συμβαίνει; τους ρώτησε η νέα άνήσυχη.

— Ω! δεσποινίς, έσπευσε ν' άπαντήση ο φύλακας, τρομερά πράγματα γίνηκαν άπόψε στον πύργο... Μπήκε μέσα κάποιος κακούργος και χτύπησε με μαχαίρι το δυστυχισμένο εκείνο Ρώσο που μ'ας είχε φέρει ο Έξοχώτατος...

Άκούοντας τα λόγια αυτά, η Όλγα χλώμιασε.

— Τόν σκότωσε; ρώτησε.

— Όταν έφυγα για νάρθω να ειδοποιήσω τον Έξοχώτατο, ζούσε ακόμα... Μά δεν ξέρω αν θά τον θρώ ζωντανό, όταν θά ξαναπάω. Τόν χτύπησε στην καρδιά Μά πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Έξοχώτατο. Γι' αυτό ήρθα έδω.

Δεν έκανα καλά, δεσποινίς;

— Ναι, έκανες πολύ καλά...

— Κανένας όμως δεν τολμάει να τον ξυπνήση, ξαναείπε ο φύλακας και έδειξε τους ύπηρετες.

— Τότε θά τον ξυπνήσω έγω, είπε άποφασιστικά η Όλγα. Περιμένετε μία στιγμή.

Ξαναπήκε στην κάμαρά της, φόρεσε γρήγορα ένα φόρεμα, έβριξε ένα έπανοφόρι κι' έπειτ' άπό λίγες στιγμές ξαναπαρουσιάστηκε και, ακολουθούμενη άπ' το φύλακα και τους ύπηρετες, τράβηξε προς το διαμέρισμα του πρίγκηπος που θρισκόταν στην άλλη πτέρυγα του ίδιου πατάματος.

Χτύπησε έλαφρά στην άρχη την πόρτα και κατόπιν δυνατώτερα.

Σχεδόν άμέσως ένας έλαφρός θόρυβος άκούστηκε άπό μέσα, η πόρτα άνοιξε κι' ο μικρός Κινέζος ύπηρετής που κοιμόταν στον αντίπαλαμο του πρίγκηπος παρουσιάστηκε...

— Ξύπνησε τον κύριό σου, του είπε η Όλγα άγγλικά γιατί ήταν ή μόνη γλώσσα που καταλάβαινε.

Ο Κινέζος φάνηκε για μία στιγμή άναποφάσιτος.

— Ξύπνησε τον! του είπε μ' έπιτακτικώτερο τόνο η Όλγα. Μη φοβάσαι.

Ο Κινέζος ύποκλήθηκε και χάθηκε στο έσωτερικό του διαμερίσματος.

Σέ δυο λεπτά, ο πρίγκηψ παρουσιάστηκε άνήσυχος. Μόλις του είπε ο Κινέζος ότι τον ζητούσε η Όλγα, πετάχτηκε άπό το κρεβάτι του και φορώντας θιαστικά, δι-

θρήκε μπροστά του, έτρεξε να την υποδεχτεί.

— Τι είναι, δεσποινίς ; τη ρώτησε ζωηρά.
— Ένα έγκλημα έγινε στον πύργο του απάντησε η νέα.

Και γρήγορα-γρήγορα, του διηγήθηκε όσα της είχε πει ο φύλακας Φράντζ.

— Πρέπει να πάω στον πύργο, είπε ο πρίγκηψ.
— Σας συνοδεύω, αν θέλετε... αποκρίθηκε η "Όλγα."
— Θα υποβλήθωτε σ' αυτόν τον κόπο...

— Γιατί όχι... "Ίσως να με χρειαστήτε..."
— Τότε φορέστε ένα έπιανοφορι κι' έλατε. Πάω κι' εγώ να κάνω το ίδιο... Σας περιμένω. Και άπευθυνόμενος προς έναν από τους ύπηρέτες, έπρόσθεσε :

— Τρέξε Γιόχαν, να ξυπνήσης τον σωφέρ μου, και να του πής να θγάλη άμέσως έν' αυτοκίνητο άπ' το γκαράζ και να περιμένει.

Μετά δέκα λεπτά, έν' αυτοκίνητο στο θάθος του οποίου καθόντουσαν ο πρίγκηψας κ' η "Όλγα και μπροστά ο σωφέρ και ο φύλακας ο Φράντζ άφηνε τη δίλλα με μεγάλη ταχύτητα και διευθυνόταν προς τον πύργο.

Στο δρόμο, ο πρίγκηψ ζήτησε να μάθη από το Φράντζ λεπτομέρειες του έγκλήματος.

— Κατά τις τρεις και μισή, Έξοχώτατε, απάντησε ο Φράντζ, είχα ξυπνήσει έξαφνα όπως μου συμβαίνει συχνά άπ' τον καιρό που ήμουν δασοφύλακας στα κτήματα σας. Πρέπει να ξέρετε ότι το δωμάτιό μου εινε πλάι στο δωμάτιο του Ρώσου. Έτοιμαζόμουν να ξανακοιμηθώ όταν έξαφνα μου φάνηκε πως άκουσα φωνές στο διπλανό δωμάτιο. Στην άρχή νόμισα πως είχα γελαστή. Τέντωσα ώστόσο τ' αυτιά μου κι' άφογκράστηκα καθαρώτερα. "Όχι, δεν είχα κάνει λάθος..." Άκουσα καθαρά φωνές. Νόμισα πως ο Ρώσος είχε ξυπνήσει και παραμιλούσε, γιατί όλη σχεδόν την ήμέρα ήταν θυσιζόμενος σ' έναν περιεργο, θαθύ ύπνο. Με τη σκέψη πως ίσως να ήθελε κάτι, φόρεσα τις παντοφλες μου και θγήκα στο διάδρομο τραδώντας προς το δωμάτιό του.

Μα τώρα άκουγα πιο καθαρά τις φωνές. Δεν ήταν όμως ή φωνή ενός μόνου ανθρώπου. Ήταν δυο φωνές άγριες, άπειλητικές που μιλούσαν σε μια ξένη γλώσσα. Φαίνεται πως κάποιος είχε μπη στο δωμάτιο του Ρώσου.

Χωρίς να πολυσκεφθώ το πράγμα—και θάκανα καλύτερα αν το σκεφτόμουν γιατί θα έτρεχα να πάρω το πιστόλι μου—άνοιξα την πόρτα του δωματίου του Ρώσου, ή όποια άλλωστε ήταν μισάνοιχτη.

Άμέσως όμως στάθηκα κατάπληκτος από τον τρόπο στο κατώφλι.

Αυτό που αντίκρυσα ήταν τρομερό : "Ένας άνθρωπος είχε αρπάξει άπ' το λαμό το δυστυχισμένο Ρώσο και κρατούσε ένα μαχαίρι ύψωμένο, έτοιμος να του το καρφώσει στο στήθος.

Άκούοντας το ξεφωνητό μου γύρισε προς έμένα.Είδα τότε ότι φορούσε μια μαύρη προσωπίδα. Έβγαλε ένα μουγκρητό μανίας και, μέσα σε μια στιγμή, πρίν προφτάσω ακόμα να συνέλθω άπ' την κατάπληξί μου και να τρέξω για να τον έμποδίσω, κατανικώντας την τελευταία αντίσταση του δυστυχισμένου Ρώσου, ο όποιος άμυνόταν μ' άπόγνωσι του θύβισε το μαχαίρι στο στήθος.

Έπειτα, κρατώντας πάντα το μαχαίρι του ύψωμένο έτρεξε προς έμένα, για να με χτυπήσει, γιατί είχα άρχισει να φωνάζω ζητώντας βοήθεια.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Εγώ έκανα ένα πήδημα προς το πλάι κι' έτσι ξέφυγα άπ' το μαχαίρι του. Τότε, εκείνος θλαστημώντας άγρια, έτρεξε προς την πόρτα κι' έφυγε.

νε να συμπεράνουμε ότι ίσως ή σφαίρα τον πέτυχε.
Μα άμέσως κατόπιν ξανάρχισε να τρέχει και χάθηκε μέσα στα δέντρα.

Ο Γιόχαν πυροβόλησε κι' άλλη μια φορά,μά στα στραβά...

Δέν μπορούσαμε θέβαια να κυνηγήσουμε τον δολοφόνο μέσα στο πυκνό δάσος και ξαναγυρίσαμε στο θύμα του.

Βρήκαμε τις γυναίκες μας κοντά του να κλαίνε άναστατωμένες. Τους είπαμε να σωπάσουν κι' εγώ που ξέρω κάτι από Ιατρική, γιατί στον πόλεμο έκανα άρκετο καιρό νοσοκόμος, εξέτασα τον πληγωμένο για να δώ αν ζούσε.

Ούτε ο σφιγμός του, ούτε ή άναπνοή του άκούγοντουσαν καθόλου. Όταν όμως του έβαλα ένα καθαρότη πάνω άπ' το στόμα, τον τράβηξα κατόπιν θαμπαμένο, σημείο ότι άνέπνεε ακόμα.

Τότε σκεφθήκαμε με τον άλλο συνάδελφό μου τι έπρεπε να κάνουμε, κι' αποφασίσαμε να πάρη αυτός το ποδήλατό μας και να τρέξει στο χωριό για να φέρη το γιατρό κι' εγώ ναρθώ να σάς είδοποιήσω.

Κοντά στις γυναίκες και στον άρρωστο άφήσαμε έναν δασοφύλακα, ο όποιος είχε άκούσει τους πυροβολισμούς κι' ήρθε στον πύργο.

Ενεργήσατε πολύ καλά, είπε ο πρίγκηψ.

Και γυρίζοντας προς την "Όλγα, έπρόσθεσε :

Το έγκλημα, αυτό μου φαίνεται πολύ μυστηριώδες.

Ναι, του απάντησε ή νέα. Μυστηριώδες και τρομερό.

Τι συμφέρον να είχε ο δολοφόνος για να σκοτώσει ένα δυστυχισμένο άρρωστο που θρέθηκε καταμεσής του δρόμου σε μια μέρα θυέλλης ;

Μια έκφραση πείσματος ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του πρίγκηψ, ο όποιος ψιθύρισε :

Ω ! θα το διευκρινίσω το μυστήριο αυτό... Δεν ξέρω γιατί το προαισθάνομαι μεγάλο και τρομερό... και γιατί ακόμα μου φαίνεται πως σχετίζεται με...

Δέν άποτελείωσει τη φράση του, μα κύτταξε τη νέα.

Ο "Όλγα άνατρίχισε και θέλησε να τον ρωτήση.

Την ίδια στιγμή όμως το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στον πύργο κι' ο πρίγκηψ κατέβηκε θιαστικά και बोήθησε την "Όλγα να κατέβη κι' αυτή.

Μπρός στην είσοδο του πύργου, είδαν σταματημένο κ' ένα άλλο αυτοκίνητο, πράγμα που έδειχνε ότι ο γιατρός τον όποιο είχε πάει να φέρη ο άλλος φύλακας είχε φτάσει κιόλας.

Στά ψηλά θουνά, που θρισκόντουσαν άπέναντι στο λόφο, όπου ώρθωνόταν το θαρύ μεσαιωνικό χτίριο, είχε άρχιχίσει να χαράζει,

Ο πρίγκηψ κ' ή "Όλγα θρήκαν το γιατρό πλάι στο προσκέφαλο του πληγωμένου.

Έβγαζε τη στιγμή εκείνη τον πρόχειρο επίδεσμο με τον όποιο είχε δέσει την πληγή ο Φράντζ. Άφου την εξέτασε επί άρκετη ώρα με τα εργαλεία που είχε φέρει μαζί του την έπέδεσε μ' έναν άλλο επίδεσμο κι' έπειτα σηκώθηκε και πλησιάζοντας τον πρίγκηπα του έειπε :

Το τραύμα εινε πολύ σοβαρό και ελάχιστες έλπίδες διασώσεως ύπάρχουν, γιατί το μαχαίρι έχει περάσει πλάι άπ' την καρδιά κι' έχει κόψει σημαντικά όργανα της κυκλοφορίας. Υπάρχει κίνδυνος να επέλθη έσωτερική αιμορραγία και να πεθάνει ο τραυματίας. Αν μείνη έδω, δεν ύπάρχει καμμία άπολύτως έλπίδα να σωθή. Αν όμως μεταφερθή σε καμμία κλινική της Βουδαπέστης και του γίνουν έγκαιρως ή άπαραίτητες χειρουργικές έπεμβάσεις, δεν εινε άπίθανον και να γλυτώσει, γιατί, όπως είδα, έχει πολύ γερό όργανισμό.

Πρέπει να γίνη ότι εινε δυνατόν για να τον σώσουμε, έπε ο πρίγκηψ. Ναι, θα τηλεφωνήσω άμέσως στην κλινική του χειρούργου Νόυμαν στη Βουδαπέστη, για να στείλουν έπεινόντως ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο για να τον πάρουν...

Και, άκολουθούμενος άπ' τον γιατρό, διευθύνθηκε προς το θυρωρείο του πύργου, όπου ύπρχε τηλεφώνο. Μετά πέντε λεπτά ξαναγύρισε και είπε στην "Όλγα :

Το κανόνισα το ζήτημα της μεταφοράς του στη Βουδαπέστη. Μου είπαν από την κλινική πως το αυτοκίνητο θα φύγη άμέσως και θα θρίσκειται έδω κατά τας όχτώμιση... Ως το μεσημέρι το πολύ ο τραυματίας θα εινε στην κλινική του δόκτορος Νόυμαν...

Γύρισε έπειτα προς τον γιατρό και τον ρώτησε :

Δέν ύπάρχει κανένας κίνδυνος κατά την μεταφορά.

Μάλλον όχι, απάντησε εκείνος. Οι δρόμοι που πηγαί-

ουν από δώ στη Βουδαπέση εινε σε θαυμασία κατάσταση και δεν θα τραταχτεί καθόλου το αυτοκίνητο... Θα τον συνοδεύσω έξ' άλλου κι' εγώ, έπρόσθεσε ο γιατρός.

Σας ευχαριστώ πολύ, γιατρέ, είπε ο πρίγκηψ, δίνοντας το χέρι του στον ήλικιωμένο έπιστήμονα, ο όποιος, βλέποντας το ένδιαφέρον του για τον πληγωμένο, έκανε ότι μπορούσε για να τον έξυπνητήση.

Εκείνη τη στιγμή, ένας αδύνατος στεναγμός άκούστηκε από τα χείλη του τραυματίου.

Υποφέρει, είπε ο γιατρός. Θα έπρεπε να του δώσω κανένα έλαφρό ναρκωτικό να του καταπραυνη τους πόνοους, για να μη τον έκνευρίσουν και τον κάνουν να μετακινήται.

Και διευθύνθηκε προς το τραπέζάκι, στο όποιο ύπρχαν τα φάρμακα που είχε δώσει στον Ρώσο.

Πήρε ένα φιαλίδιο στα χέρια του, μα άμέσως μια ζωηρή έκπληξης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

Περιεργο ! ψιθύρισε. Τι έγινε ή διάλυσή του όπιου που ήταν έδω μέσα ; Το φιαλίδιο εινε άδειο.

Ο πρίγκηψ τον άκουσε καιπλησίασε κι' αυτός έκπληκτος.

Οι δυο φύλακες κύτταξαν ο ένας τον άλλο παραγμένοι.

Δέν του δώσαμε χθές καθόλου από το φάρμακο αυτό, είπε ο Φράντζ, γιατί όλη την ήμέρα ήταν καλλίτερα και δεν παρουσίαζε κανένα σημείο ταραχής. Και σεις, γιατρέ,

μάς είχατε πη να του δίνουμε λιγοστές σταγόνες, κάθε φορά που θα ύπέφερε για να κοιμάται.

Ναι, είπε ο γιατρός.

Ο πρίγκηψ φαίνόταν θυσιζόμενος σε σκέψεις. Έξαφνα, γύρισε προς τον Φράντζ και του έειπε :

Δέν μου είπες, ότι ο Ρώσος χθές όλη σχεδόν την ήμέρα ήταν θυσιζόμενος σε θαθύ ύπνο ; Είπες μάλιστα ότι ο ύπνος αυτός σου φάνηκε περιεργός...

Μάλιστα, έξοχώτατε... Άπό τις δυο το μεσημέρι ως την ώρα που πλαγιάσαμε το θράδυ, δεν έξυπνησε καθόλου.

Περιεργο ! Περιεργο ! ψιθύρισε ο πρίγκηψ.

Κι' έπειτα από μια μικρή σκέψη, πρόσθεσε :

Κάποιος ήπηρε χθές, έδω μέσα και του έδωσε όλο το ναρκωτικό για να τον κοιμήσει... Μα για ποιόν λόγο... Και ποιος ήταν αυτός ; Έσεις δεν είδατε κανένα να μπει μέσα ή να περιφέρεται έδω γύρω...

Όχι, δεν είδαμε άπολύτως κανένα, απάντησαν οι φύλακες.

Ο πληγωμένος έξακολουθούσε να στενάζει και γι' αυτό ο γιατρός πλησίασε πάλι στο κρεβάτι του και προσπάθησε να τον τοποθετήση άναπαυτικότερα.

Καθώς όμως άνασήκωσε το κεφάλι του, ξεφώνισε ξαφνιασμένος.

Ω ! Ω ! Τι εινε αυτό πάλι ;...

Ο πρίγκηψ έτρεξε κοντά του και τον κύτταξε με περιέργεια...

Ο γιατρός του έδειξε ένα μεγάλο πρήξιμο στο μέρος του κροτάφου και του έειπε :

Κυτάχτε... Ο δολοφόνος, πρίν τον χτυπήσει με το μαχαίρι του τον χτύπησε έδω με κάποιο θαρύ εργαλείο. Το τραύμα αυτό δεν φαίνεται επικίνδυνο, μα μπορεί συνδυαζόμενο με το τραύμα της καρδιάς, να προκαλέσει διανοητικές διαταράξεις...

Ο Φράντζ, ο όποιος πρίν από λίγη ώρα, είχε θγή έξω, ξαναγύρισε εκείνη τη στιγμή και έειπε :

Έξοχώτατε, φαίνεται πως ο δολοφόνος πληγώθηκε, γιατί ύπάρχουν στάγόνες αίματος στο μέρος που άρχίζουν τα δέντρα...

Ναι, είπε ο πρίγκηψ, άλλ' αυτό δεν τον έμποδισε να ξεφύγη. Φαίνεται πως πληγώθηκε πολύ έλαφρά. Έσύ, Φράντζ, να πάρης τώρα το ποδήλατό σου και να πας στο χωριό να φέρης τον άστυνόμο για να κάνει τις άναγκαίες διατυπώσεις. Πές του επίσης εκ μέρους μου να δώσει διαταγές στα όργανά του να συλλάθουν κάθε ύποπτο ξένο

που θα συναντήσουν στην περιφέρεια και να εξακριβώσουν πρώ πάντων μήπως εινε πληγωμένος.

Μάλιστα, έξοχώτατε, είπε. Φεύγω άμέσως.

Και, άφου υποκλίθηκε, θγήκε έξω.

Κατόπιν ο πρίγκηψ πλησίασε την "Όλγα που καθόταν λίγο παραμερα, έξαιρετικά ταραγμένη, και της έειπε :

Μου φαίνεται, ότι μπορούμε να ξαναγυρίσουμε στον πύργο. Η παρουσία μας εινε πειά έδω περιττή. Έτσι δεν εινε, γιατρέ ;

Μάλιστα, απάντησε ο έπιστήμων. Θα μείνω εγώ άλλως τε και θα έχω τον νού μου για όλα.

Ο πρίγκηψ κ' ή νέα χαίρετησαν τον γέρο έπιστήμονα και ξαναγύρισαν στο αυτοκίνητό τους.

Η ώρα ζύγωνε πειά όχτώ κι' ο ήλιος φώτιζε τους κάμτους και τα θουνά, προαναγγέλλοντας μια θαυμασία ήμέρα.

Όταν το αυτοκίνητο ξεκίνησε, ο πρίγκηψ γύρισε προς την "Όλγα και της έειπε με μεγάλη σοβαρότητα :

Έχω ένα άδριοστο προαίσθημα, "Όλγα... Πιθανόν να είν' άστειο, μα δεν ξέρω γιατί μου φαίνεται ότι θα θγή άληθινό...

Η νέα τον κύτταξε με άπορία.

Τι προαίσθημα ; του έειπε :

Ότι αυτό το έγκλημα και όλο το μυστήριο, που το περιβάλλει, σχετίζεται με σας.

Με μένα ; Έκανε ή νέα τρομαγμένη.

Ναι, "Όλγα, απάντησε ο πρίγκηψ.

Δέν ξέρω, αλλά κάτι μέσα μου με κάνει να το πιστεύω αυτό. Και ξέρεις, δεσποινίς, σε μερικά πράγματα έχω μια διαίσθησι τρομερή... Τίποτε δεν με ξεγελάει...

Μα τι σάς κάνει να το φαντάζεσθε αυτό ;... Πρέπει να έχετε καμμία θάσι...

Όχι, όχι, δεν θασιζομαι πουθενά... Δεν έχω κανένα θετικό δεδομένο... Ω ! αν είχα, έστω και την παραμικρή ένδειξη...

Τα λόγια σας με κάνουν ν' άνησυχώ... Τι μυστήριο μπορεί να ύπάρχη στη ζωή μου ;... Αν ύπάρχη κανένα μυστήριο, θα σχετίζεται με την καταγωγή μου... αλλά, έπειτα από τόσα χρόνια ;

Γιατί όχι ; Τι σημασία έχουν τα χρόνια ;... Πάντως, "Όλγα, μην άνησυχείτε... Μην άνησυχείτε για τίποτε... Ό,τι και να συμβή, όποιος κίνδυνος κι' αν σας άπειλή, μη ξεχνάτε πως είμαι κοντά σας και θα σας προστατέψω έ-

ναντίον όλων...

Την κύτταξε τόσο γλυκά στα μάτια, ώστε ή "Όλγα ένοιωσε τη λάμψη τους να φτάνη ως τα θάθη της ψυχής της.

Χωρίς να θέλη, του χαμογέλασε και ψιθύρισε :

Σας ευχαριστώ... Όταν έχω την προστασία την δική σας δεν αισθάνομαι κανένα φόβο...

Ο Στέφανος έπηρε το χέρι της και το έσφιξε μέσα στο δικό του :

Δέν ξέρεις πόσο εύτυχισμένο με κάνεις με τα λόγια σου αυτά ;... Θα ήθελα, "Όλγα, να σάς πω κάτι. "Ίσως θα θίξω ένα ζήτημα θλιβερό για σένα, αλλά πρέπει να μιλήσουμε σχετικώς.

Περί τίνος πρόκειται ; ρώτησε ή "Όλγα, χλωμαίζοντας έλαφρά.

Όλγα δεν έχετε όνομα δικό σας... Δεν μπορείτε να μείνετε έτσι πειά. Είσαθε ένήλικη... Χρειάζεσθε ένα όνομα...

Τι θέλετε να πητε ; τραύλισε ή νέα, ή όποια, από χλωμή είχε γίνει τώρα κατακόκκινη.

Άκούστε... Σύμφωνα μ' ένα παλαιό νόμο της Ούγγαρίας, έχω το δικαίωμα ν' άπονέμω ώρισμένο αριθμό τίτλων σχετικών με διάφορα φέουδα που ύπάρχουν στο μεγάλο φέουδο των Μάρεμπεργκ. Λοιπόν, θα σας ευχαριστούσε ο τίτλος της κομήσης ντε Ροζμπλάνς...

(Άκολουθεί)

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

πος και μπορεί κανείς νάχη εμπιστοσύνη σε σένα. Άνα-
λαμθάνει να μου κάνης απόψε μιά δουλειά;

— Πολύ ευχαρίστως, σενιόρ Πάντρε, αποκρίθηκε ο
χτίστης.

— Άν θέλεις όμως να πληρωθής καλά, του είπε ο παπας,
πρέπει να μ' αφήσης να σου δέσω τα μάτια μ' ένα μαντή-
λι, γιατί δεν πρέπει να δής που θα σε πάω.

Ο φτωχός χτίστης έμεινε σύμφωνος. Κι' όταν του δесе τα
μάτια, ο παπας τον πήρε από το χέρι και τον πέρασε από
ένα σωστό λαθούρινο στενών δρομίσκων. Τέλος σταθήκανε
μπροστά στην πόρτα ενός μεγάλου σπιτιού. Ο παπας έ-
δγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί, τώθαλε στην κλει-
δαριά, κι' άνοιξε μιά μεγάλη και θωρακισμένη πόρτα. Μπήκανε
μέσα.

Ο παπας, πήρε τότε το χτίστη από το χέρι, τον πέρασε
από κάτι μακρείς και σκοτεινούς διαδρόμους, και τέλος τον
έδγαλε σε μιά μεγάλη αλλη, που θροισκότανε στη μέση ά-
κριβώς του κτιρίου. Εκεί ο παπας τούλυνε το μαντήλι που
του σκέπαζε τα μάτια, κι' ο χτίστης είδε πως θροισκότανε
σε μιά αλλη που τη φώτιζε άμυδρά μιά μικρή λάμπα πουταν
κρεμασμένη στον τοίχο. Στη μέση της αλλής είδε την ά-
δειαν ή μαρμαρίνη λεκάνη ενός παλιού μαυριτανικού συν-
τριβανιού.

— Κάτω απ' αυτό το συντριβάνι που βλέπεις έδω, του
είπε ο παπας, θέλω να σκάψης και να μου φτιάξης ένα μι-
κρο-μικρό υπόγειο. Τούθλα πέτρες, ασβέστης κι' ό,τι άλ-
λο χρειάζεται, είναι δω, στη διάθεσί σου. Και τούδειξε με
το χέρι ένα σωρό πέτρες, τούθλα χρώμα κι' άλλα συνερα-
γα, που τάχε έτοιμα από πριν και του τάχε βάλει εκεί
κοντά.

Κι' ο φτωχός εργάτης άρχισε τη δουλειά του. Δούλεψε
ως τα μεσάνυχτα.

— Τώρα θέλω νάρθης να με βοηθήσης να κουβαλήσω
έδω τα πράματα που θέλω να κρύψω σ' αυτό το μικρό
υπόγειο που μουφτιάξες, τούπε ο παπας.

Και τον πήγε σε μιά μικρή καμαρούλα που θροισκότανε
σε μιά απόμερη γωνιά του σπιτιού. Εκεί μέσα θροισκόν-
τουσαν τέσσερα μικρά κιούπια.

— Αυτά πρέπει να τα κουβαλήσουμε τώρα κάτω, του
είπε ο παπας, δείχνοντάς του τα κιούπια.

Τα τέσσερα αυτά κιούπια ήτανε γεμάτα χρυσάφι, άσημι,
κι' άλλους θησαυρούς! Ήτανε πολύ θωρακισμένα, και με κόπο
μεγάλο και δυσκολία τα σηκώσανε και τα πήγανε στην
κρυψώνα.

Αφού τα θάλανε και τα τέσσερα μέσα και τα σκεπά-
σανε με χώμα, ο παπας είπε του εργάτη να στρώση πά-
λι με τις πλάκες το άνοιγμα πουχε κάνει. Κι' όταν έγινε κι'
αυτό και κάθε ίχνος της κρύπτης χάθηκε, ο παπας έδεσε
πάλι του χτίστη τα μάτια και τον έδγαλε από το σπίτι
του. Κι' αφού πέρασαν ένα σωρό στενά σοκάκια σταθή-
κανε. Ο παπας τούδωσε δυο χρυσά νομίσματα στο χέρι
κι' έφυγε.

Με τα δυο χρυσά νομίσματα που τούδωσε ο παπας, ο
φτωχός χτίστης έζησε καλά με τη φαμίλια του καμιά
δεκαπενταριά μέρες. Άμα πέρασαν όμως κι' αυτές, ο
χτίστης άπόμεινε φτωχός όπως ήτανε και πρώτα. Δουλειά

δεν εύρισκε, κι' όσο πήγαινε η ζωή του χειρότερη. Πέ-
ρασαν έτσι μερικά χρόνια. Ένα θράδυ όμως, ξαφνικά, έ-
ρασαν καθότανε στην πόρτα της καλύδας του, ήρθε και
του μίλησε ένας γέρος πουμένε στη Γρενάδα και έβραν
του πώς είχε μεγάλη περιουσία, ιδίως κτήματα και σπι-
τια, πώς ήτανε πολύ φιλάνθρωπος, και αλοχοκοοδής τοκο-
γλύφος... Τον κύτταξε πρώτα καλά-καλά κάτ' απ' τα
μεγάλα και τουφωτά φρύδια του, και έπειτα τούπε:

— Μου λένε, φίλε μου, πως είσαι πολύ φτωχός...

— Αυτό φαίνεται και μόνο του, σενιόρ...

— Όστε θα ήθελες να μου κάνης μιά δουλειά, ε; Και

δεν θα μουπαιρνες και πολύ ακριβά, δεν είν' έτσι;

— Ό, δόστε μου δουλειά να κάνω, και θα σάς πάρω
λιγώτερα απ' ό,τι θα σάς έπαιρνε κάθε άλλος χτίστης της
Γρενάδας.

— Άκουσε λοιπόν τί σε θέλω. Έχω ένα σπίτι παλιό
που ο κόσμος λέει πως είναι στοιχειωμένο και γι' αυτό δε
μπορώ να το νοικιάσω. Θέλω λοιπόν να εγκατασταθώ έ-
γώ σ' αυτό. Μά για να πάω να καθίσω εκεί μέσα, πρέπει
να το διορθώσω, γιατί είναι σε κακό χάλι. Γι' αυτό σε
θέλω.

Και ο γέρος πήρε το χτίστη και τον πήγε μαζί του σ'
ένα μεγάλο αλλά πολύ παλιό σπίτι, που φαινόταν άνω-
τοκρητό και που θάλγε κανείς ότι σε λίγο θα γκρεμι-
ζότανε.

Πέρασανε μαζί πολλές άδειανές κάμαρες και κάμπο-
σους σκοτεινούς διαδρόμους, και τέλος φτασανε σε μιά
αλλη. Στη μέση της αλλής θροισκότανε ένα παλιό μαυρι-
τανικό συντριβάνι...

Ο φτωχός εργάτης στάθηκε μιά στιγμή άκίνητος... Κά-
ποτε είχε ξανάρθει σ' αυτό το σπίτι, σ' αυτή την αλλη με
το παλιό μαυριτανικό συντριβάνι... Μά πότε; Κι' άσφανα
θυμήθηκε... Ήτανε το σπίτι όπου τον είχε πάρει τότε ο
παπας...

— Δε μου λες αλήθεια, ρώτησε το νοικοκύρη του σπι-
τιού, ποιος καθότανε σ' αυτό το σπίτι πρώτα;

— Άστονε, που να πάρη ο διάλογος, έκαμε ο νοικοκύ-
ρης. Ήταν ένας γέρος παπας, κακός άνθρωπος, τσιγγού-
νης, εγωιστής, πολύ πλούσιος. Όλος ο κόσμος τώζερε
αυτό κι' επειδή ο παπας αυτός συγγενή δεν είχε κανέναν,
ο κόσμος νόμιζε πως θάφηνε όλη του την περιουσία στην
έκκλησία. Μιά μέρα άξαφνα ο παπας αυτός πέθανε. Τρέ-
ξανε τότε όλοι οι παπαδες και οι καλόγεροι να πάρουνε
τά πλούτη του... Άλλά το μόνο που μπόρεσαν να θρουν
αφού ψάχανε σ' όλο αυτό το σπίτι, ήτανε λίγα δουκάτα
μέσα σ' ένα πουγγύ... Και τις άμαρτίες του τις πληρώνω
τώρα εγώ. Γιατί ο κόσμος λέει πως ο παπας αυτός έχει
θροικολοκιάσει και γυρίζει τη νύχτα σπίτι μου. Λένε πως
πόν άκούνε τη νύχτα να μετράη τους θησαυρούς του και
να περπατάη μέσα στο σπίτι μου με το θωρό βάδισμά του.

Λέν' ακί/α πως άκούνε κι' αναστεναγμούς καμιά φο-
ρά... Άν είν' αλήθεια αυτά ή όχι, δεν ξέρω. Έγώ δεν
έχω άκούσει ποτέ τίποτα τέτοιο... Άλλ' έξ αιτίας όλων
αυτών των διαδόσεων δεν μπορώ να θρώ νοικάρη, γιατί
κανένας δεν έρχεται να καθήση σε σπίτι που ο κόσμος
τώχει για στοιχειωμένο. Κι' έτσι δεν έχω κανένα εισόδημα
απ' αυτό το σπίτι. Άποφάσισα λοιπόν νάρθω εγώ να κα-
θήσω έδω μέσα.

— Ά! έτσι; έκαμε άμέσως μόλις άκούσε αυτά ο χτί-
στης. Άφήστε με να μείνω με τη φαμίλια μου στο σπίτι
σας όπου να τελειώση η έπισκευή, για να μη πληρώνω
νοίκι, και δε θα σας ζητήσω τίποτα άλλο. Όσο για το
φάντασμα του γέρου παπα, δεν πιστεύω νανε αλήθεια.
Είμαι καλός χριστιανός και δεν θα φοβόμουν ούτε κι' αν
δ' όσαποδω ο ίδιος έρχότανε και μου παρουσιαζότανε
μπροστά μου...

Ο νοικοκύρης του σπιτιού, εύχαριστήμένος που δε θα
τούπαιρνε λεπτά ο χτίστης, δέχτηκε άμέσως με χαρά την
πρότασι του εργάτη και τούπε νάρθη να εγκατασταθώ με
τη φαμίλια του όπουπε θέλει. Την άλλη μέρα, ο φίλος
μας είχε εγκατασταθώ κιόλας, και σιγά-σιγά, άρχισε να
επιδιορθώνη το σπίτι. Ούτε το φάντασμα του γέρου παπα
είδε ποτέ του εκεί μέσα, ούτε στεναγμούς άκούσε. Κι' αν

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΝΟΧΗ

δέκα χρόνια πουταν παντρεμένοι θ' άποκτοΰσαν επί τέλους
ένα παιδί.

Γι' αυτό ειδοποίησε τηλεγραφικώς τον γιατρό νάρθη το
γρηγορώτερο, σήκωσε άμέσως ύστερα τη γυναίκα του και
την πλάγιασε στο κρεβάτι της.

Οι πόνοι της όμως μεγαλώνανε. Ο Λιλ άρχισε να φοβό-
ται και θέλησε να της δώση μερικά άλατα που η γυναίκα
του είχε πάντοτε κοντά της για κάθε ένδεχόμενο. Πήγε
λοιπόν στο σαλόνι, πήρε το τσαντάκι της, έδγαλε ένα μαν-
τήλι, ένα πορτομόνε, κάτι κλειδιά, ένα γράμμα μέσα σε
φάκελλο και τέλος κάτω-κάτω θρήκε το κρυστάλλινο μπου-
καλάκι, με τ' άλατα.

Μά δεν την ώφέλησαν καθόλου κι' αυτά και ο καυμένος
δ άντρας της, γονατισμένος μπροστά στο κρεβάτι της,
την παρηγορούσε με γλυκά λόγια. Σε λίγο ήρθε ο για-
τρός. Έκανε μιά άστυρη εξέταση και είπε να περιμένουν
άκόμα λίγη ώρα. Ο Λιλ ύπεφερε πολύ όταν άκουγε τα
θογγητά της γυναίκας του κι' όταν έβλεπε τούς σπασμούς
της και τα δάκρυά της. Για να περάση ή ώρα, άρχισε να
θηματίζει μέσα στο σαλόνι. Τα φορέματα της γυναίκας
του ήτανε πεταμένα έδω κι' εκεί, άπάνω στα έπιπλα, μαζί
μ' όλα τα μικροπράγματα πουχε μέσα στο τσαντάκι της.
Ο Λιλ είδε άξαφνα το γράμμα πουτανε μέσα στο φάκελ-
λο, κι' άπάνω σ' αυτόν εδιάβασε την διεύθυνσι: Ε. Ρ. 32.
Ταχυδρομικό γ ρ α φ ε ι ο 17. Άμέσως, αυτά
τα μυστηριώδη σημεία τον χτύπησαν στην καρδιά, και όπω-
πεύθηκε... Χωρίς διαταγμό, έδγαλε το γράμμα και διέ-
βασε:

Άγάπη μου:

Θά μπορούσες να πās στο ταχυδρομείο να ζητήσης αυτό το
γραμματάκι μου; Θέλω να μάθω τι γίνεται, και κάθε μέρα πη-
γαίνω στο ταχυδρομείο και παίρνω το γράμμα σου. Άν δεν ξα-
νάθω άλλο θα πη πως ή μεγάλη στιγμή έφτασε. Πόσο θα ή-
θela να ήμουνα μαζί σου και να σε παρηγορούσα. Άχ! φιλάρε-
σκη μ' έξώρισε τόσες μέρες!... Θάνε άγάπη ή κορίτσι; Φτω-
χό πλάσμα! Που νάξερε την άγάπη μας! Έγώ άστειλεύομαι, μά
πεθαίνω από άγωνία. Κάθε θράδυ περνά κάτω απ' το παράθυρο
σου. Άχ! πότε θα τελειώσουν αυτά; Πότε θα ξαναδούμε τα

τι ν' άκούη το γέρο παπα να μετράη τους θησαυρούς του,
τους μετράγε τώρα αυτός ο ίδιος...

Τη νύχτα, που δεν τον έβλεπε κανένας, ο φτωχός χτίστης
πήγαινε κι' έπαιρνε από τους θησαυρούς πουτανε κρυμμέ-
νοι κάτ' απ' το συντριβάνι...

Κι' έτσι, σε λίγο καιρό, ο πιδ φτωχός χτίστης της Γρε-
νάδας έγινε ένας από τους πλουσιωτέρους ανθρώπους της
Ισπανίας όλης...

Κανένας δεν έμαθε ποτέ το μυστικό του. Ο μόνος που
τώμαθε, έπειτα όμως από πολλά χρόνια, ήταν ο γιός
του. Την ώρα που πέθανε ο χτίστης φανέρωσε στο μεγαλύ-
τερο παιδί του που θα κληρονομούσε τη μεγάλη του πε-
ριουσία πως είχε πλουτίσει. Και, με την άστυρη έντολη
να μην πη σε κανέναν τίποτα άπολύτως, ο πατέρας του
τούπε για το μυστικό του συντριβανιού και για τους θη-
σαυρούς του παπα ποδρε και τον πήρε απ' το σπίτι του
τόν καιρό που ο γιός του ήτανε άκόμα μωρό.

άμορφα χάρδια μας; Άβριο έλπίσω να πάρω γράμμα σου και να
κοιμηθώ με το μάγουλό μου άπάνω σ' αυτό...

ΓΙΩΡΓΟΣ

Ο Λιλ θά προτιμούσε να τρελλανόταν ή να πέθαινε, πα-
ρά να μάθαινε τέτοιο πράγμα. Δέκα χρονών εμπιστοσύνη,
δέκα χρονών εύτυχία, δέκα χρονών ζωή, γκρεμίζόντουσαν
όλα! Με καρδιά ματωμένη και ζηλοτυπία μεγάλη, ο Λιλ
άναστενάξε κι' είπε μέσα του:

— «Είνε δυνατόν; αυτό το παιδί που θα γεννηθώ, που με
τόσο καμάρι έλεγα στον κόσμο πως το περίμενα, δεν είνε
παιδί δικό μου; Είνε ενός άλλου! Δεν είμαι εγώ ο πατέ-
ρας του! Και αυτή ή γυναίκα μου, που τόσο με περιποιεί-
το και μ' άγαπούσε, άπιστούσε εις θάρος μου!

Ο Λιλ ένοιωθε τώρα μέσα του τη θανάσιμη έχθρα του
άπατημένου συζύγου, και το φοβερό μίσος που δεν πεθαί-
νει πωρα μαζί μ' εκείνην που το προσέζησε.

Εκείνη τη στιγμή ο γιατρός μπήκε στο σαλόνι που θρι-
σκόταν ο Λιλ. Το πρόσωπό του ήτανε τώρα σοβαρό και λυ-
πημένο. Τράβηξε το Λιλ σε μιά γωνιά κι' άρχισε να του
λήη για την κατάσταση της γυναίκας του. Τούπε πως ο
τοκετός ήταν δύσκολος, πως ήταν άνάγκη να γίνη εγχεί-
ρησις, και στο τέλος τον ρώτησε ποιον προτιμούσε να θυ-
σιάση, τη μάνα ή το παιδί!...

Το καινούργιο χτύπημα ήτανε κι' αυτό δυνατό σαν το
πρώτο, κι, ο Λιλ τάχασε... Σκέφθηκε όμως σε λίγο ότι
έτσι το πετρωμένο έρχότανε να τον βοηθήση...

— Μά είνε άμεσος άνάγκη να θυσιάσουμε έναν απ' τούς
δυο; ρώτησε το γιατρό.

— Σ' ένα τέταρτο πρέπει ν' άποφασίσετε...

— Καλά, είπεν ο Λιλ. Άφήστε με να σκεφθώ.

Έτσι ή έκδίκησι παρουσιάστηκε στο Λιλ έτοιμη. Έφθα-
νε να πη τρεις λέξεις! Σώστε το παιδί! Κι' έτσι ή μάνα
θα τιμωριότανε σκληρά για το σφάλμα της.

Δε θάταν όμως ανανδρεία αυτή; Δεν θάταν ανανδρεία
να πάρη την ψυχρή άπόφαςι να σκοτώση τη μάνα που γεν-
νούσε;

Ο Λιλ άκούμπησε το μέτωπό του που έκαίγε στο τζά-
μι του παραθύρου. Κύτταξε στο πεζοδρόμιο και είδε έναν
άνθρωπο να στέκεται μπροστά στο σπίτι του. Ο φίλος της
θάνε, είπε ο Λιλ μέσα του. Βέβαια περιμένει κάτω απ' το
φωτισμένο παράθυρο της κάμαρας της! Περιμένει την ώρα
που θα ξαναπάρη την θέσι του!... Ξαναθυμήθηκε τί έγρα-
φε το γράμμα. Σκέφθηκε για μιά στιγμή να του φωνάξη
απ' το παράθυρο: Κύριε το θύμα σας πεθαίνει!... Ύστε-
ρα όμως σκέφθηκε κάτι άλλο: Σκέφθηκε να κατεβή κάτω
να πάρη τον άνθρωπο αυτόν απ' το μπράτσο, να τον οδη-
γήση στο προσκέφαλο της λεχώνας, και να τον θάλη ν' ά-
ποφασίση αυτός ποιον θ' αφήνανε να ζήση...

Σε μιά στιγμή όμως ή πυρετώδης σκέψις του σταμάτη-
σε στο παιδί. Τι έπρεπε να κάμη; Νά τ' αφήση να ζήση;
Νά θυσιάση την μητέρα;

Επειδή δεν μπόρεσε ν' άποφασίση, ξαναμπήκε στην κά-
μαρα της γυναίκας του. Ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι
της, θογγούσε. Σίμωσε κοντά της. Εκείνη όμως παρατή-
ρησε άμέσως το άγριο και λυπημένο πρόσωπο του άντρός
της και κατάλαβε στη στιγμή τί είχε συμβή...

Θυμήθηκε πως είχε ξεχάσει το γράμμα πουχε πάρει απ'
το ταχυδρομείο στο τσαντάκι της.

Με μάτια τρομαγμένα, η γυναίκα κύτταξε το πονεμένο
πρόσωπο του άντρός της. Ήθελε να μιλήση, να παρακαλέ-
ση, μα κρατήθηκε, γιατί ήτανε κι' ο γιατρός μέσα. Άνα-
στενάξε μόνο και είπε:

— Άχ! πόσο πονώ, πόσο ύποφέρω!

Ο Λιλ έκλεισε τα μάτια του. Ένοιωσε ένα χέρι ζεστό
και ιδρωμένο να πιάνη το δικό του. Ήταν της γυναίκας
του. Τότε άξαφνα όλη τη λύπη που άισθανόταν ή γυναίκα
του, την ένοιωσε αυτός, και κατάλαβε πως δεν μπορούσε
να μη την συγχωρήση. Έτσι σιγά-σιγά είπε με τρεμάμενη
φωνή στο γιατρό:

— Σώστε τη μητέρα!...

MIX. KOPNTAI

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Η'.

...Εἰν' ἀπίστευτο κί' ὅμως ἀληθινόν. Μονάχα λύκοι τριγυρνοῦσαν ἐκεῖ πάνω. Λύκοι καὶ τσακάλια.

...Ὅλα τ' ἀγρίμια τοῦ θουνού, ὅλα τὰ πεινασμένα ἀγρίμια...

Ἔτσι κί' οἱ δέκα παλληκαράδες θαρεθῆκανε πειὰ νὰ παραιοῦσαν τὶς νύχτες τὴν παράξενη γυναῖκα. Μιά παρέα μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς κινδύνεψε μιὰ νύχτα νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν περιέργειά της.

Ἐνας μεγάλος λύκος τοὺς ρίχτηκε ἀξαφνα. Καὶ θὰ τοὺς κομμάτιαζε ἂν δὲν ἦσαν ὅλοι τους καλὰ ὠπλισμένοι...

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἐγίνε ἀφορμὴ στὰ γύρω χωριά νὰ ταιριάξουν γιὰ τὴν ἀγνωστὴ γυναῖκα ἓνα σωρὸ ἀλλόκοτες ἱστορίες. Λέγανε πὼς ὁ λύκος τάχα πού ρίχτηκε στὰ παλληκάρια ἦταν ὁ ἀγαπητικὸς της. Πὼς ἦταν ἓνας μάγος δηλαδὴ πού ὅταν ἤθελε γινόταν λύκος. Διηγόντουσαν ἀκόμα πὼς καὶ τὸ παιδί ποῦχε γεννηθῆ ἦταν φύτρα τοῦ μάγου, τοῦ λυκανθρώπου! Καὶ στὴν παράξενη ἐκείνη γυναῖκα τοῦ Καστελιού δώσανε τ' ὄνομα ἢ «Λυκοπαναγιά» — Θεέ μου συχώρεσέ με! — γιὰ τ' ἦταν ἀγρία κί' ἀπλησίαστη σὰν λύκαινα καὶ ὡμορφὴ σὰν τὴ μάνα τοῦ Χριστοῦ, προσκυνῶ τὴ χάρι της!...

...Τί ἦταν ἀλήθεια ἀπ' ὅλα αὐτά; Τρέχα γύρευε... Λόγια τῶν χωριάτηδων καὶ τῶν τοσπαναρέων. Ὡστόσο ἡ ἀλήθεια ἢ παστική ἦτανε μιὰ καὶ μόνη: Ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε φέρεῖ ξαφνικά στὸν κόσμο ἓνα παιδόπουλο. Κί' ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια τὸ παιδί, ὁ «Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς» ὅπως τὸν λέγανε μεγάλωνε καὶ μέσωνε κί' ἀντρεῖνε σὰν τ' ἀγρίμι. Κί' ἂν ἡ μάνα του κρυβότανε καὶ μᾶτι ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ δὲν τὴν ἐβλεπε καὶ στόμα δὲν τῆς εἶχε πῆ μιὰ ξερὴ κουβέντα, τὸ παιδί ἦταν πῶς ὁρρετὸ κί' ἐλεύθερο, καὶ συχνά-πυκνά τὸ βλέπανε οἱ θοσκοὶ πού θοσκάγανε τὰ πράματά τους στὶς γύρω ράχες...

...Ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς ἦταν ἓνα παιδόπουλο ὅπως ὅλα τ' ἄλλα. Δὲν εἶχε, μὰ τὴν ἀλήθεια, τίποτα τὸ ἀσχημὸ καὶ κακοφτιαγμένον ἀπάνω του. Ἀντιθέτως μάλιστα ἦταν ἓνα ἀγρόρι ὡμορφὸ καμωμένον. Μονάχα οἱ τρόποι του ἦσαν ἀγριοὶ κί' ἀπότομοι. Κί' ἡ δύναμὶ του δὲν εἶχε ὅρια. Μποροῦσε, λένε, νὰ σφίξῃ ἓνα κοτρώρι στὴ φούχτα του καὶ νὰ τὸ τρίψῃ σὰν νᾶταν ἀσθέτης! Πηδοῦσε τὶς σοῦδες καὶ τὰ ρέματα σὰν νᾶχε φτερά. Ἐτρέχε σὰν τὸν ἀνεμὸ. Σκαρφάλωνε στὰ δέντρα καὶ στὰ κατὰσβραχα σὰν ἀγριογίδο. Φοροῦσε ἀπάνω του τομάρια χοντρά καὶ μαλλιαρά. Μὰ ἀπὸ μέσα ἢ πουκαμῖα του ἦταν ἀπὸ μετάξι, ἀπομεινάρη παλὴ τῆς μάνας του, πού, ποῖος ξέρει, τί ἀρχοντιὲς θάχαν δῆ τὰ μάτια της καὶ τί τὴν ἀνάγκασε νὰ ἀπαρηθῇ τὸν κόσμο καὶ τὸ ντουινά!...

...Σιγὰ-σιγὰ ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς ἄρχισε νὰ ξεθαρεῖ καὶ νὰ ζυγώνῃ στὶς στάνες καὶ στὰ τσελιγκάτα. Οἱ θοσκοὶ τὸν δεχόντουσαν μὲ καλωσύνη πάντα. Τὸν φιλοῦσαν μὲ φρέσκο τυρὶ καὶ ψωμὶ ἀπὸ ἀραποσίτι. Τὸ παιδί ἔτρωγε τὸ ψωμοτύρι του χωρὶς νὰ μιλά. Σπάνια καὶ πού ἐβγαζε μισὴ κουβέντα ἀπὸ τὸ στόμα του. Μὰ ὅταν τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὴ μάνα του, τότε τὸ μάτι του σκοτεινιάζε, κατ'οὐφίαζε, πετοῦσε κάτω τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρὶ του καὶ τᾶθαζε στὰ πόδια σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Ἔτσι τρέχοντας ἀνηφόριζε στὸ βουνό, ἔμπαινε στὸ καστέλι καὶ ριχνόταν στὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας του, γιὰ τὴν ὁποία ἔνοιωθε μεγάλη, ἀφάνταστη λατρεία...

...Ἐνα θράδυ πού ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς θρῖσκόταν

σ' ἓνα μαντρί ἀγρία οὐρλιαχτὰ ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω. Οἱ θοσκοὶ σάστισαν. Ἦταν ἓνα κοπάδι πεινασμένοι λύκοι, κάπου δεκαπέντε-εἴκοσι λιμασμένα, στραβὰ ἀπ' τὴν πείνα ἀγρίμια. Οἱ θοσκοὶ, ὅπως σοῦπα, τρομάζανε. Τὰ σκυλιά γαῦγιζαν μὲ τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἔγινε κάτι ἀφάνταστο, κάτι τὸ πρωτόφαντο. Ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς ἀκούγοντας τὸν λύκων τὸ πατρὶν καὶ τὸ κακὸ, τσίτωσε τ' αὐτιά του, ἄφρισε, μάνιασε, πῆδησ' ἀπάνω, ἄρπαξ' ἓνα κοντόξυλο καὶ πῆδησε ἔξω.

— Στάσου! χούγιαξαν οἱ θοσκοὶ.

— Στάσου, ὦρὲ παιδί, καὶ θὰ σὲ φᾶν τ' ἀγρίμια...

Μὰ ὅσο ν' ἀποτελειώσουν τὰ σκουξίματά τους ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς εἶχε ριχτῆ ἀνάμεσα στοὺς λύκους καὶ τοὺς ἀλύνει...

...Τί ἦταν ἐκεῖνο, Παναγιά μου!... Μοῦ τὰ διηγῆθηκε, χρόνια ὕστερα ἓνας γεροτοσπάνης. Τὸ παιδί — παιδί πρῶμα — ἔκανε τοὺς λύκους — δολόκληρο κοπάδι σου λέω — τοὺς ἔκανε νὰ χάσουν... τὰ πάτερμά τους!...

...Ποῦ σὲ πονεῖ καὶ ποῦ σὲ σφάζει! Βάραγε στὸ σταυρὸ κί' ἀνοίγε κεφάλια, τσάκιζε καύκαλα, ρήμαζε κορμιά!...

...Δεκαπέντε-εἴκοσι λύκοι καὶ τοὺς ἔκανε ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς νὰ χάσουν τὰ πασχάλια τους. Ὅσοι ἀπόμειναν ζωντανοὶ τὸ θάλανε στὰ πόδια. Οἱ κομμεσασμένοι οὐρλιαζαν λυπητερά μέσα στὸ χιόνι κί' ἀπ' τοὺς σκοτωμένους ἔτρεχε αἷμα ποτάμι!...

...Ἐτρίβαν οἱ τοσπάνηδες τὰ μάτια τους. Κί' ἀπὸ τότε ἔπαψαν νὰ πιστεύουν πὼς τὸ παιδί εἶνε φύτρα λύκου. Ὅχι, ὁρᾶκου γέννημα ἦταν ὁ λεβεντονεῖος.

...Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς μεγάλωσε. Κί' ἀξαφνα χάθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο...

...Τί ἔγινε; Πού πῆγε; Ἀνοίξε ἢ γῆ καὶ τὸν κατάπαι; Κανένας δὲν ἤξερε. Ὡστόσο στὰ μαντριά δὲν ξαναφάνηκε. Ἀφαντος ἀπ' τὰ γύρω θοσκοτόπια. Ἀφαντος ἀπὸ παντοῦ...

...Τί εἶχε συμβῆ; Τὰ περιστατικὰ ἔγιναν γνωστὰ ἀργότερα. Ἡ μάνα τοῦ λεβέντη, ἡ Λυκοπαναγιά πέθανε ἀξαφνα ἓνα θράδυ. Πὼς κί' ἀπὸ τί; Κανένας δὲν ἔμαθε. Ὁ γιὸς τῆς τὴν ἔθαψε νύχτα, μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ συντροφιά τ' ἀγρίμια. Κί' ἔπειτα δὲν ξανακατέθηκε στὸν λάμπο. Ὁ θάνατος τῆς μάνας του τοῦ εἶχε στοιχίσει φαίνεται, ἀκοιὰ, Ἀπόμεινε κλεισμένος. Ἀνθρώπους δὲν ἐβλεπε. Κί' ἡ κλεισούρα αὐτὴ τὸν μισοτρέλλαγε, τὸν ἀποαγρίεψε...

...Τὸ ἀντίκρουμά του ἦταν πλέον διαβολικόν. Τὰ μαλλιά του εἶχαν μακρύνει, σὰν γυναῖκας καὶ χυλόντουσαν στὶς τετράγωνες πλάτες του. Τὰ γένεια του ἦσαν ἐπίσης μεγάλα καὶ ἀγρία. Κί' ἔτσι καθὼς ἦταν ντυμένος μὲ τομάρια, ἔμοιαζε ἀπαράλλαχτος μὲ τὸν ἴδιο τὸ Διάβολο — Θεέ μου συχώρεσέ με!...

...Στὰ γύρω χωριά τὸν εἶχαν μισολημονήσει σχεδόν. Ὅταν μιὰ μέρα τὸν ξαναθυμήθηκαν ἀξαφνα, ἐκεῖ πού δὲν τὸν περίμεναν. Μιὰ θοσκοπούλα χάθηκε ἐν... καὶ ἀπὸ τὸ γρασίδι ποῦθοσε τὰ γυδοπρόδατά της. Τί εἶχε ἀπογίνει; Ἐψάσαν παντοῦ καὶ δὲν τὴν ὄρθαν πουθενά.

Πέρασαν τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες καὶ τότε πειὰ φανερώθηκε ἡ κόρη. Ἦταν σὲ κακὸ χάλι. Κί' ὅπως διηγῆθηκε τὴν εἶχε ἄρπαξει ὁ Γιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς καὶ τὴν εἶχε κρατήσει κλεισμένη στὸ Καστέλι...

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΑΛΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Τὸ πρᾶγμα ἔγινεν ἀπὸ μιὰ σύμπτωσι ἐντέλως τυχαία καὶ ἀπροσδόκητη. Ἡ κόμησσα Μαρινέλι ἔδινε μιὰ δεξίωσι στὰ πολυτελῆ σαλόνια της, ὅταν ξαφνικά καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ καλεῖς, μιὰ θλαστὴ τῶν ηλεκτρικῶν θύσισε ὅλο τὸ μέγαρο σ' ἓνα θαθὺ σκοτάδι. Κεῖνη τὴν ὥρα, ὅλοι σχεδὸν οἱ σύζυγοι ἦταν καθισμένοι μπρὸς στὰ τραπέζια τοῦ παιγνιδιοῦ. Ἡ κυρίες, σκορπισμένες στὰ διάφορα σαλόνια, σχηματίζανε διάφορες παρέες, κουτοσμπολεύοντας καὶ κακολογώντας τὰ πάντα. Οἱ νέοι τοῦ κάκου πασχίζανε νὰ πάρουν μέρος στὶς συνομιλίες τους αὐτές. Μένανε μακριὰ, κυτῶντας ζηλότυπα τὶς ὠραίες κυρίες, μὲ τὶς ἔξωμες τουαλέτες καὶ τὰ σκανδαλιστικὰ ντεκολτέ.

Μονάχα ὁ Φραγκίσκος Ροθιγιάνι εἶχε τὴν τύχη ν' ἀπομονώσῃ σ' ἓνα μικρὸ σαλονάκι, τὸ πῶς ἀπόμερο, δυὸ ἀπὸ τὶς ὡμορφότερες κυρίες τῆς θραδυᾶς, τὴ μαρκησία Κορμπάρὰ καὶ τὴν ὑποκόμησσα Βεατρίκη Μποναβαντούρι. Καὶ τοῦ φαινότανε, πραγματικά, πὼς εἶχε μοιραστῆ ἀνάμεσα σ' αὐτές τὶς δυὸ ὠραίες κυρίες, μὴν ξέροντας σὲ ποιά νὰ χάριση τὴν προτίμησιν του.

Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ Φραγκίσκος Ροθιγιάνι κορτάριζε καὶ τὶς δυὸ αὐτές ὠραίες, δίχως νὰ μπορῇ νὰ πετύχῃ τίποτα. Καὶ ἡ δυὸ τὸν τραβοῦσαν τὸ ἴδιο. Μὰ ἀπόψε, ἔτσι καθὼς εἶχε θρεθῆ ἀνάμεσά τους, εἶχε τὴν προαίθεσιν πὼς θὰ γινόταν κάτι, πού θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀποφασίσῃ σὲ ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ νὰ στρέψῃ ὅλα του τὰ θέλη, γιὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Ὅταν ἀπλώθηκε ξαφνικά τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὴ θλαστὴ τῶν ηλεκτρικῶν, νόμισε πὼς τοῦ δινότανε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἔστω καὶ μιὰ ἐπικίνδυνη πράξι, πού θὰ ἔκρινεν ὀριστικὰ τὴν τύχη του.

Ἡ δυὸ κυρίες σηκώθηκαν γελῶντας, γιὰ νὰ φύγουν. Μὰ γιὰ νὰ πᾶνε πού; Βαθὺ σκοτάδι θασίλευε σ' ὅλο τὸ μέγαρο. Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες, κατεστύθηκε πρὸς τὸν Φραγκίσκο, Ἐκεῖνος τότε δὲν μπόρεσε, ἢ δὲν θέλησε νὰ συγκρατηθῇ. Στὸ διάστημα ἑνὸς λεπτοῦ, τὴν τράβηξε κοντὰ του καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Ἡ τύχη τὸν βοήθησε, γιὰ τὴ χεῖλη του συναντήσανε τὰ δικά της ἀμέσως, χωρὶς νὰ τ' ἀναζητήσουνε καθόλου...

Ἐκείνη δὲν ἄφησε οὔτε μιὰ φωνὴ θυμοῦ, δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι, οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασι. Τίποτε. Μονάχα ἀναστενάξεν ἐλαφρὰ ἀπὸ εὐτυχία κί' ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Τὸ διασκεδαστικὸ σκοτάδι, δὲν κράτησε γιὰ πολλὴν ὥρα. Σὲ λίγο τὰ ηλεκτρικὰ ἀνάψαν πάλι καὶ ὁ καθένας ξαναπῆρε τὴ θέσιν του. Ὁ Φραγκίσκος ἐχώρεψε καὶ μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὶς δυὸ ὠραίες κυρίες, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχε δώσει ἓνα φιλί. Χόρευε καὶ κύτταζε τὴν ντάμα του στὰ μάτια.

Ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ εἶχε φιλήσῃ;

Μὰ τὸ φιλί εἶχε δοθῇ τόσο ξαφνικά, πού δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀμφιβάλλῃ. Κί' ὅμως ἔ-

πρεπε ὁπωσδήποτε νὰ μάθῃ ποιά ἦταν ἐκείνη πού δέχθηκε μὲ τόσην εὐχαρίστησιν τὸ φιλί του. Μὰ, ὅπως καὶ πρὶν, ἡ ἀμφιβολία τὸν θασάνιζε.

Τοῦ κάκου ζυγίζε κάθε τους λέξι, κάθε τους κίνησι, κάθε χειρονομία τους, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ψυχολογήσῃ τὴ φυσιογνωμία τους, τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ στόματός των, τοῦ κάκου κατασκόπευε τὰ βλέμματά τους. Δὲν κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ, οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος, οὔτε τὸ παραμικρὸ σημάδι, πού θὰ τὸν ἔπειθε ποιά εἶχε δεχθῇ μὲ τόση προθυμία κί' εὐχαρίστησι τὸ φλογερὸ τοῦ φιλί.

Δὲν μποροῦσε νὰ θρῇ καμμιὰ ἐνδειξι. Κί' ἔτσι τοῦ φαινότανε πὼς αὐτὸ τὸ φιλί πού εἶχε δώσει καὶ πού εἶχε γίνε εὐχάριστα δεκτό, εἶχε χαθῇ μέσα σ' ἓναν ὠκεανόν...

Ὁ Φραγκίσκος ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Συλλογιζότανε πὼς ἡ γυναῖκα πού εἶχε δεχθῇ τόσο πρόθυμα ἓνα φιλί ἀπὸ μέρους του, δὲν θ' ἀρνιότανε, χωρὶς ἀμφιβολία νὰ γίνῃ καὶ φίλη του. Ἀν μποροῦσε νὰ τὴν ἀναγνώρισῃ, θὰ τὴν ἔκανε, δίχως ἄλλο, νὰ μὴν ἀρκῆται στὶς πλατωνικὲς τοῦ ἐξομολογήσεις. Μὰ πὼς νὰ τὴν ἀναγνώρισῃ; Πὼς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθεια; Πὼς ν' ἀποκτήσῃ μιὰν ἀπόδειξι;

Ν' ἀφωσιωνότανε σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ, ἔτσι στὴν τύχη, δὲν ἦταν καθόλου φρόνιμο πρᾶγμα, γιὰτὶ μποροῦσε νὰ πεφτε πάνω σ' ἐκείνη πού δὲν εἶχε φιλήσῃ καὶ τότε ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ δυσανεστήσῃ πραγματικά τὴν ἄλλη.

Ύστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψι, εἶδε πὼς δὲν τοῦ ἔμενε, παρὰ ἓνα μέσον μονάχα: Νὰ προκαλέσῃ ἓνα δεύτερο φιλί. Δὲν ἐνδιέφερε πὼς, οὔτε πού, μήτε ἀκόμα ἂν συναντοῦσε μιὰ ἀποτυχία, φτάνει μόνον πὼς μ' αὐτὸ τὸ μέσον θὰ ἐξασφάλιζε τὴ νίκη. Ἡ χειρότερη ὑπόθεσι ἦτανε νὰ πέσῃ πάνω σὲ κείνη πού δὲν εἶχε φιλήσῃ καὶ νὰ τὴν χάσῃ γιὰ πάντα, κερδίζοντας ὅμως ὁλοκληρωτικὰ τὴν ἄλλη.

Τὸ σχέδιόν του αὐτὸ τοῦ φάνηκε περίφημο. Καὶ καθὼς ἐπερνοῦσαν ὁ καιρὸς, δίχως νὰ ξεδιαλύνεται καθόλου τὸ μυστήριον, ἓνα θράδυ, θρῖσκοντας τὴ μαρκησία ντὲ Κορμπάρὰ στὸ σαλονάκι της, ὅπου δεχόταν τὶς φίλες της, μονάχη, ἀμίλητη, ἀκίνητα, χρωμένη σὲ μιὰ θαθεῖα πολυθρόνα, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ μάτια μισόκλειστα, σὰν νὰ χανόταν σὲ μιὰ γλυκεῖα δνειροπόλησι, ἐπλησίασε σιγὰ κί' ἀθόρυβα καὶ δίχως νὰ πῇ τίποτα τῆς ἔδωσε ἓνα φιλί στὸ μέτωπο.

Ἡ ἐκπληξι καὶ ὁ θυμὸς τῆς μαρκησίας δὲν περιγρῶφονται. Σηκώθηκεν ἀμέσως ὀρθια, ἀμίλητη καὶ τρομερῇ, ὅμοια μὲ ἀρχαία θασιλίσσα. Δὲν εἶπε τίποτα, μὰ ἡ περήφανη ματιά της ἦτανε τόσο θυμωμένη, πού ἀνάγκασε τὸν Φραγκίσκο Ροθιγιάνι νὰ κατεβάσῃ τὸ κεφάλι του ντροπιασμένος. Μόλις θρῖκε τὴ δύναμι νὰ τραυλιόσῃ:

—Σὰς ζητῶ συγγνώμη, μαρκησία...

Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετό!

Χόρευε καὶ κύτταζε τὴν ντάμα του στὰ μάτια...

— Αυτό δεν είχε αρκετό ! του αποκρίθηκε εκείνη ξερά.
Ο Φραγκίσκος κατάλαβε τότε και δεν περίμενε να του δείξουν την πόρτα.

— Έπρεπε, λοιπόν, να είναι ή άλλη, που είχε δεχθί το φι-λί του

«Αυτήν έδω την έχασα για πάντα, έλεγεν από μέσα του ο Φραγκίσκος, καθώς κατέβαινε τις σκάλες του μεγάρου των Κορμπάρ, μα τουλάχιστον έχω τώρα τη θε-βαιότητα πως ή άλλη θα γίνει δική μου».

Τώρα πειρά ήξερε ποιο δρόμο έπρεπε ν' ακολουθήσει. Δεν είχε ανάγκη από πολλά λόγια, για να εξηγηθί με την υποκόμησσα Βεατρίκη. Άρκοισε μόνο να της υπενθύμιζε το φιλι που είχαν ανταλλάξει στο σκοτάδι.

Στο θάθος, άλλως τε, ήτανε περισσότερο ευχαριστημέ-νος, γιατί ή Βεατρίκη του άρεσε πιο πολύ από την μαρκη-σία ντε Κορμπάρ. Τα μαύρα της μάτια ήτανε γεμάτα ύ-ποσχέσεις και ή κομψή σιλουέττα της τον γέμιζεν από μια γλυκειά μέθη.

Δεν στενοχωριώτανε και τόσο, που εκείνη δεν τον ένε-θάρρυνε καθόλου. Περίμενε να θρεθί μόνος με την ωραία Βεατρίκη, έχοντας απόλυτη πεποίθησι πως του άνηκε πειρά δλοκληρωτικά.

— Ίσως να περιμένη, σκεφτόταν, να της μιλήσω πρῶ-τος εγώ για το «θράσος» μου. Κι' αυτό είναι το πιο σω-στό.

Κι' έτσι ένα πρωινό, που θώρκε την ευκαιρία να κάνει έναν μικρό περίπατο μαζί της στον Δημόσιον Κήπο, άρ-χιζε πρώτος να της μιλά:

— Είσαστε λίγο αούτηρη άπέναντί μου κι' έχετε, χωρίς άμφιβολία, δίκηρο.

— Το αντίθετο του άποκρίθηκεν εκείνη. Μου φαίνεται πως δεν είμαι όσο θάπρεπε αούτηρη άπέναντί σας.

— Θέλετε, λοιπόν, να δείχθίτε έπιεικής σε μένα ;

— Αυτό είναι ένας λόγος. Και πως μπορούσα να σας δεί-ξω έπιείκεια ;

— Συγχωρώντας με.

— Να σας συγχωρήσω γιατί ;

— Ω! Θεέ μου ! Πιστεύετε, λοιπόν, πως θα μπορούσα ποτέ να το ξεχάσω ;

— Να ξεχάσετε τί ;

— Θέλετε να παίξετε μαζί μου ;

— Όχι δά ! Μα σας θεθαίνω πως δεν καταλαβαίνω άπολύτως τίποτα.

— Κυρία υποκόμησσα, μη με κάνετε να χάσω τα μυα-λά μου.

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πήτε, μα όμολογῶ πως έχετε άρχισι να κεντάτε την περιέργειά μου. Τί σας συνέβη, λοιπόν ; Διηγηθήτε τά μου όλα.

— Κυρία υποκόμησσα' ένα θράδυ, μέσ' στο σκοτάδι, σπρωγμένος από μια άκατανίκητη δύναμι, είχα...

— Τί πράγμα ;

— Είχα δώσει ένα φιλι σε μια υπέροχη γυναίκα...

— Σε μια γυναίκα ;

— Ναί, σε μια μεγάλη κυρία.

— Κι' αυτή δεν σας άντιστάθηκε ;

— Όχι.

— "Ε, τότε ή μεγάλη σας αούτη κυρία δεν ήτανε τίποτ' άλλο από μια πρόστυχη του δρόμου.

— Κυρία υποκόμησσα !

— Είπε περιττόν να μου δώσετε εξηγήσεις ! Ο καθέ-νας είναι κύριος των πράξεών του...

— Μα κυρία...

— Μην έπιμένετε, σας λέω. "Α! νά, θα πάω να κάνω μια βόλτα με τον άντρα μου.

— Εκείνη τη στιγμή πραγματικά, φάνηκε ο άντρας της Βεατρίκης μέσα σ' ένα άμάξι. Εκείνη του έκανε νόημα με την όμπρέλλα της. Το άμάξι στάθηκε και ή Βεατρίκη πη-δισε πάνω σθέλτη, χωρίς να δώση την ευκαιρία στον Φραγκίσκο να την βοηθήσει, και κάθισε πλαί στον άντρα της, ενώ ο Φραγκίσκος έμενε στο πεζοδρόμιο άκίνητος και σαν χαζός, καθώς την έβλεπε ν' άπομακρύνεται.

— "Ω! Θεέ μου ! μουρμούρισε, έπί τέλους, ποιά από τις δυο φίλησα κείνο το θράδυ στο σκοτάδι ;

— Και μη μπορώντας να δώση καμιά άπάντησι σ' αούτην την άπορία του, ζαλισμένος άπ' αούτην την έμμομη ιδέα, ξεκίνησε το ίδιο θράδυ να πάη να βρή έναν φίλο του, πιο ώριμο άπ' αυτόν, που άποσυρμένος από τον κόσμο, ζούσε λίγο σαν μισάνθρωπος και διασκέδαζε συμβουλευοντας τους φίλους του για διάφορα ζητήματα της καρδιάς.

— Ο φίλος του, μ' όλο που έτοιμαζότανε να φύγη σε τα-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Γιά να μη σας σπάζουν τ' αυγά στο θράσιμο, πριν τα ρίξετε μέσα στη χύτρα, τρυπάτε τα με μια θελόνα. Από την τρυπίτσα αούτη βγαίνουν τα θερμαινόμενα άέρια, τα όποια διαφορετικά θα έσπαζαν το τσουφλι του αυγού.

Προσθέτοντας λίγο ξύδι μέσα στο νερό, με το όποιον πλένετε τα σεργίτια, από πορσελάνη, τα καθαρίζετε καλ-λίτερα και συγχρόνως τους δίνετε κι' ένα ώμορφο λού-στρο.

Το θερνίκι των παπουτσιών, όταν ξεραθί γίνεται πάλι μαλακό και λείο, όπως πρώτα, αν ρίξετε άπάνω σ' αούτο μερικές σταγόνες τερεβινθελαίου.

Όταν πλένετε πιάντα που έχουν λίπος άπάνω τους, πρε-πει να ρίχνετε μέσα στη σαπουνάδα σας μερικές σταγό-νες άμμωνίας.

Με τα κοπανισμένα τσουφλια των αυγών μπορείτε θαυ-μάσια να καθαρίζετε τα γυάλινα και πορσελάνινα σκεύη σας. Πρέπει όμως να κοπανίσετε καλά τα τσουφλια, γιατί διαφορετικά άφαιρούν το σμάλτο από τα δοχεία. Επίσης, πριν να τα κάνετε σκόνη, πρέπει ν' άφαιρέσετε όλο τον λευκόν ύμένα, που έχουν από τα μέσα.

Όταν παρασκευάζετε την κόλλα σας για τα άσπρόρ-ρουχα, προσθέτετε μέσα στην αναγκαία ποσότητα του βό-ρακας και λίγο κερί. Με την κόλλα που θα παρασκευάσετε έτσι, όχι μόνο γίνονται πιο στιλπνά τα άσπρόρρουχα σας, άλλ' άποκτούν και μια έλαστικότητα και οχιζονται πολύ δύσκολα.

"Αν μέσα σ' ένα ντουλάπι ή μπαούλο θέλετε μερικά τρυφερά κλαριά από έλατο και τ' αφήσετε έρμητικά κλει-σμένο ένα ή δυο μήνες, τότε το μπαούλο αούτο άρωματίζει για όλα τα χρνια τα ρούχα που θα φυλάξετε σ' αούτο.

Ξίδι και είχε κιόλας δέσει τις θαλίτσες του, κάθισε και άκουσεν ύπομονετικά, χωρίς να δείξη καμιά έκπληξι, την παράξενη έξομολόγησι του Φραγκίσκου Ροθιγιάνι.

— Και τώρα, έσθ που τα ξέρεις όλα, τί λές, γι' αούτο ; προσθεσε ο Φραγκίσκος.

— Λέω πως αυτές ή κυρίες, είναι δυο γυναίκες που δεν θέλουν όπωσδήποτε ν' άποκτήσουν έραστή, άποκρίθηκεν εκείνος.

— Είναι τίμιες γυναίκες, λοιπόν ;

— "Αν θέλης, μπορούμε αούτο να το πούμε έντιμότητα.

— Κι' όμως είναι θέβαιο, πως μια από τις δυο μ' άφησε να την άγκαλιάσω και να τη φιλήσω, χωρίς ν' άντιστάθί καθόλου...

— Μα στο σκοτάδι !

— Δέχθηκε όμως...

— Άγαπητέ μου, είσαι πολυ θλάκας, άφου μάλιστα φτάνεις να μου μιλάς για έντιμότητα των γυναικών...

— Η δυο αούτες ώραιες κυρίες, άπλούστατα, δεν θέλουν ένα φι-λο στα φανερά. Όπως δέχθηκε ή μια το φιλι σου μέσα στο σκοτάδι, θα το δεχότανε κι' ή άλλη, χωρίς άμφιβολία.

Κι' αν ήταν δυνατόν να είσαι φίλος τους, χωρίς να σε θλέπουν, σε θεθαίνω πως αούτο θα τους έκανε πολύ με-γάλη ευχαρίστησι. Μά να σε έχουν φίλο στα φανερά, αού-τό δεν μπορούν να το δεχτούν. Εκείνο το θράδυ, το σκο-τάδι τις σκέπαζε και τη μια και την άλλη... Λοιπόν...

— Λοιπόν, τί ;

— Μην άπελπίζεσαι. Τέτοιες είναι ή γυναίκες. Κ' ύστερα, ποιος ξέρει ; Μπορεί να θρεθίς, κανένα άλλο θράδυ, μαζί μ' αυτές τις δυο ώραιες κυρίες, μέσ' στο σκοτάδι... Και να τις φιλήσης και τις δυο...

— Αούτο μόνον ;

— Μόνον αούτο, φιλε μου. Υπάρχουν θλέψεις, γυναίκες και γυναίκες. Κατάλαβες ;

— Μά ο Ροθιγιάνι δεν είχε καταλάβει τίποτα άπολύτως.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΣ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Έπάνω στα λεπτά βατιστένια μαντηλάκια, τα λευκά ή τα χρωματιστά συνηθίζονται πολύ να κεν-τιούνται τ' άρχικά του όνόματος. Τα συμπλέγματα όμως άποτελούνται από τρία γράμματα, όχι από δυο μονάχα: το άρχικό του όνόματος, το άρχικό του πατέρα ή του συζύγου για τις παντρεμένες και το άρχικό του έπιθέτου. Σωστό δελτίο ταυτότητος, δηλαδή. Τοποθετούνται δε στη γωνιά του μαντη-λιού, ή το ένα έπάνω από το άλλο, ή σχηματίζοντας τρί-γωνο ή μπλεγμένα μεταξύ τους, πάντοτε δε με κλωστής χρωματιστές σε τρείς άποχρώσεις. Από το κοραλλί π. χ. στο γκρενά, από το μπλε νατιέ στο μπλε-μαρίν, από το κίτρινο στο μαρρόν.

Ένα από τα ώραιότερα νυκτικά γίνεται από κρέπ-ντέ-σιν ροζ μ' ένα άμπισεμέν άπό νταντέλλα. Το άμπισεμέν αούτο δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα παληό νταντελλέριο μαντήλι που το κέντρο του από λευκό λινά άφαιρέθηκε για να σχηματίσι το άνοιγμα του κεφαλιού. Από τις γωνίες ή μια σχηματίζει μύτη εμπρός και ή άλλη πίσω και ή άλ-λες δυο πέφτουν στους ώμους.

Πολύ συνηθίζονται ή μαξιλαροθήκες από λινά βατίστα σε χρώμα κίτρινο πολύ άνοιχτό. Γύρω-γύρω, αντί για άλλη γαρνιτούρα πέντε σειρές άζούρ κεντημένες με κλωστή χρώματος μαρρόν. (Έξακριβώστε προηγουμένως ότι ή κλωστή σας δεν ξεθάβει στο πλύσιμο).

Πολύ κομψή για να συνοδεύσι ένα ταγιέρ σπόρτ είναι μια μπλούζα σε σχέδιο άνδρικο πουκάμισου από σατέν μπλε άνοιχτό. Φοριέται με γιακά άνοιχτό ή με λαϊμοδέτη και με μανίκια κοντά ή μακριά.

Μια ώραιότατη πρωινή ρόμπα γί-νεται από φανέλλα ροζ χνουδωτή και γαρνίρεται γύρω-γύρω μ' ένα φωτίλι από σατέν σε χρώμα κόκκινο σκούρο. Ζώνη από όμοιο σατέν, φαρδεία, σχη-ματίζει ένα ντραπάρισμα στη μέση και δένεται σε κόμπο.

Η δυο άκρες πέφτουν ως τα γό-νατα.

Πολύ συνηθίζονται νυχτικά από σουάτ μονόχρωμο ή έμπριμέ με λου-λουδάκια. Ένα ώραιότατο νυχτικό σ' αούτο το είδος γίνεται από σουάτ ροζ με ντεκολτέ καρρέ. Ός μόνη γαρνιτούρα έχει μια κορδέλλα από σατέν μπλε άρζαν που περνάει σαν τρου-τρού κάτω από τις σουρές που γαρνίρουν το ντεκολτέ.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Μητροπόλεως 14 α, Αθήναι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Κάθε γυναίκα έχει το άρωμά της και είναι μεγάλο σφάλμα αν νομίζε-τε πως το άρωμα που έχει θάλει μια φίλη σας θα προκαλή την ίδια έντύ-πωσι αν το θέλετε και σεις. Αούτο έ-ξαρτάται άπολύτως από την σύστασι του δέρματος. Ένα άρωμα που πη-γαίνει θαυμάσια σε μια γυναίκα μισ-ρεί να είναι άφόρητο σε μια άλλη. Γι' αούτο πριν διαλέξετε ένα άρωμα πρέ-πει - πρώτα να το δοκιμάσετε.

Επίσης πρέπει να ξέρετε πως αν έχετε θρη ένα άρωμα που σας ται-ριάζει και το χρησιμοποιείτε επί πο-λύν καιρό, είναι προτιμότερο να το κρατήσετε και να μην παρασυρθίτε

Ένα ώραιότατο κένισμα, κατάλληλο για νε-αρές δεσποινίδες. Τα εμπρός μαλλιά κοντιότερα από τ' άλλα, είναι γυρισμένα στο κέντρον του κεφαλιού σε χοιριστές πλοικίτσες, σχηματίζον-τας ένα στεφάνι. Τα υπόλοιπα μαλλιά είναι μα-ζεμένα κάτω σ' ένα ρουλό.

από τη μόδα, γιατί το άρωμα αούτο που συνηθίζετε σιγά-σιγά έχει άρωματίσει όλα, όσα σας περιβάλ-λουν και έχει γίνει αναπόσπαστο από σας την ίδια, έχει πειά γίνει το δ ι κ ό σας το άρωμα.

Η γυναίκες που τους άρέσει ή ζωή στο ύπαι-θρο, που ενδιαφέρονται για τα σπόρ, θα διαλέξουν ένα άρωμα έντονο, φρέσκο, διαπεραστικό. Στις γυναίκες που είναι πολύ γυναίκες, ταιριάζουν πε-ρισσότερο τα έξωτικά άρώματα. Η νέες δεσποι-νίδες πρέπει να προτιμούν τα άγνά άποσταγμάτα

των άνθέων: γιασεμί, θιολέττα, γκαρντένια κλπ.

Η ΣΥΝΤΑΓΗΣ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑΣ ΣΑΣ

ΝΤΙΠΛΟΜΑΤ

Το ώραιότατο τουτο γλύκισμα κατάλληλο για γεύμα, για πρόσωπα με λεπτό στομάχι κλπ. γίνεται κατά τον έξης τρό-πο. Μουσκεύετε 150 δράμια ψωμι μπαγιάτικο και 50 δράμια σαβουαγιάρ σε μισή όκά πολύ ζεστό και πολύ ζαχαρωμένο γάλα. Κόβετε σε μικρά κομματάκια διάφορα φρούτα ώμά ή κόνιττα και τα θάζετε κι' αούτα να μουσκέψουν σ' ένα σιρόπι άρωματισμένο με κίρς. Χτυπάτε τέσσερα αυγά, ά-φαιρώντας τα δυο άσπράδια. Στραγγίζετε το ψωμι, προσ-θέτετε τα κονιττα, στραγγισμένα και αούτα, προσθέτετε και τα αυγά και λίγες σταφίδες. Ανακατεύετε, προσθέτετε ά-κόμη λίγο κίρς και δοκιμάζετε αν θέλη ακόμη ζάχαρι. Βά-ζετε το μίγμα σε μια φόρμα πουτίγκας και θάζετε να δέση ή κρέμα μέσα σε μπαίν-μαρι. Σεβίρεται παγωμένο, περιχυ-μένο με σιρόπι ή σάλτσα σαμαγιόν.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ

Υπάρχουν τόσων ειδών λεκέδες που για καθένα χρειάζεται και ειδικός τρόπος καθαρίσματος. Για να έχετε πρόχειρο τον τρόπο του καθαρίσμα-τος κόψτε τις παρακάτω συμβουλές από το «Μπουκέτο» και φυλάξτε τις μαζί με τις άλλες που έχετε συγ-κεντρώσει ή θα συγκεντρώσετε, σ' ένα ιδιαίτερο φακελλάκι και φυλάξτε τον φακελλο σ' ένα μέρος «πρόχειρο», ώστε να τον θρωίτε μόλις συμβή κανένα άπευκατίον. Λοιπόν:

Γιά να θγάλετε τους λεκέδες από το ρούζ των χειλέων που μένουν στα μαντήλια ή στα πετοστάκια, πλένετε το πανάκι εκείνο με πολύ ζεστή και άφράτη σαπουνάδα και κατόπιν ξε-πλύνετέ το με δευζενέ. "Αν το σημά-δι από το ρούζ είναι πολύ έντονο, πριν από το πλύσιμο αλείψτε το μέρος έ-κείνο με λίγο δευζενέ.

Οι λεκέδες του μελανιού θγαίνουν αν τους πασπαλίσετε με αλάτι και κατόπιν τους μουσκέψετε επί είκοσι-τέσσερες ώρες σε άθραστο γάλα. Έ-πίσης αλάτι και λεμόνι και κατόπιν άπλωμα στον ήλιο είναι πολύ άποτε-λεσματικά για τα λευκά ύφασματα, καθώς και πλύσιμο με θρωμόσσα.

Οι λεκέδες της σκουριάς θγαίνουν δυσκολότερα άπ' όλους, ιδίως αν γί-νουν σε ύφασμα μεταξωτό ή μάλλινο. Κρατήστε το ύφασμα τεντωμένο πά-νω από μια κατσαρολίτσα με κοχλα-στό νερό, ενώ ένα άλλο πρόσωπο θα τρίβη τον λεκέ με λεμόνι. Μπορεί να μην εξαφανισθί έντελώς ο λεκές, άλ-λά πάντως θ' άδυνατίσει.

Η Δίς ΛΙΑΝΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 5. *Η αθάνατος υπερτίμησις του παρὰ τῶν ὑποπαραγομένων ἀπαγορεύεται.

*Η ὁπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεδεμένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς νομισματοσημα, δὲν λαμβάνεται ὡς ὄψιν.

Χ. Κ., Θεσσαλονίκη. — Τὸ ποιήμα σας «Ἡ νύχτα» θέλει διόρθωμα. Ἰδίως τὸ 6' τετράστιχο. Κι' ἀπὸ τὸ τέλος λείπει ἕνας στίχος. Διορθώστε το καὶ στείλτε το καὶ πάλιν. Σημειώνετε δὲ πάλι: «Δικαίωμα κρίσεως ἐστὶν ἡμῶν».

Ι. ΑΚΚΙΝΙΔΗΣ, Πειραιᾶ. Γράφετε: «Ἐπηδεῖς δηλαδὴς, ἔλαχε τὸ ποιηματάκι πού ἔστηλα νὰ ἐγκριθῇ σὺ ἀποστέλω ἕτερον ὃχι ποιημα ἀλλὰ πεζὺ τὸ ὁποῖον δηλαδὴς πρέπει νὰ μοῦ πῆς ἂν εἶναι γιὰ δημοσίευσιν εἰς τὸ φιλομετρούμενον σου».

Καὶ μεῖς οὕτως ἀπαντᾷμε: Τὸ πνεῦμα σας τὸ ψαλίζετε ἀπὸ τὸ μπαγιατοπάζαρο; ΔΑΜΗΟΝ ΑΣΤΕΡΗΝ, Πειραιᾶ. — Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο» ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια σοῦ στέλω καὶ γὰρ τὸ κατωτέρω ποιήμα πρὸς ἐγκρίσιν σας, διαβάζοντας τὴν στήλην τῶν ἀναγνωστῶν σας, ἐκόλλησα καὶ γὰρ ἀπ' τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν πού λέγετα ποιήσεις».

Καθὼς «ἐκόλλησα» ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τῆς ποιήσεως. Σας τὸ λέμε αὐτὸ γιὰτὶ οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε καλοὶ. Ἰδοῦ:

Ο ΝΑΥΤΗΣ

Εἶναι νύχτα ψηλὰ τ' ἀσημένιο φεγγάρι
ἀσημένει τὸ κύμα στὴν ἄμμο σὰν σπᾶ
Ναύτης εὐμορφος — λάμνοντας ψάλει μὲ χάρι
καὶ τὸν πόνον τοῦ λείει σ' αὐτὴν π' ἀγαπᾶ.

Τ' οὐρανοῦ δίχως σύγνεφα εἶδα τὸ δῶμα
νὰ μοῦ ρίχνει ματιὰς σὰν καὶ σὲ γελαστὴς
ὅταν αἴφνης φουρτούνιασε, ἔλαξε χρῶμα
μὰ δὲν σκιάζουν, ποτὲ τὸ δελφίνι θρονιές.

Σὰν καὶ σένα γλυκά, μοῦ γελοῦσε τὸ κύμα
καὶ τὴν θάρκα μου εἶδα νὰ φύγει τρελὴ
Ἐάφνου ὁμως, μαῦρο μ' ἀνοίγει μνημα
μὰ φτερούγισα τοῦτο, σὰν νάμουν θαλάσσης πουλί.

Τῆς ἀγάπης μονάχα, φοβοῦμαι τὸ κύμα
σὰν δειλὸς ὅπου θέλει, φουρτούνα πολλή
Ἄν αὐτό, μὲ προδώσει, μ' ἀνοίγει τὸ μνημα
ἀχ! ἐδῶ, δὲν δευτερεύει θαλάσσης πουλί.

Κ. ΚΟΛ., Μυτιλήνη. — Τὸ ποιήμα σας ἔχει ἐπιτυχές. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

*Ἦταν γλυκεῖα τῆς ἀνοίξης ἡμέρα.
*Ὅταν σὲ εἶδα γλυκεῖα μου παρθένω
μέσα στὸ δάσος πού τριγυρνοῦσε
σὰν νεράϊδα ἐξωτική.

*Ἡ καρδιά μου, στ' ἀντίκρουμά σου
ἐσκίρτησεν μὲ μιὰς καὶ σὲ πλησίασα.
Θυμᾶμαι *ὦ!! γλυκεῖα μου
μὲ μιὰ ἐλπίδα στὴν καρδιά.

*Ἐγώρσιες μὲ εἶδες τὸ θυμᾶμαι
σὰν νᾶνε τώρα ἡ στιγμή
δὲν θὰ ξεχάσω, ἐκείνη τὴν ματιά σου,
πού φεγγοδόλαγε σὰν τὴν αὐγή.

Καὶ χάθηκες γιὰ πάντα ἀπὸ κοντὰ μου
ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ σ' ἀντικρύσω πιά,
καὶ τώρα μόνος, στ' ἀκρογιαλὴ θλέπω
τὴν ὀπτασία σου στὰ γαλανά νερά.

Α. ΔΙΒΑΝ. —
Τὸ ποιήμα σας
«Μπόρσα» ἀνεγὰρ
ἐπιτυχές καὶ θὰ δημοσιευθῇ
ἐν τῇ ἐκείνῃ.

ΤΖΕΝΗΝ ΦΛΑ-
ΡΕΛ, Κωνσταντινούπολη.
— Ἀπὸ τὰ σταυρο-
λεῖα σας τὸ ἕνα ἐ-
πιτυχές καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Α. Ο. Α., Ἐνταῦθα.
— Σὰς ἀπαντήσαμε καὶ εἰς τὸ
προηγούμενον. Ἰδοὺ
τὰ προσηγορεύματα
ταῦτα. Τὸ πεζο-
γράφημά σας τὸ
σημερινὸν ὅχι δημοσιεύομεν.
Σημειώθης δὲ βέβαια, ἀλλὰ
τίποτε περιπλέον. Διαβά-
στε ὡστόσο καὶ
θὰ γράψετε καλλί-
τερα πράγματα.

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡ-
ΔΙΑ, Κέρκυρα. —
Τὸ ποιήμα σας «Ἐλ-
νεῖται» τῆς παλαιᾶς
σχολῆς χωρὶς τι-
ποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

Καὶ ὁμως δουλεύει τὸ ρολόι αὐτό, χωρὶς
νὰ ἔχη οὔτε ὠροδείκτη, οὔτε λεπτοδείκτη·
μὰ δουλεύει ὅπως-ὅπως. Τὶ νὰ τὸ κάνου-
με ὁμως ἕνα τέτοιο «δύρον-δύρον»,
ἀφοῦ καὶ μεσημέρι καὶ μεσάνυχτα, δὲ
μὰς ἐξηπηρετεῖ; Ἄς μὰς ἔλειπε τέτοιο
χρονόμετρο, πού εἶναι ἄψυχο, σὰ σταμα-
τημένο.

Θὰ τὸ ἀγοράζατε ποτὲ σας; *Ὀχι, δέδοισα,
καὶ ὁμως, καμμιὰ φορά, σὰς παρασύρουν
καὶ ἀγοράζετε πράγματα χωρὶς νὰ σὰς
ἐξηπηρετοῦν διόλου. Ἐνῶ τὰ προϊόντα,
πού τὰ ξέρει ὁλος ὁ κόσμος, πού τὰ δο-
κίμασε καὶ ζεῖναι εὐχαριστημένος ἀπὸ
αὐτά, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ σὰς ἱκανο-
ποιήσουν. Ἔτσι καὶ ἡ πούδρα σας. Θὰ
προτιμήσετε καὶ σεις μιὰ γνωστὴ μάρκα.
Τριάντα χρόνια τώρα καὶ σὲ ὅλον τὸν
κόσμο, ὅλο καὶ διαδίδεται μὲ ἐπιτυχία ἡ
πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

ΕΡΜΟΥ 55 ΤΗΛΕΦ 27-0-88

40 χρόνῳ
δὰ πει φθινόπωρο, μὰ
ραμένο πρόσωπο, ρυ-
τίδες, ἀπόμαχος τῆς
ζωῆς!

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τολμᾷ
νατ' ὁμολογήσουμε πως πα-
τήσαμε τὰ 40. Δυστυχῶς δὲ
φτάνει νὰ τὸ κρούουμε, πρέ-
πει καὶ νὰ μὴ φαίνεται! Ἐμ-
πιστευθεῖτε ἐν κείνῃ τῇ
στις φροντίδες τῆς ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ DE BEAUTÉ ΜΕ ΚΕΤΤΥ.
Που, μὲ τὴν ἀπλή φυσικοθε-
ραπευτικὴ τῆς μεθόδου καὶ
τὰ ἄδωα καλλυντικά της, δὰ
σὰς συγκρατᾷ γιὰ νὰ μὴ
γίνετε ποτὲ 40 χρόνῳ. Εἰν
εὐκολότερο καὶ φθινότερο
νὰ προλάβει κανεὶς παρὰ νὰ
δισοδῶσει.

ΕΡΜΟΥ 55 ΤΗΛΕΦ 27-0-88

ΚΥΡΙΕΣ
ΑΛΛΑΓΗΝ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ
ΜΕΓΑΕΩΤΩΝ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ
ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΜΕ ΤΑΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΝΑΥΒΕΡΒ Υ(ΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛ-
ΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ — ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗ-
ΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡ-
ΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110

ΠΑΓΓΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλι-
δρομίου

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-
ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχα-
ναγορᾶς

ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλαστᾶτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ.ΣΤΟΑΣ Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ

Ψαῶν

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικια-
κὸν παρὰρτ ημᾶς ἀποφεύγετε τὰ έξοδα καὶ τὴν

ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

SCHERK

Γνωθᾶστε τὸ διηγήράκι πού εἶναι σὲν γιά τὴν Ποσιὸν
προσώπου Σέρκ. Νὰ ἰδῆτε οὐ: Μόνον ἡ καλὰ καθαρισμένη
ἐπιδερμίδα παραμένει δροσερή, λεῖα καὶ ἀέρινη τὴν ἐξυπνακὴ
χάρη μιᾶς ὑγινοῦς ὡμορφιάς. Καὶ ἡ Ποσιὸν προ-
σώπου Scherk καθαρίζει τὴν ἐπιδερμίδα ἀω-
δῶτα, τὴν ζανανειώνει καὶ τὴν διασπρεῖ σὺ
χρῶμα τῆς ὑγείας. Φιαλίδια εἰς τὰς Δραχ.
35.- Μεγαλύτερα τῶν Δρ. 55.-, 90.- καὶ 175.-.

Δείγμα ἀποστέλλεται ἐναντὶ 5δραχ.
γραμματοσήμου. Τετ. Ἀντ.: Οἶκος
Π. Γ. Μαρκιώτη, Νίκης 10. Ἀθῆναι

Ἐνα σοφὸ βιβλιάρικι

Ζητεῖτε μιὰν πινύδα ἰδεώδης: Θὰ τὴν βρῆτε σὲν πινύδα Mystikum τοῦ Scherk.

Λοσιὸν προσώπου Scherk

ΤΟ ΠΙΑΤΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

Βρέ μ' ερωτήσατε έμένα, πού τή δώσατε ;
— Πολλές εινε γιά μās, θρέ Σκιαδαρέσης...
— Βρέ παληανθρώποι, νοικοκυρέους θά σās κάνω γώ, μέσα στό... σπίτι μου !... Βρέ κόλλυθα εινε ή περιουσία μου και θέλετε νά τή μοιράσετε !...

Κάτι θέλησαν νά πούνε αὐτοί, φωτιά ὁ Σκιαδαρέσης. Μιά κλωτσιά στό καζάνι τοῦ τραχανᾶ, πού ἔβραζε, ἀρπάξει τὰ κοττόπουλα κι' ἀρχίζει στό ξύλο τοὺς μουσαφιρέους !...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, παρουσιάσθηκαν στὴν ἀναφορά, ἄλλος μὲ πρησμένα μάτια, ἄλλος κοψομεισασμένος, ἄλλος τσακισμένος, ὅλοι τοὺς τέλους ἔλεινοι.

— Γιατί νά φαίτε τόσο ξύλο, μωρὲ παιδιά, τοὺς εἶπεν κι' ὁ λοχαγός, ὅταν ἔμαθε τὰ καθεκαστα. Μήπως πήγατε νὰ τοῦ πάρετε διὰ τῆς θίας τὸ φαί ;

— "Οχι, κύρ λοχαγέ, αὐτὸς μās ἐκάλεσε, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι, νά καὶ τὸ χαρτί του. Καὶ δείξαν τὸ «Μενι».

Ὁ λοχαγὸς τὸ πήρε καὶ τὸ κύτταξε.
— Μωρὲ φαγητά ! εἶπε μέσα του, θαυμάζοντας καὶ νλυφόμενος. Ποῦ διάβολο τὰ βρήκε ;

Κι' εἰπετα γυρίζοντας στοὺς παραπονουμένους.
— Τὰ εἶχε ὅλα αὐτά ;

— "Ολα καὶ ἄφθονα, κύρ λοχαγέ.
— Καὶ γιά «πιάτο τῆς ἡμέρας» τί σās εἶχε ;

Οἱ στρατιῶτες, σάν νά μὴ καταλάβαιναν καλά.
— Δηλαδή, τί ἄλλο φάγατε, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά ;

— Τί ἄλλο θέλατε νά τρώγαμε ;... Ἐ ὦ λ ο καὶ τῶν γονέων.

Ὁ λοχαγὸς σκέφθηκε: Καὶ τώρα τί νά κάμῃ !... Ἐκστρατεία ἦταν, πόλεμος γινότανε, πῶς νά τιμωρήσῃ τὸν παρεκτραπέντα...

— Γιά πήγαμε καὶ φέρε μου ἐδῶ τὸν στρατιώτη Σκιαδαρέση, εἶπε σ' ἕναν δεκανέα.

— Βρέ τί τοὺς κάλεσε αὐτοὺς νά φᾶνε ; τὸν ρώτησε σάν ἥρθε. Ξύλο τοὺς κάλεσε νά φᾶνε ἢ φαγητά ;

— Φαγητά.
— Τότε γιατί ἔφαγαν ξύλο ;

— Συγγνώμην, κύριε λοχαγέ, εἶπεν ὁ Σκιαδαρέσης τάχα ἀφελῶς. Ἦταν στό «Μενι» κι' αὐτό.
— Τὸ ξύλο ἦταν στό «Μενι» !

— Ἦταν θέβαια. Ἦταν τό... «πιάτο τῆς ἡμέρας» !

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

τῆς τέχνης μάγισσα ὦ ! πῶς γνωρίζεις δάμονα σὰ μάτια μās νάποναλῃς !...

Μέσα σὰ θρηύματα τοῦ Παρθενῶνος μάγισσο ἄς εὐρυνε λευκὸ-λευκὸ σ' ἐκεῖνο ἄς γλύψουμε θύια σου εἰκόνα παρόμοιο μέτωπο, τόσο γλυκὴ !...

Κι' ὅπως σὰ χέρια σου μὲ τόση πύλη τὸ νεῖδ μās θέατρο γοργὰ ἀναῖθι, Φειδία ἄς γίνουμε γιά σένα πάλι ἡ Τέχνη ἀθάνατη πρέπει νά ζῇ !...

Παρ' ὅλες τίς πίκρες τῆς ἡ Εὐαγγελία λάτρευε τὴν τέχνη μέχρι τῶν τελευταίων τῆς στιγμῶν. "Ὅπως μās εἶπε δὲ ἡ παρασκευοῦλη στὴν ἐπιθανάτιο κλίνη τας κυρία Ριτοῦδρη, τὴ λίγη φωνὴ πού τῆς ἀπέμενε τὴν χυσιμοποιούσε νά μιλάει γιά τὸ θέατρο καὶ τὴν τέχνη.

— "Αν ἔκαμα τίποτε γιά τὸ θέατρο, ἔλεγε, παρακαλῶ τὴν κυβέρνησι νά πληρώσῃ τὰ χρέη μου στοὺς γιαιτροὺς καὶ σὰ φαρμακεία. Δὲν θέλω πεδαινόντας ν' ἀφήσω χρέη. Τί εὐγένεια καὶ τί καλωσύνη ἀλήθεια !...

— Θέλω, εἶπε, ψυχορραγῶντας, νά μὲ ντύσετε ὡς «Μαργαρίτα Γκωτιέ», ὅταν θά μὲ κηλῆψετε. Καὶ τ' αἶθη πού θά μοῦ προσφέρετε νά εἶνε καμέλιες.

Καὶ ὁ στερνὸς αὐτὸς πόθος τῆς πραγματοποιήθηκε.
"Ἐφυγε γιά τὸ τελευταῖο τῆς ταξίδι ὡς «Κυρία μὲ τὰς Καμέλιες» στολισμένη μὲ καμέλιες, δροσερές, πάλλευκες καμέλιες...

ΟΙ «ΔΕΚΑΛΟΓΟΙ» ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 32)

«παχαίνω» ἢ «μοῦ πέφτουν τὰ μαλλιά», ἀλλὰ θά τὸν βοηθῶ ν' ἀκολουθήσῃ μιὰ αὐστηρὴ διαίτα καὶ μιὰ κατάλληλη θεραπεία.

3. Θά ἔχω τὴν ἴδια γνώμη πού ἔχει κι' αὐτὸς μπροστὰ σὲ τρίτους, ἀλλὰ θά ὑποστηρίξω τίς ἀπόψεις μου, ὅταν θά εἰμᾶστε μόνοι.

4. Θά τοῦ θυμίζω ἐγκαίρως πότε εἶνε ἡ γιορτὴ μου, γιά νά μὴν παραπονιέμαι ὕστερα ὅτι τὴν ἔχασα.

5. Θά προσποιούμαι ὅτι ἔχω πονοκέφαλο καὶ ὅτι προτιμῶ νά κοιμηθῶ, ὅταν καταλαβαίνω ὅτι ὁ ἄνδρας μου εἶνε καλεσμένος ἀπὸ τοὺς παλινοὺς του φίλους σ' ἕνα γεῦμα «χωρὶς γυναῖκες».

6. Θά χαμογελῶ κι' ὅταν ἀκόμα ἡ πεθερά μου θέλῃ νά μαγειρέψῃ στό σπίτι μου.

7. Θά προσέχω πάντα νά διατηρῶ κάποια κομψότητα στὴν ἐμφάνισί μου μέσα στό σπίτι μου, μόνο καὶ μόνο γιά νά ἀρέσω στὸν ἄνδρα μου.

8. Θά ἐνδιαφέρωμαι περισσότερο γιά ἐκεῖνον, παρὰ γιά τίς φίλες μου.

9. Δὲν θά τὸν μαλλώνω ὅταν, τὸ θράδυ, ἀντὶ νά φλυαρή μαζί μου, ἐπιθυμῇ νά διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του.

10. Θά κάνω πάντα τὴ σκέψι, διότι ὁ ἔρωσ διατηρεῖται μὲ ἀμοιβαίους ὑποχωρήσεις καὶ ὅτι, συνεπῶς, δὲν πρέπει ποτὲ νά εἰμαι ἀδιάλλακτη.

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶνε οἱ τρεῖς «Δεκάλογοι» τῆς μοντέρνας γυναίκας. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοὺς εἶνε ἡ καλλίτερη ἐγγύη γιά τὴν ἀλήθεια τοὺς καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά τους.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΪΡ

Η ΔΥΟ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 20)

ΝΙΤΣΑ. — Καὶ σὺ τὰ λόγια μου.
ΛΙΛΙΚΑ. — Δὲν μαντεύω τίποτα. (Τονίζοντας τὰ λόγια τῆς). Εἶνε ἕνα μᾶθημα, πού τὸ ἔμαθα ἀπ' ἐξω, προτιήτερα ἀπὸ σένα...

ΝΙΤΣΑ. — Δὲν σὲ καταλαβαίνω.
ΛΙΛΙΚΑ (μὲ δάκρυα σὰ μάτια). — Λοιπὸν, τὸ ἀποφάσεις ; δὲν θάρθῃς μαζί μου στό κονσέρτο ;

ΝΙΤΣΑ. — "Οχι.
ΛΙΛΙΚΑ. — "Ε, τότε φεύγω. Θέλω νά προφτάσω ὅλο τὸ πρόγραμμα.

ΝΙΤΣΑ. — Διασκέδασε ὅσο μπορεῖς καλλίτερα.
ΛΙΛΙΚΑ. — Ναι, ὅσο μπορῶ ! Κι' ἐσύ, ἀν κατὰ τὴν δὴς τὸν λατρευτό μου Ροδόλφο Σιλβάνι, χαϊρέτρε τὸν ἐκ μέρους μου.

ΝΙΤΣΑ. — Ποῦ θέλεις νά τὸν δῶ ; Θά πάη κι' αὐτός, χωρὶς ἀμφιβολία, στό κονσέρτο.

ΛΙΛΙΚΑ. — "Οχι, ὄχι. Δὲν θά ἔρθῃ.
ΝΙΤΣΑ. — Ποῦ τὸ ξέρεις ;

ΛΙΛΙΚΑ. — Δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου ἡ κλασσικὴ μουσική. Προτιμᾷ, ὅπως κι' ἐσύ, τὴ μουσικὴ τοῦ δωματίου. Κι' ἔχει δίκιο. Μὲ τέτοιον καιρὸ, σάν τὸ σημερινό, θά τὴν προτιμοῦσα κι' ἐγὼ ἡ ἴδια.

Φεύγει, μὴ μπορῶντας νά συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς, ἐνῶ ἡ φύλη τῆς τὴν κοιτάζει κατάπληκτη, ἀποτελειώνοντας τὴν τουαλέττα τῆς, γιά νά γίνῃ ἀκόμα πὺδ ὡμορφη, γιά τὸν ἀγαπημένο τῆς Ροδόλφο... τὸν Ροδόλφο Σιλβάνι...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 18)

του, ἔμαθε ὅτι ὁ Φρανσουᾶ ἦταν καλὸ καὶ τίμιο παιδί καὶ κάθησε στό τραπέζι μὲ τοὺς δικούς του, γιά νά γιορτάσῃ μαζί τους τὸν δεύτερο γάμο τῆς Ἀδελφίνας !...

— Μὲ τὴν εὐχή μου νά τὸν πάρῃς ! τῆς εἶπε διακρύβοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησι. "Ὅσο γιά τὸν Γκαοπά, ἀν τὸν πετύχω στὸν δρόμο αὐτὸν τὸν θεότρελλο, θά τὸν σπᾶσω στό ξύλο !...

Κι' ἔτσι ἡ μακάβρια ἐκδίκησι τοῦ ἀπατημένου συζύγου εἶχε ἕνα εὐτυχὲς τέλος γιά τὴν τρυφερὴ κι' εὐαίσθητη Ἀδελφίνα.

ΖΑΚ ΦΑΜΠΡΙΣ

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν "ΚΟΛΥΝΟΣ". Διαφέρει ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέργειά τῆς εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ λησμονεῖτε ὅτι, ἐν καὶ ἡμισυ ἐκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ", ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν X καὶ XI Διεθνή "Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συνταγωνισμοῦ.

Ἡ "ΚΟΛΥΝΟΣ" καὶ σεῖς θά τοκτῆσατε λαμπρὸ μόνελο.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Βάψετε τὰ φορεμάτα σας μόνον μὲ τὰς γυναικείας βαφάς

Πωλοῦνται ἐν Φαρμακείᾳ ἑμπορικῇ

GEORGE

Κραγιὸν χειλῶν
Ρούζ προδῶπου

Ἐκυκλοφόρησαν αἱ τελευταῖαι ἐπιτυχίαι τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ ἀνεξίτηλον Κραγιὸν χειλῶν καὶ τὸ ρούζ προδῶπου «ΖΩΡΖ». Προσαρμόζονται εἰς τὸν φυσικὸν χρωματισμὸν χειλῶν καὶ προσώπου.

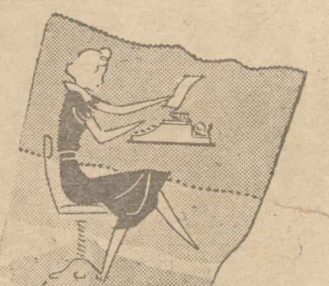
Τιμὴ ἐκάστου Δρχ. 25

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΚΡΕΜΑΣ ἑ ΠΟΥΔΑΣ ΤΑΧΥΡΟΜΟΝΥΜΑΙ
Τὸ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΙ ΔΡ. 6 Εἰς ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ - ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5

ΑΔΕΚ

ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ!

Ἡ κάλτσα KAYSER εἶναι κατασκευασμένη καὶ γιά τὸ κομφορ καὶ γιά τὴν ταχύτητα τῆς ζωῆς μιᾶς μοντέρνας κυρίας Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὴν νύχτα σās ἐξυπηρετεῖ ὅπουδήποτε

KAYSER

ΕΡΜΟΥ 30 - ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8

*Παρισιάνικο Chic
χαρακτηρίζει την
μορφή Αθηναία.....*

... για να διατηρήσετε, κυρία μου, τη
φήμη αυτή, διαλέξτε τα χειμωνιάτικα
ϋφάσματά σας στα Καταστήματά μας.
Έχουμε μία πλούσια συλλογή από μόλις
ϋφάσματα στα πιο μοντέρνα σχέδια
και σε ποιότητες εξαιρετικές.

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ
Ε Ρ Μ Ο Υ 49